İSLÂMİ FİKİRLERE DAYALI SİYASİ DERGİ

KÖKLÜ DEĞİŞİM

Suskunluğun Kırılma Noktası

Eylül 2021
SAYI: 158
FİYAT: 10 TL

Hakikatin Ölçüsü
Bilim mi, Vahiy mi?

"Hak, Rabbinden(gelen)dir; öyle ise sakın şüphe edenlerden olma!"
[Bakara Suresi 147]

Dr. Abdurrahim ŞEN
Serdar YILMAZ
Abdullah İMAMOĞLU
İlyas KÖSEM
Melikşah SEZEN
Mehmet Akif CAN
Şükrü HÜSEYİNOĞLU
Hakkı EREN
Esad MANSUR
M. Hanefi YAĞMUR
Musa BAYOĞLU
M. Emin YILDIRIM

اِنَّ فِي خَلْقِ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَاخْتِلَافِ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي
تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَٓا اَنْزَلَ اللّٰهُ مِنَ السَّمَٓاءِ مِنْ مَٓاءٍ
وَتَصْرِيفِ فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَٓابَّةٍ
الرِّيَاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَٓاءِ وَالْاَرْضِ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

"Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılmasında,
gece ile gündüzün birbiri peşinden gelmesinde,
insanlara fayda veren şeylerle yüklü olarak
denizde yüzüp giden gemilerde, Allah'ın gökten
indirip de ölü hâldeki toprağı canlandırdığı suda,
yeryüzünde her çeşit canlıyı yaymasında, rüzgârları
ve yer ile gök arasında emre hazır bekleyen bulutları
yönlendirmesinde düşünen bir toplum için
(Allah'ın varlığını ve birliğini ispatlayan)
birçok deliller vardır."

[Bakara Suresi 164. Ayet]

takdim

Köklü Değişim Dergisi'nin Eylül 2021 sayısının konusu; **"Hakikatin Ölçüsü Bilim mi, Vahiy mi?"**

Sömürgeciler bir ülkeye girip hükmetmekte kendilerinin hak sahibi olduklarını gerekçelendirmek için Doğu halklarının; tembel, vahşi ve kendini yönetmekten aciz oldukları fikrini yaymışlardır.

Oryantalizmin yaydığı Doğu imajı, ortaya attıkları fikir ve düşünceler, Batılıların doğulu toplumlar üzerindeki emperyalist düşüncelerini uygulayabilmek amacıyla, bir plan ve proje dâhilinde gerçekleşmiştir. Doğuya, özellikle de İslam'a ve Müslümanlara beslenen düşmanlık, emperyalistlerin ruh yapılarının bir tezahürüdür.

Gerçekte oryantalizm, sömürgeci Batılı devletler tarafından İslâm'ın kaynaklarına saldırı amaçlı olarak kullanılan kültürel bir silah oldu. İslâm'ın değerlerine açıktan ya da gizliden yapılan birçok fikrî ve kültürel saldırının temelinde oryantalist çalışmaları görmek mümkün. Arapçanın değil de yerel dillerin kullanılması gerektiği, hadislerin doğruluğu ve Rasulullah'a isnadı hakkında şüphelerin söz konusu olduğu, Kur'an'ı anlamada ve yaşamada aklın yegâne ölçü olması gerektiği gibi hususları pazarlayarak Müslümanların zihinlerinde İslâm'ın kaynaklarında şüpheler oluşturmaya çalıştılar ve bunda da maalesef kısmen başarılı oldular.

Bugün ne yazık ki oryantalistlerin açtığı bu nifak yoluna Müslümanların çocukları da girdi ve hâlâ da o yolun gösterdiği istikamette yürümekteler.

Sömürgeci Batılı kâfirlerin yönettiği bu çalışmalara paralel olarak bugün benzer bir fikrî çatışma Müslümanların gündemine sokulmuş durumda. "Din-Bilim çatışması" şeklinde özetlenebilecek bu gündemi konuşmak ve mesele hakkında hakikatleri ortaya çıkarmak bir gereklilik olarak karşımızda duruyor. Zaman zaman ateşi harlanan bu tartışmaya son noktayı koymak adına Köklü Değişim olarak hem "din mi, bilim mi?" tartışmasını hem de İslâm'ın kaynakları -özellikle Kur'an-ı Kerim- üzerinde yapılmaya çalışılan manipülatif anlayışları, dergimiz sayfalarında değerlendirmeye tabi tuttuk.

Bu bağlamda;

Yazarımız Dr. **Abdurrahim ŞEN "Hakikatin Ölçüsü Bilim mi, Vahiy mi?"** başlıklı makalesinde, kadim bir tartışmayı masaya yatırıyor ve hakikate ulaşmada yegâne ölçüyü ortaya koyuyor.

"Bilim ve Bilimin Sınırları" başlıklı makalesinde **Serdar YILMAZ**, son asrın en ciddi tartışma konularından biri olan "bilim nedir, sınırları neresidir, din-bilim ilişkisi nasıl olmalıdır?" gibi sorulara cevaplar veriyor.

Abdullah İMAMOĞLU ise makalesinde **"Kur'an Hayatımızın Neresinde?"** sorgulamasını yaparak Kur'an'ın gönderiliş gayesi çerçevesinde Müslüman okura bir iç muhasebe imkânı sunuyor.

İlyas KÖSEM, "Dünden Bugüne Değişen İslâm Algısı"nı değerlendirdiği makalesinde, tarihsel süreçte İslâm algısı üzerinde yapılan tahrifatı gözler önüne seriyor.

Hakkı EREN ise **"Kitap'a Uymak mı, Kitabına Uydurmak mı?"** başlıklı makalesinde, "yalnız Kur'an" söyleminin tenkidini yapıyor.

Muhammet Hanefi YAĞMUR da "sadece Kur'an" söyleminin mahiyetini **"Kur'ancılar"** başlıklı makalesinde değerlendiriyor.

"Gelenekçi ve Yenilikçilerin Ortak Noktaları" başlıklı makalesiyle **Musa BAYOĞLU**, İslâm'ı anlama ve yaşamada birbirine zıt konumda bulunan "gelenekçi" ve "yenilikçi" yaklaşımların siyasi konularda nasıl da aynı noktada buluştuklarını ortaya koyuyor.

Muhammed Emin YILDIRIM da makalesinde; **"Fıtrata Savaş Açan Müfsit Batı Düşüncesi"**ni yani menfaat ve haz temelli kapitalist Batı düşüncesinin fikrî ve siyasi boyutuyla nasıl bir ifsat sistemi olduğunu ifade ediyor.

Ayrıca konuk yazarlarımız; **Melikşah SEZEN "Seküler Düşünce ile İslâm'a Bakışın Getirdiği Sorunlar"**, **Mehmet Akif CAN "Kur'an'ı Anlamada Modernist Yaklaşım Sorunu"**, **Şükrü HÜSEYİNOĞLU "İnsi Şeytanların Yeni Söylemi: Kur'an İzafiyet Teorisi"**, **Esad MANSUR "Tarihselcilik ve Evrenselcilik Kıskacında Kur'an"** başlıklı makaleleriyle İslâm'ı hayattan uzaklaştıran tezleri siz değerli okurlarımız için değerlendiriyorlar.

Dolu dolu içeriği ve hakkı izhar etmede cüretkâr duruşuyla Köklü Değişim, suskunluğun kırılma noktası olmaya devam ediyor.

Kurtuluş SEVİNÇ
Genel Yayın Yönetmeni

Eylül 2021

Köklü Değişim Dergisi
Suskunluğun Kırılma Noktası
Sayı 158, Eylül 2021
3 Aylık - Yerel Süreli
ISSN: 1304 - 8724

İmtiyaz Sahibi
Köklü Değişim Medya
Basın Yayın Org. Tic. Ltd. Şti. Adına
Mahmut Kar

Genel Yayın Yönetmeni
Kurtuluş Sevinç

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Kadir Kaşıkcı

Editör
Ahmet Sivren

Grafik - Tasarım
Ömer Takmaz

Çeviri
Yusuf Yavuzkan

Abone - Satış - Dağıtım
Merkez: Kültür Mahallesi
Mithatpaşa Caddesi 47/B
Kızılay - Çankaya - Ankara
+90(312) 229 77 91

Şube: Kısıklı Mahallesi, Alemdağ Caddesi
Cömert Sokak Aydın Güzel İş Merkezi
No: 5/4 Üsküdar - İstanbul
+90(216) 821 12 98

kddergi@hotmail.com
www.kokludegisim.net
www.kokludegisimdergisi.com

Basım: 25 Ağustos 2021
Önka Kağıt Ürünleri İmalatı Matbaa Yayıncılık
Ambalaj Turizm Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Büyük Sanaayi 1. Cadde Keskinler İşhanı
No: 80/32-33 İskitler - Ankara
+90(312) 384 26 85

içindekiler

04

Dr. Abdurrahim Şen
04 Hakikatin Ölçüsü Bilim mi, Vahiy mi?

Serdar Yılmaz
08 Bilim ve Bilimin Sınırları

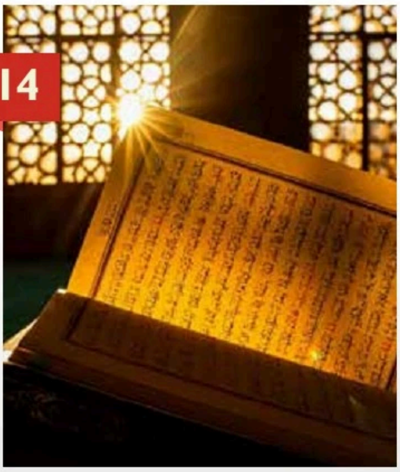

14

Abdullah İmamoğlu
14 Kur'an Hayatımızın Neresinde?

İlyas Kösem
18 Dünden Bugüne Değişen İslâm Algısı

22

Melikşah Sezen
22 Seküler Düşünce ile İslâm'a Bakışın Getirdiği Sorunlar

Mehmet Akif Can
24 Kur'an'ı Anlamada Modernist Yaklaşım Sorunu

içindekiler

Şükrü Hüseyinoğlu
28 İnsi Şeytanların Yeni Söylemi: Kur'an İzafiyet Teorisi

Hakkı Eren
36 Kitap'a Uymak mı Kitabına Uydurmak mı?

Esad Mansur
40 Tarihselcilik ve Evrenselcilik Kıskacında Kur'an

Muhammet Hanefi Yağmur
44 Kur'ancılar

Musa Bayoğlu
48 Gelenekçi ve Yenilikçilerin Ortak Noktaları

Muhammed Emin Yıldırım
52 Fıtrata Savaş Açan Müfsit Batı Düşüncesi

28

44

52

Dr. Abdurrahim Şen
abdurrahimsen@hotmail.com

HAKİKATİN ÖLÇÜSÜ
BİLİM Mİ, VAHİY Mİ?

[اَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ]
“Hak, Rabbinden (gelen)dir; öyle ise sakın şüphe edenlerden olma!”
[Bakara Suresi 147]

Hakikat arayışı insan kadar eski bir olgu. Şu uçsuz bucaksız evrende insan, zifirî karanlık bir dehlizde yol alırken ihtiyaç duyduğu fosforlu göstergeler gibi hayatta yolunu bulabilmesi için hakikatin göstergelerine ve ölçülerine ihtiyaç duymaktadır. Bu sebeple İslâm insanın önce kendisi, içinde bulunduğu evren ve yaşadığı hayatla ilgili “nereden” ve “neden” geldiği ve “nereye” gittiği şeklinde zihninde düğümlenen en temel varoluşsal soruları cevaplandırmakla insanın hakikat arayışına cevap vermiştir.

İslâm insan, hayat ve evren gibi hissedilebilir olgular üzerine dikkatleri çeker ve gerçekliklerine uygun bir şekilde yorumlayarak bunların bir yaratıcısının

olduğu, Abdullah oğlu Muhammed'in Allah'ın Rasulü olduğu ve Kur'an-ı Kerim'in Allah'tan gelen bir kitap olduğunu aklı ikna edecek şekilde temellendirir. Bu temel üzerine iyi-kötü, doğru-yanlış, helal-haram, sevap-günah kategorisine giren hakikat ölçülerini bina eder. Bu hükümler insan, hayat ve evren maddesinin gerçekliklerine uygun olan ve aklın idrak edebileceği esaslar üzerine bina edilmiş olduğundan dogma olarak görülemezler. Kulların davranış ve eylemleri ile ilgili hüküm koyma hakkına kimin sahip (el-Hakim) olduğu, iyi ve kötünün ne olduğu veya melek ve cinlerin varlığı ve nitelikleri, bu hayatın sonrasında bizleri nelerin beklediği; ahiret, cennet, cehennem vb. akılla bilinemeyen (muğayyebât) bilgilerin tümü, Allah'tan geldiği kesin olarak akılla bilinebilen Kur'an'ın kaynaklık ettiği ikinci dereceden bilgilerdir.

Tarih boyunca Müslümanlar akideleri ve akide ile temellenen hakikat ölçüleri ve değer yargıları ekseninde davranış ve eğilimlerini belirlediler. Davranışlarının ölçüsü şer'î hükümler, gayeleri ise Allah'ın rızasını kazanmaktı. Bu ölçüler sayesinde istikrarlı, huzurlu ve mutlu bir hayatı inşa ettiler. Hz. Ömer *RadiyAllahu Anh*'ın başından geçen meşhur hikâyenin öznesi, hayatı boyunca mektep görmemiş, ömrünü devenin peşinde, sütünü sağarak geçirmiş, son derece iptidai koşullarda; çamurdan evde yaşayan, "Ömer görmüyorsa da bir gören var." diyen kızı kastediyorum. Bu kız İslâm akidesi sayesinde hakikatin ölçülerine sahip olmuştur. Bir kez Allah'a inanmış ve hakikat ölçülerine sahip olmuş bir kimse için hiç kimsenin görmediği yer diye bir yer yoktur. O'nun rızasını gayelerin gayesi bellemiş ve helal-haramı davranışlarının ölçüsü edinmiş bir kimseyi satın alacak bir dünyalık da yoktur. İşte bu kızın sahip olduğu hakikat ölçüleri pandemi döneminde bilim dünyasına hakim ölçüler olsaydı, aşının patentini tekellerinde bulundurarak yana yakıla çare arayan milyarlarca insanı ortak mirasları olan bilgiden mahrum etmezlerdi.

"Kıyametin kopacağını bilseniz dahi elinizdeki fidanı dikin." diyen Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in bu öğretisini siyasiler, bilim adamları ve sanayiciler benimsemiş olsaydı ve kalkınma planlarını bu ölçülere göre yapmış olsalardı dünyanın ekolojik dengesinin bozulduğundan söz ediyor olur muyduk? Sanayileşme ve kentleşme elindeki fidanı dikmediğimizde kıyameti kendi ellerimizle hazırlamış olacağımızı haber veren hakikat ölçülerine göre gerçekleştirilmiş olsaydı, çevre felaketleri yaşar mıydık? İnsanların yaşadığı şehirler, meskenleri, mezarları olur muydu?

> Seküler düşünce hakikatin ölçüleri ve insanların değer yargılarını köklü bir değişime uğrattı. Pozitivist bilgi paradigması insanoğlunun statüsünü değiştirdi. Bu döneme kadar kendisinin de parçası olduğu evrenin ötesinden gelen bilgi anlam ve değerin, iyi ve kötünün, güzel ve çirkinin kaynağı iken pozitivizm insanı değer ve anlamın, iyi ve kötünün kaynağı konumuna taşıdı.

Lakin İslâm'ın tarih sahnesinden çekilmesinden birkaç yüzyıl önce Batı'da gelişen seküler düşünce hakikatin ölçüleri ve insanların değer yargılarını köklü bir değişime uğrattı. Pozitivist bilgi paradigması insanoğlunun statüsünü değiştirdi. Bu döneme kadar kendisinin de parçası olduğu evrenin ötesinden gelen bilgi anlam ve değerin, iyi ve kötünün, güzel ve çirkinin kaynağı iken pozitivizm insanı değer ve anlamın, iyi ve kötünün kaynağı konumuna taşıdı. Artık hayata dair doğru ve yanlışı deneyim ve tecrübelerine, gözlem ve değerlendirmelerine bağlı olarak üreten bir özne olarak **insan, her konuda hakikatin temeli hâline geldi**. Sadece insanın inşa ettiği ve ürettiği bilgiler hakikat sayılır oldu. Bu büyük kırılma ile birlikte bilginin varlık aleminin ötesiyle bağı koparılmış oldu. Böylece insan hayatında anlam yok edildi.

Anlam ve ruhu yok edilmiş insan ölü bir insandır. Hakikati salt bilimsellikle tapulayan pozitivist düşünce insan ve toplumlardan, bilim insanlarının önünde gassalın önündeki meyyit gibi olmalarını bekliyor. Herhangi bir şeyin bilimsel olduğu vurgusu yapmak o şeyin hakikat olduğu hakkında sorgulanamaz bir görünüm kazandırmak anlamına geliyor. Bilimsellik öyle bir dokunulmazlık kazandırıyor ki, orta çağın skolastiklerine rahmet okutuyor. Hakikati tekelleştiren bilimsellik, tahtına kurulduğu dogmanın reflekslerini alarak, iddialarını sorgulayanlar karşısında kilisenin verdiği tepkileri veriyor; mahkûm ediyor, aforoz ediyor, giyotine çekiyor.

Bilime böylesine kesinlik atfetmek her şeyden önce bilimin kendi mantığına ve metoduna aykırıdır. Bilimsel olan **ke-**

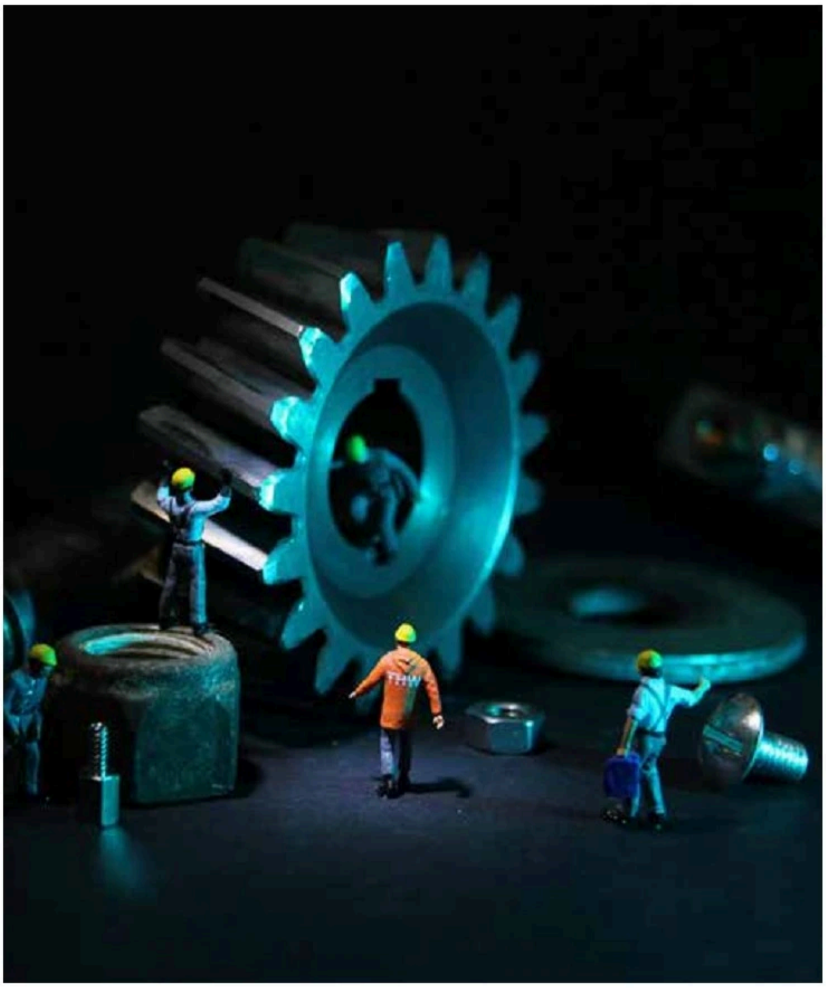

Pozitivist düşünce *sosyal, siyasi, ekonomik vb. insan ilişkilerini de bilimin alanı hâline getirerek* **insan toplumlarını,** *yasalarını kendi tekelindeki "bilimin" ürettiği* **mekanik varlıklara dönüştürmek istiyor.** *Çünkü insanla robotun, toplumla makinanın eşitlendiği bir dünyada toplumları yönetmek için sadece kumandanın elinizde olması yeterlidir.*

sin doğru olamaz, kesin doğru olan **bilimsel olamaz**. Bilim tarihinin çürütülmüş tezler arşivi olduğuna bakarak bilimin kesin doğrular üretmediğini kesin olarak anlamak mümkündür. Bilimsel metotla elde edilen sonuçlar **kesin ve değişmeyecek** sonuçlar değildir. Dün atomun maddenin bölünmez en küçük parçası olduğuna müsellem bir hakikat olarak bakılırken bugün aynı yöntemle bu tez yalanlanmaktadır. Sadece iki yıllık pandemi sürecinde bile bilim insanlarının iddiaları ile çeliştiklerine dair sayısız örnekler bulmak mümkündür. Covid atlatanların antikor süreleri başlangıçta dokuz ay iken altı aya sonra üç aya en son bir aya düştü. İki doz sinovac aşısı olanlar için şimdi iki doz da biontec öneriliyor. Muhtemelen yerlisi piyasaya sürüldüğünde iki doz da turnovac önerilecek.

Bununla birlikte bilimsel metot düşünme metotlarından sadece birisi olup deneysel (pozitif) bilimlerde kullanılmaya elverişlidir. Deney, gözlem, ölçme ve değerlendirmeye konu olmayan alanlarda kullanılması ise doğru değildir. Bilimsel metotla üretilmiş bilgileri değişmez, ezelî ve ebedî hakikatlermiş gibi sunmak kapitalist ideolojinin kendini merkeze alarak yeni bir dünya tasarımından başka bir şey değildir. Pozitivist düşünce sosyal, siyasi, ekonomik vb. insan ilişkilerini de bilimin alanı hâline getirerek insan toplumlarını, yasalarını kendi tekelindeki "bilimin" ürettiği mekanik varlıklara dönüştürmek istiyor. Çünkü insanla robotun, toplumla makinanın eşitlendiği bir dünyada toplumları yönetmek için sadece kumandanın elinizde olması yeterlidir.

Diğer bir açıdan bakılırsa bilimi hakikatin yegâne ölçüsü olarak dayatmak "Nereden geldim?", "Niçin geldim" ve "Nereye gidiyorum?" şeklindeki varoluşsal soruların insan aklını ikna edecek biçimde cevaplanması ile ulaşılabilecek hakikat ölçülerini tasfiye etmektir. Bu bilimsellik değil, bilimciliktir. Zira hiçbir bilim, bilim insanının ait olduğu dünya görüşünden bağımsız üretilmiyor. Örneğin pozitif bilim anlayışının temelini oluşturan mekanik tabiat anlayışı belirli yasalara sahip

olan evrenin kendiliğinden hareket ettiği dolayısı ile işleyişi için muharrike muhtaç olmadığı düşüncesine dayanıyor. Batılı bilim anlayışı öncesi (yaratıcı) ve sonrası (ahiret) ile bağı kopartılmış bir evren tasavvur ediyor. İnsanın değer yargılarını duyulara ve kişisel deneyimlere indirgeyerek hakikati parçalıyor, herkesçe kabul edilmiş iyi-kötü, doğru-yanlış ölçülerini yok ederek bunları göreli, değişken ve değersizleştiriyor. Bütün insanlık için geçerli ve değişmeyen evrensel ahlak kuralları, doğru-yanlış, iyi-kötü ölçüleri olmadığında sermaye ve teknolojik gücü elinde bulunduran devletlerin bu gücü kendi çıkarları doğrultusunda kullanmalarına mani olacak hiçbir mekanizma kalmıyor.

Peki, böyle bir bilim anlayışı insanlığa ne sundu veya sunabilir? Taş devrinde komşusunun meskenindeki ateşi çalmak için kafasına taşla vuran "mağara adamı"ndan yüzbinlerce yıl sonra teknolojik silahlarla halkların kafasına vura vura Orta Doğu'nun petrolünü, Orta Asya'nın gazını, Afrika'nın elmasını ve sair servetlerini çalan "uygar adam" arasındaki fark ne? Sadece hayatı kolaylaştıran alet ve araçları iyileştirince insan mı olunuyor? Kimyanın formüllerini açığa çıkaran bilim, bunları nerede, nasıl ve ne amaçla kullanmak gerektiğine dair doğru-yanlış, iyi-kötü ölçülerini yok saydıktan sonra nasıl bir dünya inşa edebilir? Zira hayatın öncesi ile bağı koparılarak Allah'ın buyruklarından bağımsız, sonrası ile bağı koparılarak dünyada yapıp ettiklerinden hesapsız hâle getirilen insanın elindeki formüller gözü dönmüş bir katilin elindeki bıçaktan farksızdır. İnsanlığı tümden tehdit eden kitle imha silahları, ekolojik dengeyi altüst eden sanayileşme bilimin tek başına hakikatin ölçüsü olamayacağını bizlere çok acı sonuçlarıyla birlikte göstermiştir. İnsan, hayat ve evren behemehâl yeni bir bilgi paradigmasına muhtaçtır.

İslâm din ve bilim kategorilerinden her birini bilgi hiyerarşisi içinde doğru yere konumlandırmıştır. İnsan davranış ve eğilimlerini belirleyen, hiçbir zaman ve zeminde değişmeyecek ezeli ve ebedi ölçüler vahyin belirlediği hayat ölçüleridir. Bu ölçüler esas alınmak kaydıyla her tür bilimsel incelemeler, teknik ve teknolojik gelişmeler ise sadece hayatı kolaylaştıracak ve daha konforlu hâle getirecek araç ve gereçlerden ibarettir. Eşyanın iyileştirilmesinde bilimin, ef'alin (insan davranış ve eğilimlerinin) iyileştirmesinde ise vahyin ölçüleri geçerlidir. İslâm'ın tevhid akidesi bu iki bilgi kaynağını birbiri ile çelişmeden kullanmanın yöntemlerini sunmuştur. Vahyin son elçisi Rasul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in hayatında bunun sayısız örneğini görmek mümkündür. Hurmalıkların aşılanmasıyla ilgili söylemiş olduğu ***"Siz dünya işlerinizi benden daha iyi bilirsiniz."*** buyruğu vahyin bilimsel alana ilişkin bilginin kaynağı olmadığını ifade etmektedir. Neticede bir ağacın aşılanması, verimliliğinin artırılması için yapılacak iş ve işlemler ziraat bilimi alanına giren işlemlerdir. Hendek Savaşı'na adını veren hendek kazma tekniğinin ateşperest Farisilerin bir savunma tekniği olmasına rağmen alması ve uygulaması da teknik hususlarda, işleri kolaylaştıracak araç ve gereçlerde beşerî tecrübe ve birikimlerden faydalandığına işaret etmektedir. Sonuç olarak hakikatin ölçüsü eşyada bilim, efalde vahiydir.

Serdar Yılmaz
serdaryilmaz1924@gmail.com

BİLİM VE BİLİMİN SINIRLARI

İnsanın içinde yaşadığı kâinatı bilme, tanıma ve ondan faydalanma çabası, insanlığın tarihi kadar eski bir süreçtir. Her dönemde insanlık, yaşadığı hayatı anlama ve anlamlandırma, çevresindeki eşyayı ve varlıkları tanıma, hayatını kolaylaştırmak için etrafını kuşatan tüm unsurlardan yararlanma noktasında bir uğraş içerisinde olmuştur. Bu çabaların bir kısmı diğerlerine nazaran daha ön plana çıkmış, kimi insanların ortaya koyduğu yüksek seviyedeki uğraş ve çabalar neticesinde birtakım keşif, icat ve buluşlar ile insanlığın önünde yeni ufuklar açılmıştır.

En genel anlamıyla bilim tarihi denilen bu süreç belki de tarihin hiçbir döneminde son iki asırdır bıraktığı etki ve tesiri bırakmamıştır. Modern bilim ve üzerine kurulduğu çağdaş Batı felsefesi, eş zamanlı olarak ortaya çıkan ideolojiler ile birlikte hayatın her alanına taşınmış ve neredeyse bütün toplumlarda şiddetli değişimlere ve tartışmalara sebep olmuştur. Modern bilim anlayışı, direk ya da dolaylı yoldan etkilediği teknoloji ile birlikte hayatı kolaylaştıran ve insanların gözlerini kamaştıran bir yaşam modeli sunarken diğer yandan neredeyse insanlığın en büyük düşmanı hâline gelmiştir.

Her ne kadar "bilim olgusaldır ve inanç değildir" diye propagandası yapılsa da modern bilim anlayışının sahip olduğu inanç ve ideolojiler, hayatı ve insanı anlamsızlaştıran, onu tüm insani ve ahlaki değerlerden uzaklaştıran, kitlesel kıyım ve katliamlara sebep olan ve dahası yeryüzünü ifsat eden bir hâl almıştır.

Evet maalesef, insanlığın, yaşadığı kâinatı bilme, tanıma ve ondan faydalanma çabası olan bilim, çağdaş Batı düşüncesini oluşturan kapitalizm ve sosyalizm ideolojilerinin tekeline girmesi ve içerdiği natüralizm (*her şeyin doğal varlıklardan, doğal nedenlerle oluştuğu, doğa dışında herhangi bir varlık olmadığını kabul eden felsefi görüş*), materyalizm ve ampirizm (*insan bilgisinin tek kaynağını deney ve duyum olarak kabul eden felsefi görüş*) ile birlikte ifsat ve yıkım unsuru hâline gelmiştir.

Buna birkaç somut örnek vermek gerekirse Albert Einstein'ın 1905 yılında

atom altı fizikle ilgili buluşları ve devam eden nükleer füzyon çalışmaları, 1939 yılındaki Manhattan projesi ile atom bombasına dönüşmüş ve sadece 6 yıl sonra 1945 yılında Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan bombalar ile yüzbinlerce insanın ve bölgedeki tüm canlıların katledilmesine sebep olmuştur. Aynı şekilde Darwin'in türlerin kökeni ile ilgili çalışması, Faşist Hitler Almanya'sının yaptığı korkunç kıyım ve katliamların bilimsel arka planını oluşturmuştur. Yine Freud'un içgüdüler ve bastırılmış dürtüler ile ilgili popüler kuramı, hazcı ve hedonist bir çağın doğmasına sebep olmuştur. Bu örnekleri sayfalarca çoğaltmak mümkündür. Günümüzde en yaygın tartışma konusu olarak çevre ve doğa felaketlerinin arkasında, bilimsel ve teknolojik sözde ilerlemenin olduğu her kesimce kabul edilen bir gerçektir. Yine son dönemdeki korona virüs pandemisi sürecinde sıkça gündeme gelen virüslerin laboratuvar ortamında üretildiği tartışmaları ya da aşılar hakkındaki tartışmalar ve tüm halklardaki genel güvensizlik aslında bilimi bir silah olarak kullanan çağdaş Batı düşüncesine olan güvensizliğin yansımasıdır.

Modern bilim ve üzerine kurulduğu felsefe bu yıkıcı etkileri ile birlikte aynı zamanda hakikatin tek kaynağı olarak görülen, asla sorgulanamayan, inkârı kabil olmayan dogmatik bir din hâlini almıştır. Bilimsel makaleler ve metinler neredeyse kutsal metinler olarak görülmekte ve bilim adamları da kutsal şahsiyetler olarak algılanmaktadır. Tüm dinler ve kutsallar, çağdaş Batı düşüncesi tarafından sorgulanır ve yalanlanabilirken bilimsel öngörüler ya da söylemler asla sorgulanamaz ve yalanlanamaz olarak kabul edilmektedir. Sözde bilimsel verilere her türlü karşı söylem, bilim karşıtlığı ve bilim inkârı olarak gösterilip linç ve aforoz uygulamalarına tabi tutulmaktadır. Yani deyim yerindeyse Batı'nın elindeki bilim, çağdaş bilim putu hâline gelmiş, başta ateizm, deizm, agnostisizm gibi yaratıcıyı ve dini inkâr eden sapkın akideler, bilimsellik putuna sığınarak yeni nesiller arasında yayılmaya başlamıştır.

İşte modern bilimi kutsallaştırma ve onu bir tabu hâline dönüştürme çalışmalarının neticesi olarak her toplumda olduğu gibi Müslümanların yaşadığı toplumlarda da büyük bir ikilem ve krizler ortaya çıkmaktadır. Genelde akademik camianın özelde ise ilahiyat camiasının Batı kültürü ile tıka basa dolu olması, kendi kültürüne ve tarihine yabancı olması ve özellikle bilimi kutsallaştırma hastalığına duçar olmaları sebebiyle bizim toplumumuzda da İslâm-bilim ilişkisi, hakikatin ölçüsünün vahiy mi yoksa bilim mi olduğu tartışmaları sıkça gündeme gelmektedir. Savunmacı ve kompleksli yaklaşımlarla sözde, İsâm ile modern bilimin arasını bulma çabaları, Kur'an'ın bilimsel tefsiri safsataları, "evrim ve İslâm", "big bang ve İslâm" gibi söylemler günümüz Müslüman ilahiyatçılarının sıradan yaklaşımları hâline gelmiştir. Yine sözde bilimsel gerçeklere göre Kur'an'ı tevil ve tefsir en sık başvurulan yaklaşımlardandır.

"Modern bilim ve üzerine kurulduğu felsefe bu yıkıcı etkileri ile birlikte aynı zamanda hakikatin tek kaynağı olarak görülen, asla sorgulanamayan, inkârı kabil olmayan dogmatik bir din hâlini almıştır. Bilimsel makaleler ve metinler neredeyse kutsal metinler olarak görülmekte ve bilim adamları da kutsal şahsiyetler olarak algılanmaktadır."

Bütün bu sorunların en büyük müsebbibi bilimin tanımı ve sınırlarının net olarak ortaya konulamamış olması, neyin bilim olduğu neyin ise bilim dışı sapkın inançlar ve görüşler olduğunun netleştirilememiş olmasıdır. Aynı zamanda Batı'nın, bilimi kutsallaştırma yaklaşımlarının arkasındaki gerçekleri görmezden gelmek de büyük bir sorundur. Zira bilim kılıfı altında insanlara sunulan, Batı'nın akla ve fıtrata aykırı, tüm ahlaki değerlerden uzak, kokuşmuş ideolojisi ve hayatı sadece maddeden ibaret gören, insana ve tabiata gelişmiş bir makine olarak bakan ifsat edici düşünce yapısıdır.

Peki gerçekte bilim nedir? Bilimin sınırları nelerdir? Batılıların iddia ettiği gibi bilimsel metot düşüncenin aslı mıdır? Şimdi bu soruların cevaplarını aramaya geçebiliriz.

Bilim; Latince "scientia" yani "bilgi" sözcüğünden türemiş bir kelimedir ve gözlemlenebilir fiziksel kanıtlarla doğanın ve doğa olaylarının işleyişini anlamak ve anlaşılır kılmak için yapılan düzenlenmiş insani çabayı ifade eder. Bu işlem, doğa olaylarının doğrudan gözlemlenmesiyle veya doğa olayının kontrollü ortamlarda tekrarlanarak denenmesiyle yürütülür.

Türk Dil Kurumu sözlüğüne göre ise bilim; evrenin veya olayların bir bölümünü konu olarak seçen, deneye dayanan yöntemler ve gerçeklikten yararlanarak sonuç çıkarmaya çalışan düzenli bilgi ve ilim olarak tanımlanır.

Genel kabul gören görüşe göre modern bilim; Galileo Galilei (1564-1642), Johannes Kepler (1571-1630) ve Francis Bacon (1561-1626) tarafından 16. yüzyıldan sonra başlamıştır. Bu dönemle birlikte daha önce Avrupa'da yaygın olan skolastik felsefi düşünce şekli bırakılmış, bunun yerine deney ve gözlemlerle elde edilen bilgilerin, genelleme veya teorileri doğrular veya çürütür nitelikte olması şekline kavuşmuştur.

Avrupa'daki Sanayi Devrimi ile birlikte Batı dünyası, deneysel bilimlerde büyük bir başarı kazanarak 19. yüzyıldan günümüze kadar bu alanda tüm dünyayı etkisi altına almıştır. Batı'nın bilimsel metot olarak adlandırdığı ve deneysel bilimlerle ilgili bir araştırma üslubu olan bu yöntem, fikir ve düşünce için yegâne metot olarak lanse edilmiştir. Artık Batı bu yöntemi, düşüncenin temelini oluşturan düşünme metodu olarak tüm dünyaya empoze etmiştir. Gerek deneysel olan gerekse de deneysel olmayan tüm alanlarda kullanmaya başlamıştır. İşte Batılı düşünürlerin ortaya attığı bu bilimsel metot, kapitalizm ve sosyalizm ideolojilerinin dünya ülkelerine hâkimiyet kurmaları sonucu, bütün dünya insanlarını etkisi altına almıştır. Bunun bir sonucu olarak İslâm coğrafyasının da bilimsel düşünceleri ve bilimsel metodu kutsallaştırdığını görmek mümkündür. Tüm bu sebeplerden dolayı, bilimsel metoda açıklık kazandırmak ve sınırlarını ortaya koymak bir zaruret hâlini almıştır.

Bilimsel metot; nesne üzerinde yapılan deneylerin yardımıyla bu nesne hakkında yapılan araştırmanın gerçekliğini ortaya koymayı hedefleyen, belli bir araştırma metodudur. Bu metot, sadece deneysel bilimlere özgü somut maddeler hakkında yapılan araştırmalarda kullanılan bir yöntemdir ve kendi başına birtakım somut düşünceler ortaya çıkarmaktan yoksundur.

Bilimsel metot, maddeyi, farklı koşullar ve ortamlarda kontrollü deneylere tabi tutarak, söz konusu maddenin temel koşullarıyla, laboratuvarlarda kendisine kazandırılan yeni koşulları bir arada gözlemlemek ve madde üzerinde yapılan bu işlemlerden somut olan maddi bir gerçeklik ortaya çıkarmaktan ve bu konuda bir sonuca varmaktan ibarettir.

Bu metot, hakkında araştırma yapılan nesneyle ilgili bilinen tüm ön bilgileri göz ardı ederek nesne hakkında deney ve gözleme başlamayı öngörür. Metot gereği, eğer bir araştırma yapmak istiyorsanız bu konuda sahip olduğunuz tüm görüşleri, tüm inançları unutmanız ve bilimsel öncülleri meydana getiren "deney ve gözlem", "ölçme ve değerlendirme" ve "bir sonuca varma" işlemlerine başlamanız gerekmektedir. Eğer bu işlemlerden sonra bir sonuca varmışsanız, bu teziniz çürütülmediği sürece "bilimsel bir sonuç" olarak kalmaya devam edecektir. Araştırmacının bilimsel metotla ulaşmış olduğu sonuç, "bilimsel bir gerçek" veya "bilimsel bir kanun" olarak adlandırılsa da söz konusu sonuç kesin bir sonuç olmayıp her an çürütülebilir zanni bir sonuçtur. Bilimsel metotla ortaya konan bir teorinin çürütülebilirlik özelliği, bilimsel

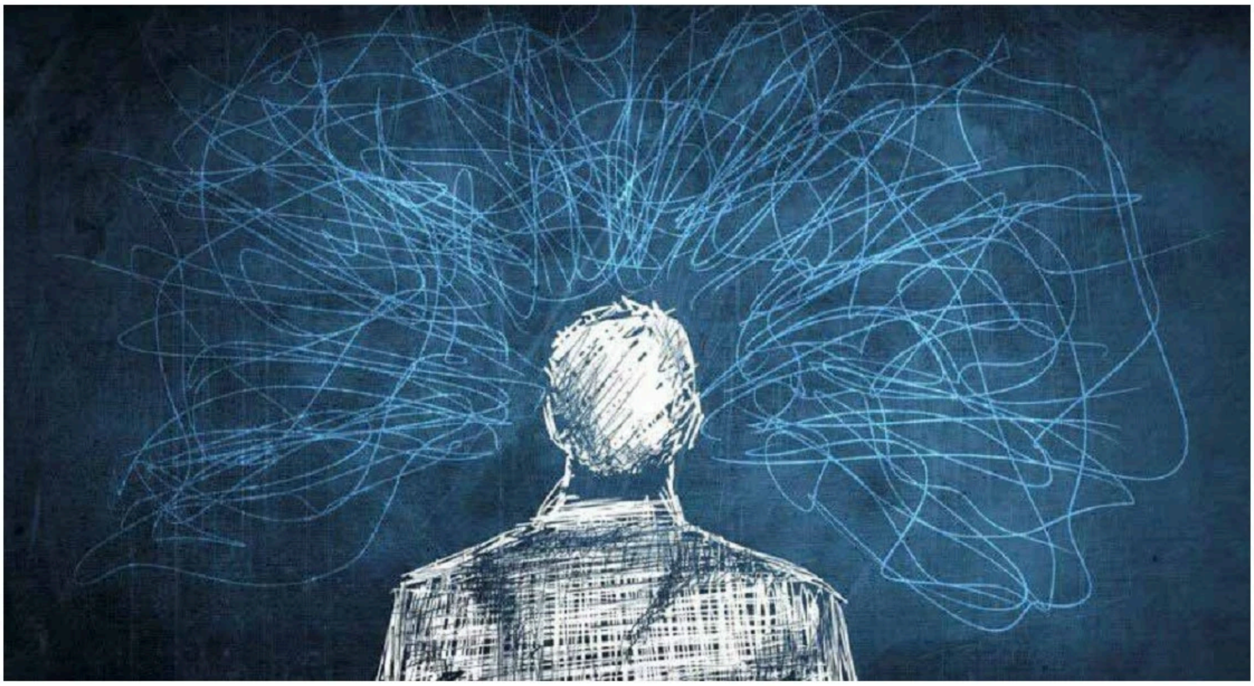

araştırmada göz önünde bulundurulması gereken bir husustur.

İşte bilimsel metot budur ve deneye tabi tutulabilen maddeler üzerinde geçerli olan bir metottur. Peki sorun neredi̇dir? Sorun bilimsel metodun, düşünceye temel alınması ve akli metodun yerine ikame edilmesi sorunudur. Yanlışlık, mugalata ve saptırma burada başlamaktadır.

Zira bilimsel metot düşüncenin temeli olarak kabul edildiğinden ve doğru düşünmenin yegâne metodu olan akli metot terk edildiğinden dolayı, pek çok bilgi ve gerçek bir kenara atılmış ve sanki yokmuş gibi kabul edilmiştir. Bu durum, var olmasına ve somut olarak hissedilmesine rağmen, içinde gerçekleri barındıran birçok bilginin yok sayılmasına sebep olmuştur.

Bilimsel metot düşüncenin temeli olarak kabul edildiğinden *ve doğru düşünmenin yegâne metodu olan akli metot terk edildiğinden dolayı, pek çok bilgi ve gerçek bir kenara atılmış ve sanki yokmuş gibi kabul edilmiştir. Bu durum, var olmasına ve somut olarak hissedilmesine rağmen, içinde gerçekleri barındıran* ***birçok bilginin yok sayılmasına sebep olmuştur.***

İşte tam burada insan için düşünmenin yegâne metodu olan akli metodu ortaya koymak gerekir. Akli metot; hakkında araştırma yapılan şeyin, nesnenin ya da konunun hakikatini, öncelikle hissin maddeyi duyular aracılığıyla beyne taşımasıyla anlamayı hedefleyen ve ardından maddeyi yorumlamasına imkân verecek ön bilgilerin sonucu olarak beynin bir yargıya varmasını sağlayan belli bir araştırma metodudur. Bu tanımdan da anlaşılacağı üzere insanın akli olarak bir yargıya ve fikre ulaşması, ilk olarak his yoluyla eşya ya da vakıanın beyne iletilmesi ve beynin o eşya ve vakıa hakkında kendisinde bulunan önbilgiler vasıtasıyla düşünme eylemi gerçekleştirmesidir.

İşte bu akli metot; fiziki, kimya gibi pozitif bilimlerde, ideoloji ve yasama gibi fikrî konularda, edebiyat ve fıkıh gibi sözel konularda yapılan tüm araştırmalarda kullanılabilir. Bu metot, kavramaya ve kavrama eylemine götüren doğal bir metot olup, kişinin bu metotla bir insan olarak daha önce kavradığı bir şeyi tekrar kavraması veya kavramak istediği şeyi özümsemesi mümkündür.

Görüldüğü gibi akli metot insanoğlu için düşünmenin yegâne metodudur. Bilimsel metot ve mantıksal metot gibi düşünme metotları ise akli metodun birer dallarıdır. Bir kısım alanlarda geçerli olan düşünme üsluplarından ve araçlarındandır. İnsan için her alanda geçerli olan esas bir metot değillerdir. Düşünmenin yegâne metodu, yalnızca akli metottur.

Oysaki bilimsel metot, sadece laboratuvar ortamında deneye tabi tutulabilen maddi olgular üzerinde geçerlidir. Bu bilimsel metodun aşamayacağı bir sınırdır. Şayet bu sınır aşılırsa ve bilimsel metot yegâne bilgi ve düşünce kaynağı olarak kabul edilirse o zaman hiçbir şeyin maddi ve somut olmadan var olamayacağı gibi saçma bir sonuca götürür. Bu durumda elle tutulup gözle görülmediğinden ve deneye de tabi tutulamadığından dolayı akli metotla sabit olan diğer birçok bilginin var olmadığını kabul etmek gerekir ki işte Batılı bilim adamlarının saplandığı bataklık da budur. Zira aynı yaklaşımla Allah'ın, meleklerin, şeytanların ve daha birçok varlığın ve mutlak hakikat olan şeylerin inkârı gerekir. Çünkü bunların hiçbirinin varlığı bilimsel olarak, yani madde üzerinde yapılan deney, gözlem, sonuç işlemleri vasıtasıyla ortaya çıkarılmamıştır. İşte en büyük yanılgı, mugalata ve tuzak burada karşımıza çıkmaktadır. Çünkü tabii ve doğa bilimleri bilgi ve düşüncenin sadece bir türüdür. Hayatta bilimsel metotla sabit olmayan, ancak akli metotla ispatlanabilen pek çok bilgi vardır.

Mesela Allah'ın varlığı, akli metotla kesin bir şekilde ispatlanabilir. Aynı şekilde melek ve şeytanların varlığı da akli metotla kesin olarak tespit edilmiş sübutu ve delaleti kat'î olan bir nassla sabittir. Oysaki deney ve gözleme tabi tutulamadığı için tüm bu kâinatın, hayat, ilim, irade, kudret ve nizam sahibi bir yaratıcı olmadan, tesadüf eseri meydana geldiğini iddia edebilmek, herhalde insan aklına giydirilmiş bir deli gömleğinden başka bir şey değildir.

Aynı şekilde bilimsel metodu kutsallaştırıp, bilim adamlarının teorilerini mutlak doğru olarak kabul edenler, kâinatın bir yaratıcısı olduğunu bilim dışı olarak görüp inkâr ederlerken, bundan 13,8 milyar yıl önce ne olduğu belirsiz bir patlama ile tesadüfen meydana geldiğini bilimsel bir gerçek olarak kabul edebilmektedirler. Bu patlama ile şu anki evrenin oluşması ve dünyada canlı yaşamının meydana gelmesi olasılığı ise 10 üzeri 10 üzeri 123 gibi insan aklının alması imkânsız olan bir olasılık ihtimali olduğunu tespit etmelerinden sonra da gözle görülemeyen milyarlarca paralel evrenler olduğuna inanabilmekte ve sırf Nobel almış bilim adamları ortaya attığı için bu saçmalığı bilim adına savunabilmektedirler.

Bunun da ötesinde bilimsel metotla ileri sürülen bütün tezlerin çürütülebilir

özelliğe sahip olduğu da unutulmaması gereken bir gerçektir. Bilimsel metodun ortaya koyduğu "bilimsel gerçekler" olarak adlandırılan pek çok tezin çürütülmesinden sonra fiilen hatalar ortaya çıkmıştır. Örneğin, bilimsel metotla başlangıçta "atom, maddenin bölünmeyen en küçük parçasıdır" deniyordu. Fakat daha sonra yine aynı bilimsel metotla atomun bölündüğü ispatlanmış, ilk teorinin yanlış olduğu ortaya çıkmıştır. Aynı şekilde uzun yıllar boyunca evrenin sonsuz olduğu kabul edildi. Akli metotla yaklaşıldığında evrenin sonsuz olamayacağı, aksine sınırlı ve sonlu olduğu mutlak bir hakikat olarak ortaya konulduğu hâlde, yıllarca bilim adamları tarafından evrenin sonsuz olduğu iddia edildi. Ancak bir zaman sonra bunun büyük bir yanlış olduğu, evrenin sonlu ve sınırlı olduğu kabul edildi.

Yine başlangıçta bilimsel metotla maddenin yok olmayacağı söylenirken, daha sonra yine bilimsel metotla maddenin yok olabileceği ispatlanmış ve ilk teorinin yanlışlığı ortaya çıkmıştır. "Bilimsel gerçek" veya "bilimsel teori" olarak adlandırılıp daha sonra yine bilimsel metotla yanlışlığı ispat edilmiş, çürütülmüş olan bunun gibi pek çok örnek vardır. Demek ki bilimsel metodun ortaya koyduğu sonuçlar kesin değil zannidir. Maddenin varlığı, özelliği ve gerçekliği ile ilgili zanni sonuçlar veren bir metodun düşünceye temel teşkil etmesi ise doğru değildir.

Aynı şekilde bilimsel metot farklı maddelerin tabi olduğu doğa yasalarını tespit etmek için, gözlem ve deneyler ile süreci ve yasaları tespit edebilir. Gözlem ve deney ile tespit ettiği bu kanun ve yasaları matematiksel formüller ile açıklayabilir. Örneğin kütle çekim yasası, termodinamik yasaları, suyun ve havanın kaldırma kuvvetleri gibi. Ancak bilimsel metot ile bu yasaların nasıl ve niçin var olduğunu, nasıl olup da maddenin bu yasalara uygun hareket ettiğini, doğadaki bu hassas nizamın nasıl ve kim tarafından konulup maddeyi, bu yasalara boyun eğdirdiğini asla ortaya koyamaz. Bu soruların hepsine cevap vermek ancak akli metot ile mümkündür. Bilimin haddini ve sınırlarını aşıp bu sorulara cevap verdiğini iddia etmek, batıl bir iddia, dogmatik bir inanç ve körü körüne bir saplantıdan başka bir şey değildir.

İşte bütün bu nedenlerden ötürü bilimsel metodun düşünce için temel alınması büyük bir hata ve sapmadır. Bu metodun kesin delillerle var olan bir şeyi ispatlamaktan aciz kalması, söz konusu metodun düşünceye temel teşkil edemeyeceğinin apaçık bir kanıtıdır.

Bütün bu gerçeklere rağmen Batı dünyası, bilimsel metodu bir tabuya dönüştürmüştür. Bu sapma öyle bir düzeye gelmiştir ki düşünmenin metodu dendiğinde herkesin aklına sadece bilimsel metot gelmiş, doğru ve sağlıklı araştırmanın sadece bu metotla yapılabileceğine inanarak her şey ama her şey hakkında bu metotla bir yargıya varılabileceğine dair yanlış bir kanaate sahip olunmuştur. İş öylesine çığırından çıkmış ki bu metot, yaşam ve topluma ilişkin alanlarda bile kullanılır olmuştur. İnsan ve toplumla ilgili birtakım problemlerde bilimsel metot tekniği kullanılarak akli araştırmalar yapılmış, bunlara bilim kisvesi giydirilmiştir.

Bu yanılgının sonucu olarak bilimsel metodu insanın davranışlarına, hâl ve hareketlerine uygulamışlar, psikoloji, sosyoloji ve pedagoji gibi bilim dalları meydana getirdiklerini söylemişlerdir. Onlar, örneğin farklı yaş ve farklı koşullarda çocukları gözlemlemişler ve söz konusu gözlemlerin tekrarlanmasını ise deney olarak adlandırmışlardır. Oysa ki araştırmaya konu olan olayın zaman ve durum değişkenleri ile beraber gözlemlenmesi, bilimsel deney kapsamına girmez. Bu bağlamda değişik yaş ve koşullarda gözlemlenen bir çocuğun davranışları bilimsel deney kapsamına girmediği gibi bu çalışma bilimsel metottan sayılamaz. Bu olsa olsa gözlem, gözlemin tekrarı veya gözlemden çıkarılan bir sonuçtur.

Zira bilimsel metodun en önemli unsuru, deneydir. Deney ise sadece laboratuvarda ve madde için söz konusudur. Bu nedenle bilimsel metodun madde ve

maddenin sahip olduğu koşullar dışındaki alanlarda uygulanması, hatalı değerlendirmelere yol açabilecek korkunç bir yanılgıdır. Batılı bilim adamları da akli metotla incelenmesi gereken konuları bilimsel metotla incelemeye kalkıp elde ettikleri sonuçları bilim veya bilimsel düşünceler olarak kabul ederek büyük bir yanılgıya ve mugalataya düşmüşlerdir. Bütün bu yanılgıların altında ise bilimsel metodun genelleştirilmesi ve düşünce için temel olarak ele alınması yatmaktadır.

Evet bilim ve bilimsel metot kendi alanında kullanıldığında başarılı sonuçlar ortaya çıkaran, insanların hayatlarını kolaylaştıran birçok buluş ve icatlara kapı açan sınırları belli bir düşünme yöntemidir. Tarih boyunca her din ve milletten birçok insan bilimsel metotla çok önemli sonuçlara imza atmışlardır. Aynı şekilde yüzyıllar boyunca Müslüman bilim adamları, bilimsel metodu doğru alanlarda kullanıp tarihe damga vuran buluşlar ve keşifler ortaya koymuşlardır. Biraz bilim tarihi okuyan her kişi bu hakikati bariz bir şekilde gördüğü gibi, bilimin sadece son asırlarda ortaya çıkan ve Batı'ya ait bir şey olmadığını, aksine tüm insanlığın ortak bir çabası olduğunu da görür. Yine bilimin ve bilimsel metodun tanımı ve sınırları belirlenmiş hâliyle, Müslüman nesillere yeniden aktarılması da elzemdir.

Ancak bununla birlikte bilimin, bugünkü fasit ve yıkıcı ideolojilerden ve üzerindeki çürük Batı düşüncesinin tesirlerinden de kurtarılması zaruridir. Çünkü Batı, bilim kılıfı altında sapık bir inanç olan natüralizmi, materyalizmi ve köhnemiş felsefi safsatalarını insanlığa sunmaktadır. Özellikle Müslüman gençliğin bilime olan merak ve iştiyakını kullanıp, onların hakikate ve vahye olan inancını sarsmaya, akli metot ile doğru düşünmelerinin önüne geçmeye, tüm değerlerinden ve ahlaki ilkelerinden onları koparmaya çabalamaktadır. Allahu Teâlâ'nın her daim yaratışını, kudret ve iradesini, hayatı ve ölümü veren oluşunu, sonsuz ilmi ile her şeye bir nizam ve yasa koyuşunu inkâr ettirip, şuursuz maddenin ve birtakım doğa yasalarının her şeyin sebebi olduğu gibi saçma bir şeye inanmaya çağırmaktadır.

[اِنَّ فِي خَلْقِ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَاخْتِلَافِ الَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا اَنْزَلَ اللّٰهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْاَرْضِ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ] **"Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılmasında, gece ile gündüzün birbiri peşinden gelmesinde, insanlara fayda veren şeylerle yüklü olarak denizde yüzüp giden gemilerde, Allah'ın gökten indirip de ölü hâldeki toprağı canlandırdığı suda, yeryüzünde her çeşit canlıyı yaymasında, rüzgârları ve yer ile gök arasında emre hazır bekleyen bulutları yönlendirmesinde düşünen bir toplum için (Allah'ın varlığını ve birliğini ispatlayan) birçok deliller vardır."** [Bakara Suresi 164]

Bundan dolayı vahyin ve İslâm'ın karşısında, dogmatik bir din hâline getirilen bilime haddini bildirmek ve sınırlarını doğru bir esas üzerine yeniden çizmek, İslâm davetini omuzlayan tüm Müslümanların öncelikli işlerinden birisi olmalıdır. Bilim kılıfı altında sunulan sapkın inanç ve saptırıcı düşüncelere karşı uyanık olup, yalan ve mugalatalarını ortaya sermek için hakikatin ve gerçeğin yegâne ölçüsü olan vahyin kılavuzluğu ile hareket etmek gerekir. Bu mücadele Batı kültürü ile tıka basa dolmuş zihinlerin, savunma ve aşağılık kompleksi ile hareket eden Batı hayranlarının yapabileceği bir mücadele değildir. Bu mücadele ancak zamanın en büyük putlarından birisi hâline gelen bilimcilik putunu İslâm fikri ile yerle bir edecek, tevhit önderi İbrahim'in milletine (*Aleyhi's Selam*) tabi olan dava gençlerinin yürütebileceği bir mücadeledir. Selam, tüm sahte ilahlardan ve modern putlardan yüz çevirip, sadece Allah'a iman edip, yönelen muttakilerin üzerine olsun.

Abdullah İmamoğlu
abdullahimamoglu06@gmail.com

KUR'AN HAYATIMIZIN NERESİNDE?

Müslümanlar tarih sahnesinde gerek ekonomik gerek askerî gerekse de siyasi olarak, kısacası her alanda elde ettikleri başarıları aslında bir nevi sahip oldukları hayat iksirine borçludurlar. İslâm'ın temel kaynakları Kur'an, Sünnet ve bunların referans gösterdiği sahabeler, Müslümanlara ilham kaynağı olmuştur. Kur'an Müslümanların hayatlarında "belirleyen" olmadığında Müslümanların zihin dünyalarının Batı dünyasının fasit fikirlerince işgal edildiği, yine Kur'an'dan uzak bir hayat idame ettiklerinde rahmetten, şifadan uzak bir atmosfere mahkûm edildikleri insaf fakiri olmayan herkesin kabul edeceği inkâr edilmez bir hakikattir. Dolaysıyla, Müslümanların Kur'an'a olan bağlılıkları ile güçlü olduklarını fazlasıyla iyi bilen, İslâm'ı yok etmeyi ve tahrif etmeyi esasi gayesi hâline getirmiş Allah düşmanları sömürgeci kâfirler, bütün yatırımlarını ve çalışmalarını İslâm'ın kaynaklarını, İslâm algısını tahrif etmek ve insanları Allah'ın dininden uzaklaştırmak gayesi üzerine yoğunlaştırdılar.[1] İslâm'a olan öfkeleri ve tahammülsüzlükleri tarih boyunca kâfirleri her türlü mücadeleyi yapmaya sevk etmiştir. Örnek olması bakımından on dokuzuncu asrın son yıllarında İngiltere müstemlekeler Bakanı Gladstone'nun parlamento kürsüsünde sarf ettiği sözleri paylaşmak konuya sağlayacağı katkı bakımından yerindelik arz edecektir. Gladstone elinde Kur'an'la Şöyle diyordu: *"Bu kitap Müslümanların elinde kaldıkça biz onlara hakiki hakim olamayız. Ne yapıp yapmalıyız; ya Kur'an'ı ortadan kaldırmalıyız veya onları Kur'an'dan soğutmalıyız."*

En temelde Müslümanlar için şifa ve rahmet membaı Kur'an'ı hayattan kaldırmak üzere gayretlerini yoğunlaştırdılar ve uzun yıllar süren gayretlerinin neticesinde Kur'an'ın hayatta tatbik edilebilmesinin keyfiyeti olan Hilâfet'i kaldırmaya muvaffak oldular. Allah düşmanları Kur'an'ın tatbik keyfiyeti olan Hilâfet'i kaldırmakla da yetinmediler; Müslümanları Kur'an'ın asıl indiriliş maksadından

ve anlamından uzaklaştırma gayretlerine soyundular. Maalesef gerek Kur'an'ın gönderiliş gayesinin idrakinde gerekse de Kur'an'ı anlama metodolojisinde Müslümanlarda ciddi tahribatlar açma başarısını elde ettiler.

Kur'an'ın Gönderiliş Gayesi

Sömürgeci kâfirler Kur'an'ı hayata tatbik edecek siyasi gücü (Hilafet'i) elimizden almakla yetinmediler, Müslümanların Kur'an algısını da tahrif ettiler ve hâlen de etmeye çalışıyorlar. Maalesef bakıldığı zaman gayretlerinin neticesinde bugün Kur'an hayata dair düzenlemesi olan, problemlerin tamamını kuşatan bir hayat nizamı rehberi değil de daha çok okuyucuların sesleriyle güzelleştirdikleri bir kitap olarak görülüyor. Ya da ilmî çalışma yapanlara kaynaklık yapan ilahi bir kitap… Asıl gönderiliş gayesinden çok uzak bir Kur'an anlayışı… Duygularıma fazlasıyla tercüman olan M. Akif'in şu mısralarına makalemin bu bölümünde yer vermek istiyorum:

Ya açar nazmı celilin bakarız yaprağına

Yahut üfler geçeriz bir ölünün toprağına

İnmemiştir hele Kur'an şunu hakkıyla bilin

Ne mezarlıkta okunmak ne fal bakmak için**.**

Evet bugünkü Kur'an algımız tam da şairin dediği gibi. Sadece tilavet edilen bir Kur'an. Sadece üzerinde fıkhi tartışmaların yapıldığı bir Kur'an… Hâlbuki Allah *Azze ve Celle* birçok ayet-i kerimesinde Kur'an'ı hangi saikle gönderdiğini beyan etmiştir. Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

[إِنَّا اَنْزَلْنَا اِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا اَرٰيكَ اللّٰهُ] **"Şüphesiz, Allah'ın sana gösterdiği gibi insanlar arasında hükmetmen için biz sana Kitabı hak olarak indirdik."[2]**

Kur'an-ı Kerim, ilahi nizamın kendisinden fışkırdığı/neşet ettiği ilahi bir kitaptır. Ve bu ilahi kitap, hayatta uygulanırsa insanlığın kurtuluşuna vesile olabilir. Ancak ve ancak Kur'an'ın hayata hakim olmasıyla Allah *Subhânehû ve Teâlâ*'nın razı olduğu İslâmi hayat başlatılmış olabilir. Yanlış anlaşılmaya mahal vermemek adına; pek tabii ki Kur'an ayetlerinin tilavetinde bol hasenat ve ecir vardır… Hem de her bir harfine. Ancak Kur'an tilavetini ya da ilmî okumaları Kur'an'ın asıl gönderiliş gayesi olarak görmek ya da bununla sınırlı tutmak doğru değildir. Unutulmaması ve göz ardı edilmemesi gereken, dahası her platformda dillendirilmesi gereken bir husus vardır ki o; Kur'an'ın hayata ve topluma tatbik edilmesi için gönderilmiş olmasıdır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi tarih boyunca İslâm ümmetinin izzetli ve Allah'ın razı olduğu bir yaşam sürmüş olmaları, Kur'an'ın hayata hakim olmasına bağlıydı. Yeniden öyle olabilmesi de yine Kur'an'ın hayatımızda uygulanmasına bağlıdır.

> "Şüphesiz ki Kur'an ayetleri ve hükümleri, tüm zaman ve mekânlara hitap eden bir hayat nizamıdır. Hermenötik açıdan Kur'an'ın yorumlanmasına olur veren bazı modernistlerin iddia ettiği gibi Kur'an'ın sadece ilkeleri değil hem ilkeleri hem de tatbiki evrenseldir... Yine Batı'nın zehrinden nasibini almış bazı kimselerin söylediği gibi Kur'an yerel bir hukuk sisteminin kaynağı asla değildir."

Bir Hayat Nizamı Olarak Kur'an

Kur'an-ı Kerim insanoğlunun hayata dair problemlerinin çözümünü sağlayan, dünya ve ahiret saadetinin temini olan Kur'anî ilkeleri bünyesinde taşıyan kelamullahtır. Allah *Azze ve Celle* insanı yaratmış ve yarattığı insanın fıtratına uygunluk arz eden ve bununla kalbini de mutmain kılan hükümleri/hayat anlayışını/ilkeleri belirlemiştir. Kur'an'ı ve ilkelerini kulların kurtuluş reçetesi olarak tanıtmış bununla da yetinmeyip kulların muttakilerden olabilmesini Kur'an'ın ilkelerine uygun hareket etmesine bağlamıştır. Dolaysıyla Allah'ı razı etmeyi kendisine dert edinmiş Müslüman, bunu ancak Rabbimizin bizler için belirlediği hükümlerle gerçekleştirebilecektir. Bir taraftan Allah'ın rızasına nail olma arzusu varken diğer taraftan şifa ve rahmet olması için gönderdiği Kur'an ilkelerine hayatımızda yer vermemek çok da samimice olmasa gerek…

Şüphesiz ki Kur'an ayetleri ve hükümleri, tüm zaman ve mekânlara hitap eden bir hayat nizamıdır. Hermenötik açıdan Kur'an yorumlanmasına olur veren bazı modernistlerin iddia ettiği gibi Kur'an'ın sadece ilkeleri değil hem ilkeleri hem de tatbiki evrenseldir… Yine Batı'nın zehrinden nasibini almış bazı kimselerin söylediği gibi Kur'an yerel bir hukuk sisteminin kaynağı asla değildir.

Kur'an hükümleri ve Kur'an'ın hitabı; insanoğluna ait problemlere, fıtrata uygun bir şekilde çözümler üreten tek hayat nizamıdır. Kur'an ilkelerinin evrensel ancak tatbikinin ise evrensel olmadığı iddiası hiç de masum değildir. Sömürgeci kâfirler ve onların yerli aktörleri Müslümanların Kur'an'ı bir hayat nizamı değil de sadece ilahi bir kitap olarak görmelerini istemektedirler. Toplumda böylesi bir Kur'an algısı oluşturarak seküler bir din anlayışını var etmeyi arzulamaktadırlar. Hâlbuki Kur'an hükümleri hem ilkesel hem de tatbikî olarak evrenseldir. Ama maalesef sömürgeci kâfirlerin ve yerli aktörlerin hummalı gayretleri; İslâm ümmeti nezdinde Kur'an'ın ve İslâm şeriatının günümüz hayat standartlarına uygun bir hayat nizamı olup olmadığı noktasında tereddüt uyandırmayı başarmıştır. Ve sonuç; kutsal ama hayatta hükmü ve geçerliliği olmayan bir kitap… İlkeleri olan ama hayat sahasında uygulanmayan bir kitap…

Altını ısrarla çizmekte fayda var; bugün anlatılageldiği gibi Kur'an sadece bildiğimiz ritüellerden bahseden ya da cennet nimetlerini ve cehennem azabını konu alan kutsal bir kitap değildir.

Sadece kıyamet sahnesinden ve peygamber kıssalarından bahseden ayetlerin var olduğu ilahi kitap da değildir. Bilakis Kur'an, bir hayat nizamıdır.

Kur'an hayatın tamamına hükmeden bir hayat nizamıdır. Kur'an'a sadece peygamber kıssalarının anlatıldığı ya da bazı ibadetlerin yer aldığı ilahi bir kitap muamelesi yapmak büyük bir zulümdür ve de günahtır. Çünkü Allahu Teâlâ Kur'an'da her şeyi beyan ettiğini ve hiçbir şeyi eksik bırakmadığını ifade ediyor. Allah *Azze ve Celle* şöyle buyurmaktadır:

[وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِكُلِّ شَيْءٍ] **"Biz sana her şeyi açıklayıp anlatan bir kitap indirdik!"[3]**

Kur'an'ın gerek sosyal gerek ekonomik gerekse de ceza hukukuna dair hükümleri ve düzenlemeleri olan bir hayat nizamı olduğuna dair birkaç ayetten örnek vererek konunun daha da iyi anlaşılmasını sağlamak istiyorum.

Kur'an'da ibadet ahkamına dair hükümler vardır; Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor:

[وَأَقِيمُوا۟ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتُوا۟ ٱلزَّكَوٰةَ] **"Namazınız kılın zekâtınız verin."[4]**

İktisadi hayata dair hükümler vardır:

[وَأَحَلَّ ٱللَّهُ ٱلْبَيْعَ وَحَرَّمَ ٱلرِّبَوٰا۟] **"Allah alışverişi helal faizi haram kıldı."[5]**

İçtimai hayata dair hükümler vardır:

[وَعَاشِرُوهُنَّ بِٱلْمَعْرُوفِ] **"Eşlerinizle iyi geçinin."[6]**

Ceza hukukuna dair hükümler vardır:

[وَٱلسَّارِقُ وَٱلسَّارِقَةُ فَٱقْطَعُوٓا۟ أَيْدِيَهُمَا] **"Hırsız, erkek olsun, kadın olsun onun elini kesin."[7]**

Bu ve buna benzer ayetler açıkça Kur'an'ın hayatın her alanına dair düzenlemesi olan bir hayat nizamı olduğunu göstermektedir.

Kur'an, Toplumları Alçaltan ve Yükselten Bir Kitaptır

Kur'an'ı tatbik eden siyasi keyfiyet olan Hilâfet kaldırıldıktan ve Müslümanların Kur'an algısına yönelik yapılan operasyonların ardından Allah'ın rızasından çok uzak bir atmosferde yaşadığımız inkâr edilmez bir gerçektir.

Kur'an şifa vadettiği hâlde İslâm ümmeti neden hasta?

Kur'an Müslümanlara izzeti vadettiği hâlde neden Müslümanlar olarak zillete mahkûm olduk?

Kur'an diriltmeyi vadederken bizler neden her geçen gün daha fazla yıkılıyoruz?

Kur'an aydınlığı vadederken neden Batı'nın karanlıklarında yol almaya ve yaşamaya devam ediyoruz?

Neden?

Çünkü; Kur'an ayetlerinin tilavet edildiği ama tilavet olunun ayetin hayatımızda bir karşılık bulmadığı bir atmosferde yaşıyoruz… Mushaf'a saygı ama hükümlerine saygısızlığın had safhada olduğu bir atmosferde nefes alıp veriyoruz… Bizi diriltecek ayetlerden bihaber yaşıyoruz. Hayatımızda Kur'an'ın belirleyici olmasına izin vermiyoruz. Bilakis hayatımızı yönetme yetkisini beşerî sistemlere veriyoruz. Kur'an ayetleri üzerinde tefekkür ve tedebbür etmiyoruz. Ayetleri ezberliyor ama amel etmiyoruz. Bizi karanlıklardan aydınlığa çıkmayı vadeden ayetleri hiçe sayarak hayat sürüyoruz.

Kur'an hayatımıza egemen değilse bizim Kur'an'la olan alakamız rıza-ı ilahiye uygun değil demektir. Hayata dair problemlerimize Allah'ın kelâmı kaynaklık yapmıyorsa Kur'an bizden uzak

demektir. Eğer ki Kur'an aramızdaki anlaşmazlıklara hakemlik yapmıyorsa Kur'an'la alakamız iyi değil demektir. Her gün Allah'ın kelâmını okuduğumuz hâlde, hükümleri hayatımıza etki etmiyorsa bizi değiştirmiyorsa bizi İslâm şahsiyeti kimliğine büründürmüyorsa biz bir vadide, Kur'an bir vadide demektir. Her şeyden önemlisi Allah bizden razı değil demektir. Kur'an'la alakamızın keyfiyeti söz konusu olduğunda şu ayeti akıllardan çıkarmamak gerekir diye düşünüyorum. Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

[وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ اِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هٰذَا الْقُرْاٰنَ مَهْجُوراً] **"Peygamber 'Ey Rabbim! Kavmim şu Kur'an'ı terk edilmiş bir şey hâline getirdi!' dedi."**[8]

Kur'an'dan ayrılmamak konusunda Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* efendimizin şu sözü de çok manidardır:

[أَلَا إِنَّ الْكِتَابَ وَالسُّلْطَانَ سَيَفْتَرِقَانِ ، فَلَا تُفَارِقُوا الْكِتَاب] ***"Şuna dikkat edin ki ileride kitap (Kur'an) ile sultanı (devleti) birbirinden ayrılacaklar. Bu durumda siz kitaptan ayrılmayın."***[9]

Kur'an anlayışımızı resmetmesi bakımından Abdullah b. Mesud'un sözleri ne kadar da yerinde: Şöyle aktarıyor:

"Bize Kur'an lafzını ezberlemek zor, onunla amel etmek ise kolay gelirdi. Bizden sonrakilere ise Kur'an'ı ezberlemek kolay, onunla amel etmek ise zor gelmektedir. Kur'an, hükümleriyle amel edilsin diye indirildiği hâlde insanlar onun tilaveti ile yetinir oldular."

Ne var ki Müslümanların tarihte olduğu gibi yeniden izzetli günlere, dünya liderliğine ve her şeyden öte Allah'ın razı olduğu bir hayata kavuşmaları ancak vahyin rehberliğiyle, Kur'an'a olan bağlılıkla mümkündür. Kur'an'a bağlığımız kadar yükselir ve alçalırız. Ömer b. Hattab *RadiyAllahu Anh*'tan rivayet edilen bir hadise göre Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* efendimiz şöyle buyurmaktadır:

[إن الله يَرفعُ بهذا الكِتابِ أقْواماً ويَضَعُ به آخَرِينَ] ***"Allah bu Kur'an'la bazı kavimleri yükseltir, bazılarını da alçaltır."***[10]

Kur'an'a bağlılığımız kadar istikamet üzere olabiliriz.

[اِنَّ هٰذَا الْقُرْاٰنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ اَقْوَمُ] **"Şüphesiz ki bu Kur'an, insanları en doğru ve en sağlam yola iletir."**[11]

Kur'an'a bağlılığımız kadar gönüllerimizi arındırabiliriz.

[اَلَّذِينَ اٰمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللّٰهِ اَلَا بِذِكْرِ اللّٰهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ] **"Bunlar, iman edenler ve Allah'ı zikrederek gönülleri huzura kavuşanlardır. Bilesiniz ki gönüller ancak Allah'ı zikrederek huzura kavuşur."**[12]

Kur'an'a bağlığımız kadar karanlıklardan aydınlığa çıkabiliriz.

[الٓرٰ كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ اِلٰى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ] **"Elif-lâm-râ. Bu, rablerinin izniyle insanları karanlıklardan aydınlığa, güçlü ve övgüye layık olan Allah'ın yoluna çıkarman için sana indirdiğimiz kitaptır."**[13]

Kur'an; insanları kula kulluktan, Allah'a kulluğa; kulların zulümlerinden, Allah'ın adaletli hükümlerine çıkaran bir hayat nizamıdır.

Kur'an'ı Hayata Tatbik Edecek Şer'î Keyfiyet; Râşidî Hilâfet

Bugün Müslümanların Allah'ın rızasından uzak bir yaşam sürmeleri Kur'an'ın hayatımızda hakim olmayışındandır. Tarih boyunca Müslümanlar Kur'an-ı Kerim'in nuru ile aydınlanmışlardı. Kur'an Müslümanların kendisinden beslendikleri, kendisiyle hayat buldukları rahmet ve hayal membaı olmuştu.

İslâm ümmeti olarak;

- Yeniden sağlıklı bir şekilde kalkınabilmemiz

- Yeniden Allah'ın hükümlerinin egemen olduğu bir dünyada yaşayabilmemiz

- İyiliği emreden, kötülükten nehyeden bir topluluk olabilmemiz

- İnsanlık için çıkarılmış en hayırlı ümmet olabilmemiz

- Şahit ümmet olabilmemiz ve gereklilikelerini yerine getirebilmemiz

- Dünya siyasetinde domine eden güçlü ve lider bir devlet olabilmemiz

- Bir vücudun azaları gibi kenetlenebilmemiz

- Kâfirlere karşı tek yürek olabilmemiz

- Kostantiniyye'nin surlarında olduğu gibi Roma'nın surlarında ve sömürgeci kâfirlerin şaşalı saraylarında da Kelime-i Tevhid sancağını dalgalandırabilmemiz

- Mazlumlara umut, binlerce kilometre öteden sömürgeci kâfirlerin yüreklerine korku salan bir ümmet olabilmek için Kur'an yeniden hayatımızda belirleyen lider, problemlerimizi çözen kaynak, hayatımızda tatbik edilen yegâne hayat nizamı olmalıdır.

Kur'an hayata tatbik ediliyorken Müslümanlar onunla izzetli olmuşlardı. Yakın bir gelecekte Kur'an'ın rehberliğinde İslâmi hayatı başlatacak Râşidî Hilâfet yeniden olacaktır biiznillah. Kur'an hayatta tatbik edilmesi için inzal olmuştur ve Kur'an'ı hayata kâmilen uygulayacak yegâne şer'î keyfiyet de Râşidî Hilâfet'tir.

• •

1 [اِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ اَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ فَسَيُنْفِقُونَهَا] *"Kâfirler servetlerini, insanları Allah'ın yolundan engellemek için harcarlar, yine harcayacaklar!" [Enfal Suresi 36]*
2 *Nisa Suresi 105*
3 *Nahl Suresi 89*
4 *Bakara Suresi 110*
5 *Bakara Suresi 275*
6 *Nisa Suresi 19*
7 *Maide Suresi 38*
8 *Furkan Suresi 30*
9 *Taberânî*
10 *Müslim*
11 *İsra Suresi 9*
12 *Rad Suresi 28*
13 *İbrahim Suresi 1*

DÜNDEN BUGÜNE
DEĞİŞEN İSLÂM ALGISI

İlyas Kösem
ilyaskosem33@hotmail.com

İlklerin Kısa Bir Serencamı

Arap toplumu, kendisine İslâm ulaşıp kabullenmezden evvel, yeryüzünde hiçbir ağırlığı olmayan, başka milletler karşısında hiçbir şekilde hesaba katılmayan, Pers ve Rum imparatorluklarının gölgesinde yaşayan, kendi içerisinde asabiyetten mütevellit bin parçaya bölünen, kan davalarının hakim olduğu sıradan hatta sıradan da aşağı bir toplumdu. Ancak âlemlerin Rabbi'nin takdiri gereği, öteden beri enbiyanın haber verip müjdelediği, ehl-i kitabın dört gözle beklediği muhbir-i sadık efendimiz *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'i onların arasından seçerek âlemlere rahmet olarak gönderdi. Araplar risaletin bidayetinde Rasulullah'a sert bir şekilde karşı çıktılar. Çünkü son peygamber, onların asırlarca üzerinde seyrettikleri bakış açılarına ve müesses düzenlerine tamamen alternatif olacak bir düşünce ile gelmişti. Daha sonra Allahu Teâlâ'dan bir basiret üzere hareket eden Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* davet ile ilmek ilmek işleyerek vefatından önce, İslâm'ı Arap yarımadasının tamamına egemen kıldı. İslâm'ın hakimiyeti altında ilmin ne olduğunu bilmeyen bu insanlar en büyük âlimleri çıkardılar aralarından. Hayasızlardan iffet ve ahlak abideleri, zorbalardan tarihin daha önce şahitlik etmediği adil ve hilm sahibi kimseleri çıkardılar içlerinden. Asr-ı Saadet denen bir zamanı yaşadılar. Kur'an'ın canlı şahitliği ile Rahman'ın kendilerinden razı olduğu bir toplum oldular.

[وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍۙ رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَاَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا اَبَداًۜ ذٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ] **"Muhacirlerin ve Ensar'ın ilkleri ile onlara güzelce uyanlardan Allah hoşnut olmuştur, onlar da O'ndan razıdırlar. Onlara, sonsuza dek hep içinde kalmak üzere altından ırmaklar akan cennetler hazırlamıştır. Büyük bahtiyarlık işte budur."**[1]

Daha düne kadar basit şeyler için birbirlerini katleden bu insanlar, İslâm'dan sonra kardeşleri için canlarını feda eder hâle geldiler. Bir zamanlar tanrılarını/putlarını ellerinde gezdirirlerken, artık zatını idrak edemeseler de hayatlarının tamamını inşa eden bir Şâri'ye itikat ediyorlar, O'nun kutlu nebisinin izini adım adım takip ediyorlardı. İslâm akidesi akıllarına kanaat vermiş, kalplerini itminan ile doldurmuştu. İmanları koşulsuzdu. Allah ve Rasulü buyurmuşsa geriye "işittik ve itaat ettik" demekten başka bir şey kalmazdı. Bahaneleri Beni İsrail gibi sıra sıra dizmezlerdi. Mesele atları denize sürmekse gözlerini kırpmazlardı. Allah'ı ve Rasulü'nü her şeyden çok severlerdi. Sevgilerini sınamak isteyen oldu muydu, terazinin bir kefesine hemen hayatlarını koyarlardı. Darağacında sadakatleri sınandığında, değil kendi yerlerinde Medine'de ayağına bir diken bile batmasını istemediklerini dile getirirlerdi ebedi komutanları *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in. Rasulullah'ın yanına gelip kavmine dönen kefereler, daha önce ne bir kralın ne de şahın etrafında kendisini bu kadar seven, bu kadar saygı duyan ashabının olduğunu görmediklerini söylerlerdi. Allah ve Rasulü'ne itaatleri koşulsuzdu. *Celle ve Kudratuhu*'nun tertemiz vahyinin önüne heva ve heveslerini geçirmiyorlardı. Şartlara göre nassları tevil etmiyor, öncekilerin yaptığı gibi istifhamlar ile netliği bulandırmıyorlardı. Sahabe *Rıdvanullahi Aleyhim* İslâm'a inanıyor, yaşıyor ve bunu tüm âleme taşımanın yollarını arıyordu. İslâm zihinlerinde net, kalplerinde mekin idi. O kadar ki onlardan sonra İslâm, onlar anlaşılmadan anlaşılamazdı. Bütün beşerî ilimler zaman geçtikçe daha iyi anlaşılır ama İslâm geçmişe gidip Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* ile O'nun elinde yetişen sahabeye bakılmadan anlaşılamaz.

Onlar iman ile amelin arasındaki organik bağın farkındaydılar ve bu minvalde hareket ediyorlardı. Onlar inandıkları gibi yaşıyorlardı; yaşadıkları gibi inançlarını şekillendirmeye çalışmıyorlardı bugünün Müslümanlarında görüldüğü gibi. İslâm'ın öğretilerini kültürlerini arttırmak için değil, Rablerine yaklaşmak, insanlığa faydalı olmak, manevi dünyalarını güçlendirmek ve ahiretlerine bir şeyler göndermek için öğreniyorlardı. Fıkıhları bugünkü gibi pasif ve donuk değil, aktif ve çözümleyici idi. Onları ne ticaret ne de dünya malı Allah'ı anmaktan alıkoyuyordu.

[رِجَالٌۙ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ وَاِقَامِ الصَّلٰوةِ وَاِيتَٓاءِ الزَّكٰوةِۙ يَخَافُونَ يَوْماً تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْاَبْصَارُۙ] **"Onlar, ne ticaret ne de alışverişin kendilerini Allah'ı anmaktan, namaz kılmaktan ve zekât vermekten alıkoyamadığı insanlardır. Onlar, kalplerin ve gözlerin allak bullak olduğu bir günden korkarlar."[2]**

Asıllara tutunarak yaşıyorlardı. Âlemlerin Rabbi'ni razı etmek onlar için asılların aslıydı. İdrak ettikleri saadetin tek kaynağı İslâm'ı âleme taşımak, insanlığı karanlıklardan aydınlığa çıkarmak, kula kulluğu ortadan kaldırmak için gözlerini güneşin doğup battığı her yere dikmişlerdi. Düşünsenize, ulaşım aracının sadece at, deve vs. olduğu, iletişim aracının ise yalnızca dil, kâğıt ve kalem olduğu bir dönemde bu insanların İslâm'ı nerelere götürdüğünü… Düşünsenize bir, onlar ve onlara ihsanla tabi olanlar bugünkü Müslümanlar olsalardı bunları başarabilirler miydi? Onlar hayatın her alanıyla ilgili İslâm temelli ilimler inşa ettiler, eserler bıraktılar ki biz bugün hâlâ onların bıraktığı bu eserlerden istifade ediyoruz. Eğer o günün Müslümanının cihat anlayışı bugünkü Müslümanlarda mevcut bulunan cihat anlayışı gibi olsaydı, bu kadar insan belki de İslâm ile şerefyap olmazdı. Eğer o günün Müslümanlarının ilim anlayışı bugünkü Müslümanlarda mevcut bulunan ilim anlayışı gibi olsaydı daha o günden İslâm ümmetinin hayatı donuklaşırdı. Eğer o günün Müslümanlarının fıkıh anlayışı bugünkü Müslümanlarda mevcut bulunan fıkıh anlayışı gibi olsaydı kim bilir

> “
>
> Araplar risaletin bidayetinde Rasulullah'a sert bir şekilde karşı çıktılar. Çünkü son peygamber, onların asırlarca üzerinde seyrettikleri bakış açılarına ve müesses düzenlerine tamamen alternatif olacak bir düşünce ile gelmişti. Daha sonra Allahu Teâlâ'dan bir basiret üzere hareket eden Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem davet ile ilmek ilmek işleyerek vefatından önce, İslâm'ı Arap yarımadasının tamamına egemen kıldı.
>
> ”

belki daha o günden İslâm ümmeti tarih sahnesinden yok olup giderdi. Ama onlar bugün bizim baktığımız gibi bakmıyorlardı İslâm'a ve dünyaya. Onlar İslâm için var olduklarına inanıyor ve yine onun için ölmeleri gerektiğini düşünerek yaşıyorlardı bu dünyada. Ki bu anlayış dünyayı onların ayaklarının altına serdiği gibi cennetin kapılarını da onlara açtı Allah'ın izniyle…

Ya Sonra…

Derken olanlar oldu. İslâm coğrafyasının hızlı bir şekilde genişlemesiyle, Müslümanlar birçok öteki ile karşılaştılar. Bu karşılaşmada farklı fikir ve inanç sahipleri ile doğal olarak fiilî çarpışmanın dışında fikrî tartışmalar da varlık gösterdi. Ötekiler ile girilen fikrî tartışmada onların metot ve yöntemleri ile onlara cevap verme niyeti, onların bakış açılarından etkilenme raddesine vardı. Tabii ki bu arada öteki olup dili ile ihtida ettikten sonra içinde irtidat tohumlarını gizli tutanlar da fitne tohumları ekmeye başladılar Müslümanların arasına. Daha önce Yunanlıların tartıştığı teorik kısır meseleler Kelam adı altında Müslümanlar arasında tartışılmaya başlandı. İlklerin dönüp bakmadıkları meseleler, birtakım fırkalar için ölüm kalım meselesi hâline getirildi. Kur'an'ın metodundan uzaklaşılarak meseleler felsefi-mantıki esaslar üzerinden ele alındı. Kur'an'ın pratik akli metodu yerine Yunan felsefesinin teorik, sonu gelmeyen öncülleri ikame edildi. Kur'an'ın inşa ettiği net zihin bulandırıldı, İslâm kardeşliği ile tahkim edilen kalpler, fırkaların nazariyeleri ile parçalandı. Davet ve cihatta harcanması gereken enerjiler kelami tartışmalar ile heba edildi. Her grubu, onlara cevap vermek için başka bir grup takip ediyordu. İslâm'ın anlaşılması, yaşanması ve taşınması gerektiği gerçeğinden uzaklaşma her geçen gün daha da derinleşiyordu. İslâm'ın saf görüntüsü gittikçe zihinlerden uzaklaşıyordu.

İslâm'ın inzalinden yaklaşık altı asır sonra Arapçanın ihmaliyle birlikte İslâm düşüncesi Müslümanların zihninde iyice zayıflamaya başladı. Arapçanın ihmalinin doğal sonucu olarak içtihat yerini taklide ve tekrara bıraktı. Yeni meseleler karşısında Müslümanlar gerekli ve yeterli çözümü üretemez oldular. Yönetime ötekilerden tevarüs edilen veliahtlık yüzünden ehil olmayanlar da geçiyordu. Vahdete gerekli ihtimamı göstermeyen ayrılıkçı yapılar ortaya çıkıyordu. Toplumsal hayatta Hint çilekeşliğinden mülhem bir miskinlik, Yunan felsefesinden dolayı da gereksiz teorik konuların tartışıldığı bir kısırlık görülüyordu. Bunların hepsi içten içe İslâm toplumunu gerileten etkenlerdi. Bir de İslâm topraklarına yapılan haçlı ve Moğol istilaları gibi dış etkenleri eklersek gerilemenin iç ve dış faktörleri de projeksiyona yansımış olur. İslâm Devleti de tüm bunlardan dolayı her geçen gün zayıflıyordu. Zayıflıyordu çünkü İslâm Devleti, İslâm ideolojisi/akidesi üzerine kurulu bir devlettir. Gücü, devamlılığı, ilerlemesi, hepsi ona bağlıdır. İslâm kuvvetli bir şekilde anlaşılıp yaşandığı zaman İslâm Devleti de güçlü idi. İslâm düşmanları bunu anladılar. Müslümanların nefislerinde, anlayış ve tatbikatlarında, İslâm'a bağlılıkları güçlü şekilde devam ettiği müddetçe, İslâm Devleti'ni zayıflatmaya güçlerinin yetmeyeceğini anladılar. Bunun için Müslümanların kavrayışlarını, onların İslâm hükümlerini tatbikatlarını zayıflatan vesileler icat ettiler. İcat ettikleri bu vesileler ile durmadan Müslümanları zayıflatmaya çalışıyorlardı ki bu vesilelerin en korkuncu kültür savaşı vesilesi idi. Kendi kültürleri/hadaratları/hayata bakış açıları ile Müslümanları zehirlemeye, onlarla harp etmeye başladılar. Bu harp Müslümanlarda İslâm ile çelişen kültürü alıp İslâm ahkamıyla uzlaştırabileceği fikrini meydana getirdi. Batı'nın bu kültür savaşı şer'î hükümlere ters düşen birçok kanunu İslâm'a muhalif değilmiş gibi, onlara kabul ettirdi. Bunun Müslümanlar üzerinde büyük ve olumsuz tesiri oldu. Batı hadaratının Müslümanlara hakim olmasında hiçbir sakınca görülmedi. Müslümanlar artık hayatı maddi menfaatlerden ibaret görür oldular. Bu anlayış, onları Osmanlı yönetiminde Batı'nın bazı kanunlarıyla amel etmeye sevk etti. Faizi tevil ederek bankalar açtılar. Böylece Batı'nın kanunlarını alarak, şer'î hadleri ve şer'î kanunları geçersiz kıldılar. Bu hareket devlete büyük bir felaket getirdi. Bu felaket, devleti İslâm ile yönetmekten uzaklaştırdı. Ki bu, tarihte olmayan bir şeydi. Müslümanlar önceleri her ne kadar birtakım kelami tartışmalar içerisine

girmiş, fikrî ve siyasi ayrılıklar yaşamışlarsa da hiçbir zaman İslâm şeriatından başka bir şeriata/fıkha/kanuna itibar etmemişler, başka milletlerin hukukunu öğrenmek amacıyla bile olsa etüt etmemişlerdi. Çünkü hakimiyet kayıtsız şartsız Allah'ındı. Amellerde asıl olan yalnızca şer'î hükümlere bağlanmaktı. O kadar ki Bağdat'ta, Medine'de, Basra'da, Kufe'de, Semerkant'ta, Şam ve İstanbul'da farklı ekollere mensup olsalar da İslâm şeriatı ile hükmeden kadılardan başkası yoktu.

Bu musibeti Batı'nın irticai düşüncelerinden olan laiklik, demokrasi, sosyalizm ve milliyetçilik gibi gayri İslâmi fikirlerin İslâm ümmetinin evlatları arasında makes bulması izledi. Batı İslâm ümmetini İslâm'dan uzaklaştırmak, zihinlerini allak bullak etmek için bütün vesile ve fırsatları kullandı. İslâm ümmetini bölüp parçaladığı, kanlarını heder ettiği hâlde, kendisini cazibe merkezi hâline getirdi. Müslümanlar arasından kültürüyle zehirleyerek, Türk-Kürt-Arap milliyetçiliği yapan yapıların ortaya çıkmasını sağladı. Bu yapıları Müslümanların vahdetini parçalayan ve birleşmelerine mani olan yapılar hâline getirdi. Yine Batı'dan etkilenerek Müslümanlar arasından demokratik İslâm, Sosyalist İslâm ve Sünnetsiz/Peygambersiz İslâm iddiaları ile ortaya çıkanlar oldu. Bunlar İslâm'ı çarpıtmaya, aslından uzaklaştırmaya, tekrardan hayat sahasına dönmemesi için çalışmaya başladılar. İslâm tüm batıl fikir ve düzenleri yıkıp yerine hakkı ikame etmeye geldiği hâlde, bunlar İslâm'ı mevcut koşullara uyarlamaya ve tahrif etmeye başladılar. Allah'ın tertemiz şeriatına değil de Batı'nın insanlığın başına bela olmuş necis düzenlerine insanları çağırdılar. Gece gündüz kâfir Batı'nın yaptığı gibi Müslümanları İslâm'ın net görüntüsünden uzaklaştırmaya uğraştılar. İslâm gibi bir dertleri yoktu bu grupların, İslâm'ı zehre bal katma nev'inden insanları aldatmak için bir aparat olarak kullandılar sadece. Böylece İslâm evlatlarından azımsanmayacak bir grubun ayağını kaydırdılar. Batı'nın fikrî ve fiilî saldırılarıyla yıkılan Hilaâfet'ten sonra İslâm'ın tatbik, koruma ve yayma metodu ortadan kaldırıldı. İslâm nizamının yokluğunda Allah düşmanları ve onlara öykünen aveneleri istedikleri gibi at koşturdular ümmetin coğrafyasında. Zehirleyebildikleri kadar insanı zehirlediler. Ancak yenilen, bozulan Müslümanlardı İslâm değil. İslâm üstündür ona hiçbir şey üstün gelemez! Allah'ın izniyle dün olduğu gibi bugün de bu dini doğru anlayan muhlis Müslümanlar İslâm'ı yeniden hayata hakim kılacaktır. O gün Allah düşmanları kahrolacak Müslümanlar da sevince gark olacaklardır Allah'ın izniyle.

Hülasa Edecek Olursak…

Her şeye rağmen İslâmi düşüncenin zayıflamaya başladığı hicri ikinci yüzyılın başlarından Hilâfet'in ilgasına kadar geçen sürede Müslümanlar asırlarca dinleriyle izzetli oldular, dünyada on iki asır boyunca süper devlet konumunda kaldılar. Yukarıda izaha çalıştığımız iç ve dış faktörler maalesef menfi yönde korkunç bir şekilde semeresini verdi ve olanlar oldu…

Özetle, İslâm'ın bidayetinden günümüze kadar geçen zamanda ortaya çıkan problemlerin temelinde;

Birincisi: Gayri İslâmi fikirlerden menfi etkilenmenin sonucu olarak İslâmi anlayışın günden güne zayıflaması

İkincisi: Anlayışın zayıflamasından mütevellit İslâm şeriatının kötü tatbiki yatmaktadır.

Yapılması gereken hayırlı selefimizin yaptığı gibi İslâm'ı doğru bir şekilde anlamak, kayıtsız şartsız teslim olmak/yaşamak, İslâm'ı bir hidayet ve nur olarak âleme taşımaktır ki bunun fiilî yolu Râşidî Hilâfet Devleti'ni kurmaktır.

İslâm insanlığı karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için gelmiştir edebiyatı, felsefesi ya da kısır tartışması yapılsın diye değil.

[الٓرٰ كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ اِلٰى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ] **"Elif-lâm-râ. Bu, Rablerinin izniyle insanları karanlıklardan aydınlığa, güçlü ve övgüye layık olan Allah'ın yoluna çıkarman için sana indirdiğimiz kitaptır."[3]**

Sonra bu din hayatla bağı kurulmadığı, kamilen tatbik edilmediği, sosyalist İslâm, demokratik İslâm, Sünnetsiz/Peygambersiz İslâm, milliyetçilik, laiklik ve demokrasi gibi batıl fikirlerden korunup ayrıştırılmadığı müddetçe toplumsal kerametini göstermeyecektir. İslâm kendisine kesin olarak itikat edilip, kamilen ve şamilen tatbik edilmek için âlemlerin Rabbi'nden bize inzal olunmuştur.

[ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلٰى شَرِيعَةٍ مِنَ الْاَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ اَهْوَاۤءَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ] **"Sonra seni din hususunda bir şeriat sahibi kıldık. Sen ona/şeriata uy, o bilmeyenlerin hevasına/arzularına uyma!"[4]**

Rabbimiz, ümmetimizi küfür, nifak ve şikak ehlinden muhafaza eylesin ki O *Celle ve Â'la* şöyle buyuruyor:

[اَلَمْ تَرَ اِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ اَنَّهُمْ اٰمَنُوا بِمَا اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمَا اُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ اَنْ يَتَحَاكَمُوا اِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ اُمِرُوا اَنْ يَكْفُرُوا بِهٖ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ اَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالاً بَعِيداً وَاِذَا قِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا اِلٰى مَا اَنْزَلَ اللّٰهُ وَاِلَى الرَّسُولِ رَاَيْتَ الْمُنَافِقِينَ يَصُدُّونَ عَنْكَ صُدُوداً] **"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere iman ettiklerini iddia edenleri görmedin mi? Onu inkâr etmeleri kendilerine emredildiği halde tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan da onları büsbütün uzak bir sapıklık ile saptırmak saptırmak istiyor. Onlara 'Allah'ın indirdiğine ve peygambere gelin!' denildiği zaman münafıkların senden iyice uzaklaştıklarını görürsün."[5]**

....

1 Tevbe Suresi 100
2 Nur Suresi 37
3 İbrahim Suresi 1
4 Casiye Suresi 18
5 Nisa Suresi 60-61

Melikşah Sezen
Tefekkür Kelâm Araştırmaları Merkezi Başkanı

SEKÜLER DÜŞÜNCE İLE İSLÂM'A BAKIŞIN GETİRDİĞİ SORUNLAR

Dinî Bilgi Müslüman Zihinden Ayrıldığında

Hayata İslâm nazarıyla bakmak, zamanın ihtiyaç ve beklentilerini ıskalamayı yahut görmezden gelmeyi gerektirmez. Fakat hayata evvela zamanın ihtiyaç ve beklentilerini önceleyerek bakmak, İslâm'ın hükümlerini ıskalamayı yahut tabir-i caizse görmezden gelmeyi ne yazık ki beraberinde getirmektedir. Müslümanca bir hayat için, bir Müslümanın inancı ve dini ile zaman ve mekân hususiyetleri arasındaki hiyerarşiyi ve irtibatı doğru bir şekilde idrak ve tesis etmesi gerekir.

Bir Müslüman için mükellefiyet ve mesuliyetler sıralamasında en öncelikli şey şüphesiz, hukuk-ı İlâhî'ye yani din-i mübîne bağlılık ve sadakattir. Söz konusu bağlılığı, sadakatle ve müstakim bir şekilde sürdürebilmenin yegâne yolu ise bağlı olunan dini, itikâdı, ahkâmı ve ahlakıyla birlikte bir bütün olarak doğru tanımak ve doğruca yaşamaktır. "Tabiat boşluk kabul etmez" ilkesince, zihnimizi inşa etmesi gereken ahlaki, amelî ve itikâdî esaslarda herhangi bir boşluk olduğunda, onun yerini beşerî ve çoğunlukla da bâtıl düşünce ve uygulamalar dolduracaktır. Bu durum en nihayetinde öyle bir yere ulaşabilir ki kişi, hem bir taraftan kendisini bir dinin yani İslâm'ın müntesibi olarak telakki ederken hem de diğer taraftan hayata ve hâdisâta dair her şeyi beşerî hükümler çerçevesinde gerçekleştirmeyi kanıksayabilir, dinin emir ve buyruklarını göz ardı ettiğini dahi fark etmeyebilir. İşte bu hâl zaten, Sekülerizm'in bir başka açıdan tarifidir.

İsmail Fenni Ertuğrul merhum *Lugatçe-i Felsefe* isimli eserinde Sekülerizm'i *"her şeyi hayat-ı dünyeviyyeden ibret addetmeye bir meyil"* olarak tarif ederek bizim işaret etmeye çalıştığımız hususu veciz olarak çerçevelemiş oluyor. O, söz konusu temayülün din-dünya ayrılığını hem zihinde hem de hayatta beraberinde getirdiğini şu sözlerle tasrih ediyor: *"(Sekülerizm) dünya hayatını ebedî olan uhrevî hayatın yerine ikame edip, inayet-i İlâhîye yerine ilmi kabul etmektir."*

Tabii ki onun inayet-i İlâhiye yerine koyulan *ilim*den kastı, vahye istinat etmeyen mahzâ beşer mahsulü ilimdir. Beşerî ilim, kanun, ahlak vs. Cenâb-ı Hakk'ın kendi emir ve buyruklarıyla tanzim edilmesini takdir buyurduğu hayatın tanziminde esas kabul edildiğinde, Müslümanca yaşama ve en başta ifade ettiğimiz *"hukuk-ı İlâhî'ye bağlılık ve sadakate"* açık bir şekilde halel geleceği aşikârdır. Çünkü herhangi bir kişinin zihninde secde mahalli ile sair mahaller arasında bir ayrıma gitmesi, din-dünya ayrımını kanıksamasına ve tabir caizse laik bir zihinle düşünmeye, yaşamaya başlamasına sebebiyet vere-

cektir. Laiklik her ne kadar şahsî değil de devlet tavrı ile alakalı bir kabul gibi telakki edilse de *Din ve İnanç Sözlüğü*'nde Şinasi Gündüz'ün Sekülerizm ile Laikliğin özdeşliğine dikkat çekmesi aslında dikkat çekmeye çalıştığımız sebeptendir.

Demek ki dinini tanımayan, ona karşı mükellefiyet ve mesuliyetini bihakkın idrak etmemiş bir Müslüman, hayatı İslâm'ın hükümlerinden uzaklaşarak yaşamaya mahkûm hâle gelmekte, farkında olsun yahut olmasın zaman içerisinde zihni seküler ve laik bir şekilde işleyen bir insan hâline dönüşüvermektedir. Direk böyle bir insan olup çıkar denmese bile belki en hafif ifadesiyle, kendisini, kendi eliyle böylesi bir dönüşüme elverişli hâle getirmektedir.

İçinde yaşadığımız zaman dilimi ve çevremizi dolduran insanlar içerisinde bu elim durumun müşahhas misallerini görmek, takdir edileceği üzere hiç zor değildir. Çünkü Hz. Ömer (r.a.)'a nispet edilen bir kelâm-ı kibarda da işaret edildiği üzere, *"İnandığı gibi yaşamayanlar, yaşadığı gibi inanmaya başlar."* Mesela İslâm'da kadının konumu, tesettürü, eğitimi, çalışması, demokrasi, laiklik, din-bilim ilişkisi vb. gibi sayısı arttırılabilecek muhtelif konu başlıklarında yaşanılagelen buhranın yegâne sebebi, İslâm'ın mezkûr konulara dair hükümlerinin, ölçülerinin bilinmiyor; bilinse dahi zaman ve mekân ihtiyaçları ile dinî hükümlere karşı mesuliyet arasındaki hiyerarşik tanzimin layıkı ile düzenlenemiyor oluşudur. Yoksa muhkem ayet ve sarih sünnete dayanan, mütevatir olarak yaşanan bir dinî hayatta, mesela kadının tesettürünün neye tekabül ettiğini belli aralıklarla yeniden ve tekraren tartışmanın makul bir yönü ve gerekçesi bulunabilir mi? Aynı şekilde adı Müslüman olan, kendini Müslüman bilen ve fakat *"şeriat ile yönetilmeyi istemediğini"* açıkça söyleyebilen kimselerin zuhuru yani hem Müslümanlık iddiası hem şeriat karşıtlığını cem etmek işbu dinî bilgi boşluğunun ürünüdür.

Burada en büyük sıkıntı, dinî hükümlerle sıkı ve sıcak bir bağ kurmadan yetişmiş, kendi doğrularını ve hayatını beşerî telakkiler istikametinde inşa etmiş, zihni ve hayatı temas ettiğimiz üzere laik bireylerin, günün birinde dinin emirleriyle muhatap olmaları, dinini bilen ve onu aslî hâliyle yaşamak isteyen kimselerin talepleriyle muhatap olmalarıdır. Yaşadığı gibi inanmış bir kimseyi, inancının aslında yanlışlar üzerine inşa edildiğine ikna etmek hiç kolay bir iş değildir. Dolayısıyla mesela kadına, onun tesettüründen, eğitimine tüm hususlara bakışını beşerî değerlerin inşa ettiği bir kimseyi artık dinin emirleriyle bağlamak hiç kolay değildir. Bu itibarla tesettürü, tayt üzeri baş bağlamaya indirgeyen yahut *"başı değil içindekini kötülüklere kapatmak gerekir, benim kalbim temiz"* diyen kişilerle uzlaşmak sanıldığından çok daha zordur. Çünkü ortada inançsızlık değil, doğru zannedilen ama tamamıyla hatalı inşa edilmiş, çürük temellere hatta temelsiz olarak yükseltilmiş yanlış bir inanç vardır.

> Dinini tanımayan, ona karşı mükellefiyet ve mesuliyetini bihakkın idrak etmemiş bir Müslüman, hayatı İslâm'ın hükümlerinden uzaklaşarak yaşamaya mahkûm hâle gelmekte, farkında olsun yahut olmasın zaman içerisinde zihni seküler ve laik bir şekilde işleyen bir insan hâline dönüşüvermektedir.

Böylesi müşküllerin ardında bilgiye ulaşma sıkıntısından ziyade, söz konusu bilgiyle kurulan ilişkiye yön veren bir zihniyet sıkıntısı baş göstermektedir. Ayet ve hadislere muhatap olup bunları işittikten, onların bir emr-i İlâhî ve emr-i nebevî olduğuna kâni olduktan sonra dahi teslim olamamanın ardında, bu buyrukları yok saymak değil, onları farklı bir zihniyetle yorumlamak ve kelimenin tam anlamıyla çarpıtmak yer almaktadır. Bu kimselere tekrar tekrar ayet ya da hadis okuyarak farklı bir netice almayı beklemek, onların tavır ve düşüncelerinin böylelikle dönüşeceğini ummak isabetli olmayacaktır. Burada evvela değiştirilmesi icap eden şey, zihniyettir. Herhangi kişi mesela kendisini Müslüman olarak tanımladığı hâlde şeriat ile yönetilmek istemediğini söylerken, kendisini büyük bir hataya düşmüş görmüyorsa burada o kimsenin dini ve şeriatı sosyal hâdiselerden tecrit eden ve onu sadece ibadet mahalline hapseden seküler bir zihniyetle konuştuğu ortaya çıkmaktadır.

Elhâsıl hayat dini bilgiden, dini bilgi mükellifiyet şuurundan, mükellefiyet şuuru ahlaktan ayrıldığında; devletin laik, iktisadî hayatın kapitalist, siyasetin liberal, ilmin pozitivist/materyalist, ahlakın şehvetperest, içtimâî hayatın faydacı olması mukadder olduğu gibi, tüm bunları yapan ve bozuk, dine aykırı sistemi işletenlerin de maalesef Müslüman olması kaçınılmazdır.

Mehmet Akif Can
İslâm Hukukçusu

KUR'AN'I ANLAMADA MODERNİST YAKLAŞIM SORUNU

İslâm ümmeti asırladır dinin temel kaynakları arasında hadislere ikinci sırada yer vermiş, hem Kur'an'ı anlamada hem de Şâri'nin Kur'an'da özel bir amaca matuf olarak bırakmış olduğu bilinçli kanun boşluklarını doldurmada hadislerden ikincil bir kaynak olarak istifade etmiştir. Bu anlayış ile istinbat edilen hükümler asırlar boyu Müslümanların sorunlarını gidermiş ve ihtiyaçlarına cevap vermiştir. Ancak müsteşriklerin nisbi akılla ortaya koymaya çalıştıkları sözde çelişkiler Kur'an-Sünnet ilişkisini anlama zorluğu çeken cahiller ve kalbinde hastalık olan ilim sahipleri üzerinde etkili olmuş ve Sünnet'in teşri değeri bu iki kesim tarafından tartışma konusu yapılmaya çalışılmıştır. Her ne kadar bu sorun İslâm ümmetinin zikredilmeye değmeyecek kadar az, tartışmaya değmeyecek kadar niteliksiz bir kesimini etkilemiş olsa da bu husus üzerinde bir iki cümle kurmakta fayda mülahaza ediyorum.

Modernist yaklaşımın eleştirisi kapsamında ilk olarak Kur'an'ın din için yeterliliği hususuna değinmek gerekir. Hakikat odur ki Kur'an'ın çoğunluğunu oluşturan muhkem ayetlerin ve itikadı tesis eden ayetlerinin anlaşılması için bedihi bir akıl yeterli olup başkaca bir kaynak ancak bu hususlarda ihtisas sahipleri için gereklidir. Zira Kur'an iyi bir insan/Müslüman olmak için gerekli olan şartların tamamını gayet sarih ve mübin bir şekilde ortaya koymuştur. Bu bağlamda iyi insan olmanın gerekleri temel unsurlar Bakara Suresi 177. ayette açıkça zikredilmiştir:

[لَيْسَ الْبِرَّ اَنْ تُوَلُّوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ
وَالْمَغْرِبِ وَلٰكِنَّ الْبِرَّ مَنْ اٰمَنَ بِاللّٰهِ وَالْيَوْمِ الْاٰخِرِ
وَالْمَلٰٓئِكَةِ وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيّٖنَۚ وَاٰتَى الْمَالَ عَلٰى حُبِّه۪ ذَوِي
الْقُرْبٰى وَالْيَتَامٰى وَالْمَسَاكٖينَ وَابْنَ السَّب۪يلِ وَالسَّٓائِل۪ينَ
وَفِي الرِّقَابِۚ وَاَقَامَ الصَّلٰوةَ وَاٰتَى الزَّكٰوةَۚ وَالْمُوفُونَ
بِعَهْدِهِمْ اِذَا عَاهَدُواۚ وَالصَّابِر۪ينَ فِي الْبَأْسَٓاءِ وَالضَّرَّٓاءِ

[وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ] **“İyilik, yüzlerinizi doğu ve batı taraflarına çevirmeniz(den ibaret) değildir. Asıl iyilik, Allah’a, ahiret gününe, meleklere, kitap ve peygamberlere iman edenlerin; mala olan sevgilerine rağmen, onu yakınlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, (ihtiyacından dolayı) isteyene ve (özgürlükleri için) kölelere verenlerin; namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren, antlaşma yaptıklarında sözlerini yerine getirenlerin ve zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda (direnip) sabredenlerin tutum ve davranışlarıdır. İşte bunlar, doğru olanlardır. İşte bunlar, Allah’a karşı gelmekten sakınanların ta kendileridir.”[1]**

Ayrıca yine bedihi aklın, kötü olduğu hususunda ittifak ettiği adam öldürmenin, hırsızlığın, yalan söylemenin, başkasının hakkını yemenin, ebeveyne kötü davranmanın düzenlendiği ayetlerle yine bedihi aklın, iyi olduğu hususunda ittifak ettiği iyilik yapmanın, malını paylaşmanın, yetimi gözetmenin, ölçü-tartıda dürüst davranmanın düzenlendiği ayetler de her okuyanın kolaylıkla anladığı ayetlerdir.

Ancak bu ayetler dışında kalan ve anlaşılması belli bir bilgi, zekâ ve çabayı (içtihat) gerektiren ayetlerin (muteşabih) olduğu da kabul gören bir vakıadır. İşte hadislerin teşri değeri özellikle bu hususta devreye girmekte ve insanlara bu ayetlerin nasıl anlaşılacağı hususunda yol göstermektedir. Kaldı ki ayetlerin nasıl anlaşılması gerektiği hususunda Müslümanları irşad etmek de Rasul’ün vazifeleri arasında zikredilmektedir. Bakara Suresi 151. ayette Rasul’ün tebliğ vazifesinin şümulü anlatılırken şu detaylar zikredilmektedir:

[كَمَا اَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولاً مِنْكُمْ يَتْلُوا عَلَيْكُمْ اٰيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُمْ مَا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ] **“Nitekim kendi aranızdan, size ayetlerimizi okuyan, sizi her kötülükten arındıran, size kitap ve hikmeti öğreten, ayrıca bilmediklerinizi de öğreten bir peygamber gönderdik.”[2]**

Bir kişinin, ashabın Kur’an’ı anlamak için ihtiyaç duyduğu şeylere ihtiyaç duymadığını iddia etmesi kötü niyetli bir tahrif hareketi olarak nitelendirilmese dahi en basit ifadesi ile hadsizlik olarak değerlendirilebilir. Öyle ya, Kur’an’ı tilavet eden bu zevata kitabı, hikmeti kim öğretecek, yanlış anlama ve uygulamalarını kim tezkiye edecektir? Tabi oldukları hevaları mı, bu ayeti anlamaya dahi yetmeyen akılları mı?

İlginçtir ki Allah *Celle Celâlehû*, Rasulü ile aynı dili konuşan, aynı dönemde yaşayan, aynı örf ve kültür çevresinde bulunan, ayetlerin iniş sebeplerini bilen sahabiler söz konusu olduğunda dahi Rasulü’ne **“kitabı ve hikmeti öğretmek, insanları tezkiye etmek”** vazifelerini yüklemiştir. Bu ayet açık ve net bir şekilde ashabın Kur’an’ı eksiksiz bir şekilde anlamaları için ayetleri tilavet etmelerinin yeterli olmadığını, ayrıca Rasul’ün kendilerine kitabı ve hikmeti öğretmesi gerektiğini hatta bununla da yetinmeyip bir de tezkiye (hatalarını düzeltme) etmesi gerektiğini ifade etmektedir. Durum böyle iken günümüzde Kur’an’ın dili olan Arapçayı anlamayan, ayetlerin iniş sebeplerini bilmeyen, Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* ile aynı dönemde yaşamayan, dönemin örfünü, kültürünü bilmeyen bir insanın Kur’an’ı anlamak için hadislere ihtiyaç duymadığını söylemesi ne kadar tutarlı olabilir? Bir kişinin, ashabın Kur’an’ı anlamak için ihtiyaç duyduğu şeylere ihtiyaç duymadığını iddia etmesi kötü niyetli bir tahrif hareketi olarak nitelendirilmese dahi en basit ifadesi ile hadsizlik olarak değerlendirilebilir. Öyle ya, Kur’an’ı tilavet eden bu zevata kitabı, hikmeti kim öğretecek, yanlış anlama ve uygulamalarını kim tezkiye edecektir? Tabi oldukları hevaları mı, bu ayeti anlamaya dahi yetmeyen akılları mı?

Bu değerlendirme Kur’an ayeti üzerinden yapılan ve aslında her Müslüman için bağlayıcı kabul edilmesi gereken bir değerlendirmedir. Ancak Kur’an ayetlerinden bağımsız bir değerlendirme yapmak da mümkündür. Şöyle ki; yaşadığımız ülkede kanun dili halkın tamamının konuştuğu Türkçe dilidir. Hatta son 20 yıl içinde mevzuat içinde bulunan Osmanlıca kelimeler günümüz diline uyarlanmıştır. Bununla birlikte hukuki bir sorunu olan kişiler sadece kanun metinlerine bakarak hukukçu veya avukatlara ihtiyaç duymadan haklarını

savunamamakta, hak kaybına uğramaktadırlar. Zira kanun metinleri arasındaki ilişkileri, konu hakkındaki içtihatları, kanun koyucunun (TBMM) kanunlaştırma esnasındaki niyetini (meclis oturum tutanakları), kanunların uygulanışı usûlünü, zamanaşımlarını, muhakeme usûlünü ayrıca bilmeden veya bilen birinden yardım almadan kendi hakkını korumaya kalkan birinin hakkını gerektiği gibi koruyamayacağı açıktır. Kendi dilinde yazılmış kanun metinlerinde bile bu kadar teferruata ihtiyaç duyan birinin bize hadis kaynaklarıyla ulaşan ayetlerin iniş sebeplerini, indikleri sosyokültürel ve ekonomik ortamı, örfü hatta bazen coğrafyayı göz ardı ederek Kur'an'ı hakkıyla anlamak iddiasında bulunmaları ne kadar tutarlı bir iddia olabilir? Hakikat odur ki bu insan ancak yukarıda zikrettiğimiz ve bedihi aklın algılayabileceği temel hükümleri anlar fakat hadislerle bize ulaşan bazen beyan edici, bazen tahsis edici, bazen yorum yollarını kapatan bilgileri edinmeden Kur'an'ın tamamını hakkıyla anlaması mümkün olmayacaktır.

Bu değerlendirmeye ek olarak, Şâri olan Allah'ın teşri ederken bilerek bırakmış olduğu kanun boşluklarını doldurma hususunda Peygamber Efendimizin nebi olarak yapmış olduğu tasarruflarının da teşri açısından çok büyük önemi haiz olduğunu göz önünde bulundurmamız gerekmektedir. Peygamber Efendimiz nebi olarak vazifesi bu kanun boşluklarını yaşadığı dönemdeki kamu yararı (maslahat), ihtiyaç, örf, sosyokültürel ve ekonomik durum gibi değişkenleri göz önünde bulundurarak Kur'an'a uygun bir şekilde dolduracak şekilde teşri faaliyetinde bulunmaktır. Bir örnek üzerinden açıklayacak olursak; Allah *Celle Celâlehû* Maide Suresi 38. ayette hırsızlık suçunun cezasını belirlemiş ancak çalanın durumu, mağdurun durumu, çalınan malın niteliği, toplumun suçtan etkilenmesi gibi değişkenlerle ilgili hususları bağlayıcı bir şekilde zikretmemiştir:

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا اَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا] كَسَبَا نَكَالاً مِنَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ] **"Yaptıklarına bir karşılık ve Allah'tan caydırıcı bir müeyyide olmak üzere hırsız erkek ile hırsız kadının ellerini kesin. Allah, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir."[3]**

Peygamber Efendimiz ise Allahu Teâlâ'nın bilerek bırakmış olduğu bu kanun boşluğunu yaşadığı dönemin şartlarına göre doldurmuş, bir teşri faaliyeti yürüterek hüküm tesis etmiştir. İşte bu hüküm tesisinde Peygamber Efendimizin takip ettiği metot bize hikmeti öğretmektedir. Tafsilatlandıracak olursak, bir hırsızlık suçunda değerlendirilmesi gereken bu değişkenleri göz önünde bulundurmamamız hâlinde her hırsızlık suçuna aynı cezayı vermiş oluruz ki bu adaleti sağlamaktan uzak olur. Hırsızlık suçunun failinin ihtiyaç sahibi olup olmaması, mağdurun mağduriyet derecesi, çalınan malın koruma altında olup olmaması ve değeri, toplumun bu hırsızlık suçundan ne kadar etkilendiği gibi değişkenler hükmün tesisinde azami derece önem taşır. İşte Peygamber Efendimizin hüküm tesisinde neleri dikkate ve itibara aldığının bilinmemesi bazen bir hükmün tesisinde adaleti sağlamaktan ziyade zulüm olur ki Kur'an ayetlerine bunu yaptırmak bir Müslümanın yapabileceği bir şey değildir.

Yukarıdaki değerlendirmeler ışığında modernist yorumlama faaliyetinin aslında çözüm odaklı değil ifsat odaklı bir faaliyet olduğunu söylemek yanlış olmaz. Zira üç beş zayıf rivayet üzerinden ümmet tarafında tesis edilmiş hadis usûlünün, ayıklanmış bir literatürün tamamını iptal etmek aslında peygambersiz bir din anlayışının tesisi amacından başka bir amaç taşımamaktadır. Peki bu durumda ümmetin ihtiyacı olan Kur'an'ın anlaşıl-

ması ve hükümlerin tesisi faaliyetini kim yürütecektir? Tabii ki dönemimizin atanamamış peygamberleri; modernistler. Zira bu modernistlerin peygamberi dini hayattan uzak bir karakter hâline getirmekteki amaçları aslında günümüzün peygamberleri rolünü üstlenmekten başka bir şey değildir. Hz. Muhammed 7. yüzyılda vazifesini tamamlamıştır, günümüze söyleyecek bir sözü yoktur, günümüzde söylenecek olanları artık Arapçayı konuşmaktan aciz modernistler söyleyecektir. Bu konuda akıllarından başka bir sermayeye ihtiyaçları yoktur. İstediklerinde bazı ayetleri tarihsel ilan edebilecekler hatta Kur'an'ın 7. yüzyılda yaşayan, eğitimsiz Arap bedevilerine (!) indirilen ve sadece o çağa seslenen bir kitap olduğunu, bu çağa nasıl sesleneceğini kendilerinin anladığını ve anlatacaklarını ilan edecekler. Neticede peygambersiz bir din ile başlayan yolculukları kitapsız bir İslâm'a evrilecek ve bu atanamamış peygamberler kendilerine bir meşgale bularak toplumu yönlendirecekler. Bu yolcuklarında önlerindeki en büyük engel ümmetin kabulle telakki ettikleri hadisler olduğu için hadis literatürünü itibarsızlaştırmak amacıyla üç beş zayıf ve uydurma rivayet ve Müslümanların birkaç hatalı uygulaması üzerinden yüklenmekte ve bu hususta bilgi sahibi olmayan Müslümanları tuzaklarına düşürmektedirler. Bu durumda Müslümanların yapması gereken öncelikle peygamberlerini anlama çabası içinde olmak, Peygamber Efendimizin teşri faaliyetindeki hikmetin peşine düşmek, tasarruflarını özel şartları içinde kategorik tasnife tabi tutmak ve bu çalışmaların ışığında günümüz Müslümanlarının karşılaştığı problemleri çözmeye çalışmaktır. Zira sorun çözmeyen bir literatür her zaman eleştiri ile karşılaşacaktır.

Bu bağlamda Peygamber Efendimizin tasarrufları risalet, nübüvvet, teşri, kaza (yargı kararı), fetva açısından tasnif edilmeli, bu tasarruflardaki sistem ve usûl tespit edilmeli, bu tasarruflar arasında bir çok değişkene bağlı olanların yeni değişkenlere göre Peygamber Efendimizin tatbik ettiği usûle göre düzenlenmesi

Müslümanların yapması gereken öncelikle peygamberlerini anlama çabası içinde olmak, *Peygamber Efendimizin teşri faaliyetindeki hikmetin peşine düşmek, tasarruflarını özel şartları içinde kategorik tasnife tabi tutmak ve bu çalışmaların ışığında günümüz Müslümanlarının karşılaştığı problemleri çözmeye çalışmaktır. Zira sorun çözmeyen bir literatür her zaman eleştiri ile karşılaşacaktır.*

ümmetin yeni sorunlarının çözülmesi ve Peygamber Efendimizin anlayış ve usûlünün çağa taşınması açısından, en önemlisi de ümmetinin peygamberini tanıması ve anlaması açısından hayati bir önem arz etmektedir. Zira bu ifsat faaliyetinin bir sonraki amacı Kur'an ayetlerinde anlatılan kıssaların aslında gerçek olmadığı, Kur'an'daki anlatımların alegorik olduğu hatta Kur'an'da Arapça dilbilgisi hataları olduğu gibi saçmalıkları ortaya atarak itibarsızlaştırmaya çalışmak olacaktır. Bugün bu zevatın sağlam bir dini bilgi ve iman için hadislere ihtiyaç olmadığını ama biyoloji, fizik bilmeden kamil bir imana ulaşılamayacağı gibi mantığın sınırlarını zorlayan, İblis'in dahi aklına gelmeyecek argümanlarla ortaya çıktığını açıkça müşahede ediyoruz. Ülkemizde henüz yeni yeni dillendirilmeye başlanan evrimin İslâm'a ve Kur'an'a aykırı olmadığı gibi iddialar da aslında farklı bir amaç taşımamaktadır. Zira evrim aslında yaratıcıya ihtiyaç bırakmayan bir teoridir, belki de bildiğimiz anlamda yaratıcı bir Allah yoktur, yaratıcı bizatihi tabiatın kendisidir ve muhakkak ama muhakkak biyologlar da bir Kur'an meali yazmalıdır. Zira anlaşılması için Hz. Muhammed'in hadislerine ihtiyaç duymadığımız Kur'an'ı anlamak için biyoloğa, fizikçiye, matematikçiye ihtiyaç vardır. Akabinde Kur'an'ı bu modernistlerin anladığı şekilde anlamak için onların bu alanda yazdıkları onlarca kitabı okumaya da ihtiyacımız vardır. Çünkü Kur'an'ı anlamak için Hz. Muhammed'in sözlerine ihtiyacımız yoktur ama bunların kitaplarına, makalelerine, irşadına ihtiyacımız vardır. Unutmayın, tabiat boşluk kaldırmaz; birisi hayatınızdan peygamberi çıkarmak istiyorsa o boşluğu kendisi dolduracaktır!

....

1 Bakara Suresi 177
2 Bakara Suresi 151
3 Maide Suresi 38

Şükrü Hüseyinoğlu

İNSİ ŞEYTANLARIN YENİ SÖYLEMİ: KUR'AN İZAFİYET TEORİSİ

Âlemlerin Rabbine ve Hidayet Rehberi Kitabına Sınır Çizme Hadsizliğinin Bir Boyutu Olarak "Kur'an'ın Göreceliliği" İddiası

İnsanlar, tarih boyunca Rabbimizin yol göstericiliği karşısında temelde üç farklı yaklaşım içinde olmuşlardır. Rabbimizin yol göstericiliğine "işittik ve itaat ettik"[1] netliğinde tâbi olmak, "işittik ve fakat isyan ettik"[2] şeklinde tuğyana yönelmek ve Kitaba uymak yerine, "kitabına uydurmak" şeklinde nitelediğimiz yaklaşım.

Bu sonuncu yaklaşım biçimi, Rabbimizin yol göstericiliği karşısında cepheden bir karşı çıkış, açık bir inkâr ve tuğyan yerine, pazarlıkçı, telifçi/sentezci, "uzlaşmacı" bir yaklaşımı ifade etmekte ve insanlık tarihinde özellikle de toplumların din algısının tahrifinde son derece etkili olduğu görülmektedir. Bu durumun en bariz misallerinden biri olarak, Pavlus'un ve tabii ki sonrasında Pavlus'un yaklaşımlarını kurumsallaştırıp "resmi din" hâline getirerek payandalaştıran Roma İmparatorluğunun, İsa *Aleyhi's Selam*'ın risâleti, onun tebliğ ettiği tevhid mesajı üzerinde yapmış olduğu "içeriden" tahrifatı gösterebiliriz.

Yahudilerin, Musa *Aleyhi's Selam*'ın risâletini zamanla yine "içeriden" bir tahrif süreciyle "ulusal bir tanrının, ulusal dini"ne dönüştürmesi de söz konusu "kitabına uydurma" yaklaşımının neticeleri arasındadır. İnsanlar tarih boyu, kendi heva ve hevesleri doğrultusunda oluşturdukları içtimai, siyasi, iktisadi düzen ve işleyişlere, putperest yönelimlerine müdahil olmayan, salt vicdanlara hitap edip mabetlerdeki ritüellerle sınırlı kalan bir din arzulamış, egemen güçler, ancak

böyle bir din algı ve pratiğine tahammül gösteregelmişlerdir.

Medyenlilerin, Şuayb *Aleyhi's Selam*'ın dâveti karşısındaki şu itirazları bu yaklaşımın ifadesidir:

[قَالُوا يَا شُعَيْبُ اَصَلٰوتُكَ تَأْمُرُكَ اَنْ نَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ اٰبَاؤُ۬نَا اَوْ اَنْ نَفْعَلَ فٖي اَمْوَالِنَا مَا نَشٰؤُ۬اۜ اِنَّكَ لَاَنْتَ الْحَلٖيمُ الرَّشٖيدُ] **"Onlar şöyle dediler: Ey Şuayb! Bizim, babalarımızın taptıkları ilahları terk etmemizi veya mallarımızda istediğimiz gibi tasarrufta bulunmaktan vazgeçmemizi sana namazın mı emrediyor? Şüphesiz ki sen yumuşak huylu (halim), akıllı (reşid) birisin."[3]**

Mekke câhiliyesinde Daru'n-Nedve yönetimini teşkil eden müşrik önderlerin, Rasulullah *Aleyhi's Selam*'a yönelik "uzlaşma" tekliflerinin bir vechesini ifade eden şu yaklaşımları da egemen güçlerin geçmişten günümüze Allah'ın dini (insanlar için belirlediği hayat nizamı) konusundaki yaklaşımlarını ortaya koyar niteliktedir:

[وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيَاتُنَا بَيِّنَاتٍۙ قَالَ الَّذٖينَ لَا يَرْجُونَ لِقَٓاءَنَا ائْتِ بِقُرْاٰنٍ غَيْرِ هٰذَٓا اَوْ بَدِّلْهُۜ قُلْ مَا يَكُونُ لٖٓي اَنْ اُبَدِّلَهُ مِنْ تِلْقَٓائِ نَفْسٖيۚ اِنْ اَتَّبِعُ اِلَّا مَا يُوحٰٓى اِلَيَّۚ اِنّٖٓي اَخَافُ اِنْ عَصَيْتُ رَبّٖي عَذَابَ يَوْمٍ عَظٖيمٍ] **"Onlara ayetlerimiz apaçık belgeler olarak okunduğunda, bizimle karşılaşmayı ummayanlar şöyle dediler: Bundan başka bir Kur'an getir veya onu değiştir. De ki: Benim onu kendiliğimden değiştirmem olacak bir şey değildir. Ben, yalnızca bana vahyolunana uyarım. Eğer Rabbime isyan edersem gerçekten büyük günün azabından korkarım."[4]**

Son olarak yine Mekkeli müşriklerin Kur'an mesajı karşısında sergiledikleri bir başka "muhalefet" türüne daha dikkat çekerek, konumuza giriş yapmaya çalışalım. Rabbimiz, Fussilet Suresi 26. ayette şöyle buyurmaktadır:

[وَقَالَ الَّذٖينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهٰذَا الْقُرْاٰنِ وَالْغَوْا فٖيهِ لَعَلَّكُمْ تَغْلِبُونَ] **"İnkâr edenler dediler ki: Kur'an'ı dinlemeyin ve o okunurken yaygara/gürültü koparın. Belki böylece üstün gelirsiniz."[5]**

> "Câhiliyenin temsilcisi müstekbirler de günümüzün modern ve post-modern câhiliyesinin temsilcisi olan müstekbirler de kendi hevaları üzerine kurup sürdürdükleri içtimai, siyasi ve iktisadi bâtıl düzenlerine müdahil olan, hakikat ve hâkimiyet iddiasıyla yeryüzünde hakkı hâkim, bâtılı zail kılma hedefi olan bir dini asla kabul etmemişlerdir, etmemektedirler."

Bâtıl Batı menşeli post-modern algı biçiminin, insanların genelde İslâm ve özelde Kur'an algısını tahrif etmek, İslâm'ı temel iddiası olan hakikat ve hâkimiyet iddiasından soyutlayıp onu tıpkı muharref Hıristiyanlık gibi bir mabet dinine, religiona indirgemek gayesine mâtuf olarak dayattığı rölativizm/izafiyet/görecelilik yaklaşımını, bu yaklaşımın gayesini, hangi zemine oturduğunu anlamak için, bu ayet-i kerimelerin bize bildirdiği hususları iyi kavramak gerekir.

Geçmişten günümüze müstekbirlerin, tağutların Allah'ın dini karşısındaki tutumlarını, hakkın yeryüzünde egemen olmasını engellemek için izledikleri strateji ve taktikleri kavradığımızda, bugün bize "bilimsel düşence", "felsefi yorum" vs. diye pazarlanmaya çalışılan birçok yaklaşımın temelinde, aslında müstekbirlerin, Allah'ın dini karşısında ürettikleri şeytani stratejilerin olduğunu görme imkânına kavuşmuş oluruz.

İslâm'ı, Hakikat ve Hâkimiyet İddiasından Alıkoyma Çabası

Evet, kadim câhiliyenin temsilcisi müstekbirler de günümüzün modern ve post-modern câhiliyesinin temsilcisi olan müstekbirler de kendi hevaları üzerine kurup sürdürdükleri içtimai, siyasi ve iktisadi bâtıl düzenlerine müdahil olan, hakikat ve hâkimiyet iddiasıyla yeryüzünde hakkı hâkim, bâtılı zail kılma hedefi olan bir dini asla kabul etmemişlerdir, etmemektedirler.

Onlar, insanlara sınır çizen, göklerin olduğu gibi yeryüzünün de Rabbi, hükümranı bir İlah yerine, kendisine insan hevasıyla sınır çizilen, hâkim değil mahkûm bir "tanrı" ve aynı şekilde insanlara sınır çizen değil kendisine sınır çizilen, hâkim değil mahkûm bir din arzu etmektedirler. *"Namazını kıl, lakin o namazın, bizim putperestliğimize, heykelperest düzenimize, kapitalist yağma ve yığma düzenimize müdahil olmasın, kıl beşini yap işini…"* şeklinde çerçevesini çizdikleri bir din ve dindarlığa müsaade etmektedirler.

Bu sebepledir ki bu çerçeveye uymayan, yaratmanın olduğu gibi emretmenin

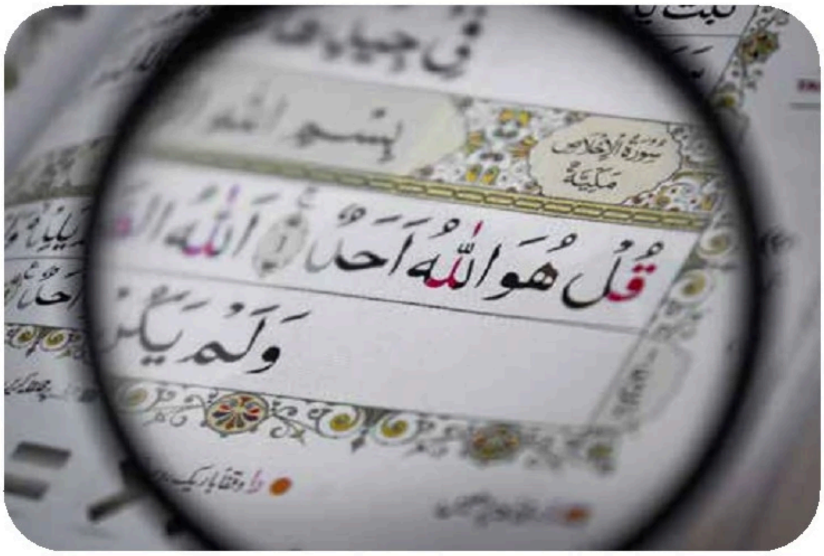

de ancak Allah'a mahsus olduğunu[6], hükmün O'na ait olduğunu[7] bildiren, insanları, Rablerinin kendileri için belirleyip bildirdiği sınırlara (Hududullah'a) tâbi olmaya çağıran[8] risâlete muhatap olan müstekbir odaklar, önce bu risâleti boğmaya, yok etmeye çalışmışlar, buna muvaffak olamadıklarında ise "ara bir formül" olarak uzlaşma arayışlarına girmişlerdir. Tabii ki söz konusu uzlaşma arayışlarının temelini, risâletin tevhidî mahiyetini tahrif etmek, onu hakikat ve hâkimiyet iddiasından uzaklaştırarak kendi bâtıl işleyişleriyle uyumlu hâle getirmek çabası oluşturmuştur, oluşturmaktadır.

İnsanlığa yönelik, kıyamete kadar geçerli olacak Rabbani yol göstericiliğin son halkası olan Rasulullah *Aleyhi's Selam*'ın risâlet ve dâveti karşısında Mekke müstekbirlerinin taktiklerinden söz eden Fussilet Suresi 26. ve Yunus Suresi 15. ayetlerden anlıyoruz ki onlar, Kur'an'ın mesajı Mekke meydanlarında yankılanıp etkili olmasın diye, bir taraftan kaba gürültü yapılmasını teşvik ederken, diğer taraftan da Rasulullah'ı uzlaşma, hakla bâtılı birbirine bulama tuzağına çekmeye çalışmaktaydılar.

*Kitâbullah'a, tâbi olmama önyargısıyla hareket eden **bugünün istikbar odakları,** buna karşılık tahrifat esaslı çeşitli yaklaşım biçimleriyle **Kitabı kendi işleyişlerine tâbi kılmak,** onu hakikat ve hâkimiyet iddiası ve bu iddialarına dayalı ahkâmından soyutlamaya, bir mabet kitabına, **ayin nesnesine dönüştürmeye çalışmaktadırlar.***

"Bundan başka bir Kur'an getir veya onu değiştir!" ifadeleriyle, Kur'an'ın, Mekke'deki câri şirk düzenini temelden reddeden ve insanları ancak Allah'a ve Rasulü'ne itaat etmeye çağıran egemenlik temelli mesaj ve ölçülerini kabul etmeyeceklerini dile getirmiş ve bu hâliyle Kur'an'a, İslâm risâletine tâbi olamayacaklarını deklare etmiş oluyorlardı.

Günümüz câhiliyesinin temsilcileri olan küresel ve onların acentesi konumundaki yerel müstekbirlerin de İslâm risâleti, Kur'an mesajı karşısında farklı bir tutum takınmadığını görmekteyiz. Taktikler, yaklaşım biçimleri çeşitlenmiş olsa da temeldeki yönelim ve stratejinin aynı olduğunu görmekteyiz. Günümüzde tarihselcilik, evrenselcilik (mealcilik) gibi modern algı ve tahrifat biçimleri ve rölativizm/görecelilik gibi post-modern algı ve tahrifat biçimlerinin, tam olarak Kur'an mesajı karşısındaki modern ve post-modern gürültüler ve "**Bundan başka bir Kur'an getir veya onu değiştir!"** teklifine tekabül eden saptırma girişimleri olduğunu görmek zor değildir.

Teşkil ettikleri yağma ve yığma düzenlerini temelden sarsan mesaj ve ölçüler bildirdiğinden dolayı, Kitâbullah'a, tâbi olmama önyargısıyla hareket eden bugünün istikbar odakları, buna karşılık tahrifat esaslı çeşitli yaklaşım biçimleriyle Kitabı kendi işleyişlerine tâbi kılmak, onu hakikat ve hâkimiyet iddiası ve bu iddialarına dayalı ahkâmından soyutlamaya, bir mabet kitabına, ayin nesnesine dönüştürmeye çalışmaktadırlar.

Protestan reformu sürecinde ilk olarak muharref İncil'e uygulanmış ve temelde, insanı vahiy karşısında işitip itaat eden muhatap olmaktan çıkarıp, vahyin üzerinde belirleyici kılmaya matuf yorum biçimleri olan hermenötik ve tarihselciliğin, "mesajın evrensel, ahkâmın ise tarihsel olduğu" gibi kerameti kendinden menkul bir iddiayla Rabbimizin insanlar için belirlediği hayat membaı ahkâmı iptal etme yaklaşımının, modernizmin İslâm dünyasına kopyalanması neticesi peydahlanan modernist akımlarca aynı şekilde İslâm'a da uyarlanmaya çalışıldığı bilinmektedir.

Zaman ve mekâna bağımlı ve dolayısıyla tarihsel olma niteliğiyle malûl olan insanı ve onun sınırlı aklını evrensel değer/ölçüt kabul edip, zaman ve mekâna bağımlı olmayıp bilakis zaman ve mekânı inşa için bildirilmiş olan vahyi ise tarihsel olarak konumlandıran bu yaklaşım biçimi, neticede vahye tâbi olmak yerine, vahyi kendisine, hevasına tâbi kılmaya çalışan müstağni ve tağî insan tipolojisine tekabül etmektedir.

Makalemizin konusu olan "Kur'an ayetlerinin izafiliği/göreceliliği" iddiası da aynı kopyacılığın, kopyala-kes-yapıştır mukallitliğinin ürünü bir tahrifat girişiminden ibarettir. Türkiye'de zaten Tanzimat'tan bugüne hâkim tutum, her alanda Batı acenteliğidir. Dünya görüşünden hukuk sitemine, siyasetten iktisadi düzene bâtıl Batı'yı körü körüne taklit etme, fısk-fücur, tuğyan dahil onun ürettiklerinin acenteliğini yapma tutumu, devlet yönetiminden akademiye her alanda egemen yaklaşımı teşkil etmektedir.

Bu Batı acentesi yaklaşım biçimi, modernist tuğyanın ürettiği ne varsa alıp kopyaladığı gibi, modernizmin tıkandığı yerde onun krizlerini aşmak gayesiyle yine Batı'da üretilmiş olan post-modern tuğyanın ürünlerinin de hazır müşterisi olmuştur. "Tanrının ölümünü" ilan ederek "İlahi hakikat" karşısında insanı kendi kendisinin ilahı ve insan aklını da yegâne yol gösterici hâline getiren, Katolik kilisenin karşısına konumlandırdığı "Bilim kilise" ile inşa ettiği "laik-seküler hakikati" insanlık için geçerli yegâne hakikat ilan eden modernizmin bu iddiasının tıkandığı, 20. asır itibariyle İslâmi uyanışın etkisini artırmasıyla ciddi bir meydan okumayla karşı karşıya kaldığı noktada, modernist yaklaşımın imdadına post-modern yorum biçimi yetişmiştir.

> ***"Kur'an ayetlerinin izafiliği/göreceliliği"** iddiası kopyala-kes-yapıştır mukallitliğinin ürünü bir tahrifat girişiminden ibarettir. Türkiye'de zaten Tanzimat'tan bugüne hâkim tutum, her alanda **Batı acenteliğidir.** Dünya görüşünden hukuk sitemine, siyasetten iktisadi düzene bâtıl **Batı'yı körü körüne taklit** etme, fısk-fücur, tuğyan dahil onun ürettiklerinin acenteliğini yapma tutumu, devlet yönetiminden akademiye **her alanda egemen yaklaşımı teşkil etmektedir.***

Madem ki Batı'nın tek hakikat iddiası tıkanmış ve büyük bir meydan okumayla karşı karşıya kalmıştır, o hâlde yapılması gereken, hakikat fikrini ortadan kaldırmaktır, yaklaşımıyla hareket edilmiştir. Batılılar, hakikat karşısında "Ya benimsin ya toprağın" tutumuyla hareket etmiş ve modernizmle "Hakikat benim" iddiasını savunup tüm dünyaya dayatırken, bu iddianın tıkandığı noktada "Öyleyse tek hakikat diye bir şey yoktur, her hakikat iddiası saygındır, geçerlidir. Kimse kendi inanç ve düşüncesini tek hakikat olarak kabul edemez, bu şekilde savunamaz. Herkesin hakikati kendine" yaklaşımını devreye koymuşlardır. Böylece hakikatin izafiliği ve dolayısıyla çokluğu ile İslâm'ın dünyada yükselen hakikat ve hâkimiyet iddiasının önüne geçilmeye çalışılmıştır. Değil mi ki; hakikat çoksa, o hâlde hakikat diye bir şey yoktur!

Görüldüğü üzere post-modernizm, tüm insanlar için bağlayıcı bir hakikat fikrini reddederek, hakikati göreceli hâle getirmekte ve yorumu hakikatin önüne geçirerek her insanı kendi hakikatinin inşacısı, dolayısıyla kendi kendisinin rabbi ve ilahı hâline getirmektedir. Dolayısıyla bugünün üzerinde durulması gereken en temel sapmalarından birinin bu yaklaşım biçimi olduğu açıktır.

Prof. Dr. Mustafa Tekin, Milel ve Nihal dergisinde yayınlanan *"Postmodernizmin 'Din' Sorunu"* başlıklı makalesinde konumuzla ilgili çok önemli tespitlerde bulunur. Tekin, post-modern yaklaşımın, hakikati göreceliliştirmesi sebebiyle onun açısından keşfedilecek bir hakikat kalmadığını belirterek, *"…Postmodernizm her şeyden önce, tek evrensel hakikat fikrine meydan okurken, diğer yandan 'bütün'lük anlayışından uzaklaşarak parçalanmış bir hakikat düşüncesi yaratır. Böylece modernizm soyut insanı Tanrı'nın yerine ikame ederken, postmodernizmde tüm insanlar birer Tanrı hâline gelirler"*[9] ifadelerini kullanır.

Mustafa Tekin, makalesinde şu çok önemli noktalara dikkatimizi çekmektedir: *"Postmodern anlayış içerisinde dinin konumu da bu istikrarsızlıktan payını almaktadır. Zira hakikatin reddi ve doğruluğun göreceli hâle gelmesi dinler ve özelde vahyî dinleri yerinden eder. Postmodernizmde dinler, ancak tekil insan sınırları içerisine sıkışarak kendilerini ifade ederler ki dinlerin "kendi"liği böylece bozulmaktadır. Hâlbuki dinler, evrensel dinsel bir hakikat üzerine dayanmaktadırlar. Modernizm, dinin ihatalı alanlarını indirgemeye tabi tutarak daraltırken, postmodernizm bunu kökten reddeder. 'Bu aşırı durumda postmodernizm, bağ anlamına gelen religio olarak dinin bizzat özünü ya da herhangi bir tanımını temelden yoksun kılar.' Bu anlamda postmodernizm, dine kendi anlam çerçevesinde bir dizi işlemden geçmesini teklif etmektedir. Bu işlemlerin birincisi, postmodernizmin dinlerin evrensel hakikat iddialarını reddetmelerini istemesidir."*[10]

Tekin, makalesinin devamında yine çok önemli bir tespit ile post-modernizmin kendi bünyesinde yer verdiği dinin, işlemden geçirilerek ancak bu çerçeve içerisinde yeniden tanımlanan, kendi bütünlüğünden koparılmış, hakikat iddiasını terk etmiş senkretik bir karakter taşıdığını vurgulamakta ve post-modernizmin totalitarizme karşı konumlanma iddiasının aksine totaliter mahiyetini şöyle dile getirmektedir:

"Böyle bir başkalaşım geçiren dinin ise 'kendi'si olarak kaldığını iddia etmek kadar, bir imkân açacağını da düşünmek zordur… Diğer yandan postmodernizm, din ve felsefeleri iddialarından geri çektirerek onların bir kültüre dönüşmelerini sağlar. Her bir kültürün de 'doğru'luk iddia alanı, ancak kendi sınırları içerisindedir ve diğeriyle karşılaştırılabilme imkânı yoktur. Burada aslında iki tür totalleştirme söz konusudur. Birincisi, din ve felsefelerin iddialarından arındırılarak birer kültüre dönüştürülmesi, postmodernizmin totaliter tavrıdır. Çünkü bir 'yapı'yı bütünlüğü ve mahiyetinden kopararak 'kendi'liğinden uzaklaştırmaktadır."[11]

Göreceli Bir Kaynak, Hakem ve Furkan Olabilir mi?

Bu soruyu esasında tersinden sormak icap eder. Furkan ve hakem vasıf ve misyonuna sahip olan bir kaynağın, göreceli olmasından söz edilebilir mi? Bunu söylemek, en hafifinden bir maraton koşucusunun bir bacağının olmadığını iddia etmek kadar abestir. Post-modernizmin, yeryüzündeki insan teki kadar hakikat

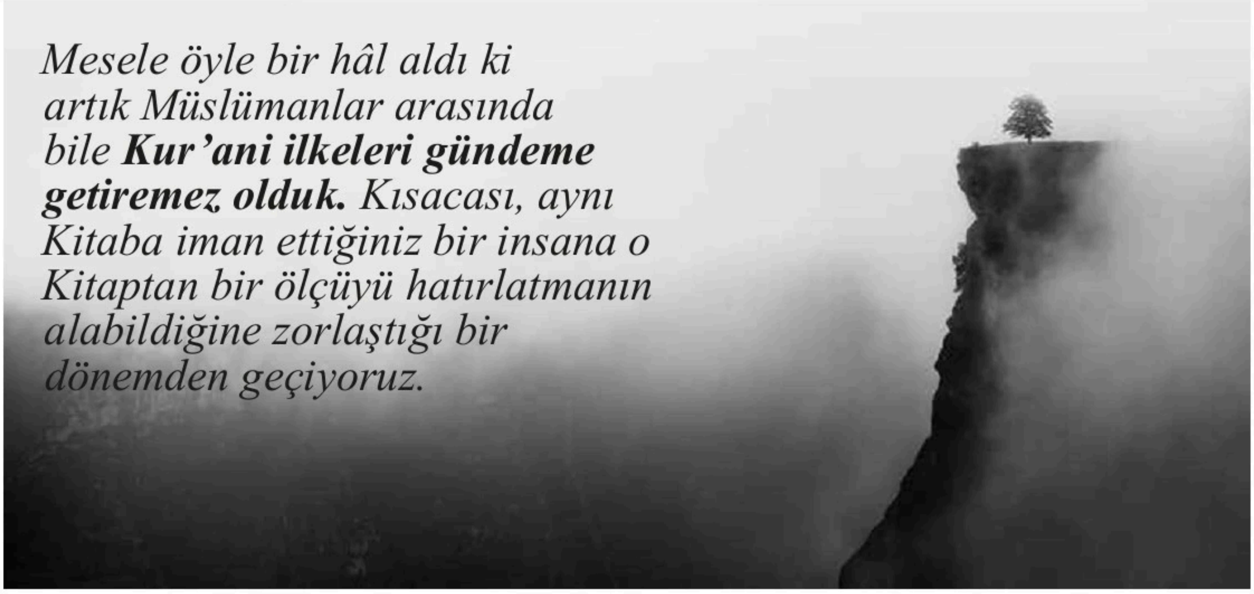

peydahlama ölçüsüzlüğüne, Rabbimizin insanlar için hidâyet rehberi kıldığı muhkem Kitâb-ı Kerimi'yle karşı koyacak yerde, o post-modern ölçüsüzlüğe teslim olarak Kitâb-ı Kerim'i dahi o algı çerçevesinde algılamaya kalkışmak, ilhadın ve ifsadın en büyüklerinden biridir.

Apaçık bir Rabbani hitap olarak[12] hakla bâtılı birbirinden kesin çizgilerle ayırmak[13] ve insanlar arasında kendisiyle hükmedilsin için[14] Rabbimiz tarafından inzal olunan Kur'an, bağlayıcı ve belirleyici bir hayat kaynağı olmaktan, hakla bâtılı, doğruyla yanlışı ayırt eden temel ölçü (Furkan), insanlar arasındaki ihtilaf ve sorunları çözen (Hakem) olmaktan çıkarılarak, temel başvuru kaynağı vasfından soyutlanmak, herkesin ondan dilediği şeyi anlayıp üzerinde dilediği yorumu yapabileceği felsefi bir metne dönüştürülmek istenmektedir. Kur'an'ı hayat rehberi ve temel hüküm kaynağı kılan husus, onun ihtilaf kaynağı değil, bilakis ihtilafları çözen muhkem bir hüküm Kitabı oluşudur. Görecelilik iddiasıyla, işte Kur'an'ın bu temel vasfı ortadan kaldırılıp, onun imam, furkan ve hakem olma özelliği yok edilmek istenmektedir.

"Herkesin Kur'an'dan anladığı kendine!" mantığı, maalesef Müslümanlar arasında o kadar etkili olmaya başladı ki artık herhangi bir konuda Kur'an'a atıf yapmak veya Kur'an'ın ölçülerini bir muhataba hatırlatmak, tam anlamıyla post-modern bir ölçüsüzlükle, dayatmacılık ve diktecilik olarak yaftalanır oldu. Gündeme gelen bir konu hakkında Kur'an'ın ölçülerini hatırlatmak istediğinizde, bazı muhatapların gündeme getirilen ayetlerin mesajları üzerinde müzakere etmek yerine hemen söz konusu post-modern reflekse yönelip, "O sizin yorumunuz" diyerek işin içinden çıkıverdiğini görüyorsunuz.

Mesele öyle bir hâl aldı ki artık Müslümanlar arasında bile Kur'ani ilkeleri gündeme getiremez olduk. Kısacası, aynı Kitaba iman ettiğiniz bir insana o Kitaptan bir ölçüyü hatırlatmanın alabildiğine zorlaştığı bir dönemden geçiyoruz. Bu durumu, 2010 yılındaki "Anayasa referandumu" sürecinde, bâtıl bir anayasanın revizyonuna destek vermenin neticede onun teşekkülüne katkı sağlamak demek olduğuna dair nasihatlerimiz karşısında muhataplarımızın yer yer, nasihatlerimize kaynak teşkil eden ayet-i kerimelerle ilgili olarak "Bu, söz konusu ayetlerle ilgili sizin yorumunuz" yaklaşımıyla yoğun olarak karşılaşmıştık.

Şimdilerde ipin ucu öylesine kaçmış, post-modern tuğyan kendisini İslâm'a nisbet eden kimi insanların kalp ve zihinlerini öylesine teslim almış durumda ki ferâizle, muâmelatla, ukûbatla ilgili hüküm ayetleri dahi, itaatin konusu olmaktan çıkarılıp yorumun konusu hâline getirilmekte, dileyenin dilediği yorumu yapıp Kur'an'a giydirebildiği bir post-modern göreceli algı ortamı oluşturulmaktadır.

Rabbimizin "Hablullah" olarak niteleyip topluca sarılmamızı emrettiği[15] Kur'an'ın, Müslümanların ortak referansı olma özelliği ve bağlayıcılığı, söz konusu yaklaşımla zayıflatılmakta, etkisiz ve işlevsiz hâle getirilmektedir. Bilindiği üzere bugüne dek Kur'an mesajının önündeki engel daha çok geleneksel din anlayışlarından kaynaklanan "Kur'an'ı herkesin anlayamayacağı" şeklindeki yaklaşımdı. Çoğu zaman muhatabınıza Kur'anî bir ölçüyü hatırlattığınızda, herhangi bir konuyla ilgili bir ayet-i kerimeyi referans gösterdiğinizde "Biz anlamayız, hocalar anlar!" mahiyetindeki tepkilerle karşılaşırdınız.

Bu anlayış şimdilerde büyük ölçüde aşıldı. Düne kadar Kur'an meâli okumayı sapma sebebi olarak gören birçok geleneksel anlayış sahibi çevre dahi, şimdi meâl okumayı teşvik eder duruma geldi.

Artık Kur'an mesajının önündeki en güçlü engel, geleneğin "Kur'an'ın anlaşılmazlığı" iddiası değil. Onun yerine, ölçüyü, post-modernizmin "hakikatin göreceliği" ölçüsüzlüğünde arayan, vahyin net ve apaçık ölçüleriyle modern ve post-modern kuramlara yaklaşmak yerine, söz konusu kuramlarla vahye yaklaşmayı yeğleyenlerin flulaşmış zihnî algı ve duruşları Kur'an'ın apaçık, berrak mesajlarının önüne dikiliyor.

Kur'an mesajını, rölativizmin kör kuyusunda işlevsizleştirmeye matuf post-modern gürültülere karşı durmak yerine, bu gürültülere bilinçsizce ses katanlar, Kur'an'ın nasıl bir kitap olduğuyla ilgili onca ayeti nasıl gözden kaçırabiliyorlar? Kur'an'ın apaçık oluşu, kolaylaştırılmış oluşu, açık ve açıklanmış bir kitap oluşu ve furkan (hakla bâtılı birbirinden kesin çizgilerle ayıran) oluşu ile post-modern ölçüsüzlüğün "hakikatin göreceliği" anlayışının bir uzantısı olan "Herkesin Kur'an'dan anladığı kendine" anlayışını telif etmek nasıl mümkün olabilir?

Herkesin farklı anlamasına müsait bir kitap nasıl bağlayıcı olabilecek, hakla bâtılı nasıl birbirinden ayıracak ve insanlar arasında hakem olabilme misyonunu nasıl yerine getirebilecektir? Kur'an herkese aynı anda aynı şeyi söyleyen, içinde çelişki bulunmayan, kendisine iman edenlere tefrikaya düşmeyi yasaklayan[16] inşa edici bir kitaptır. Bir felsefe kitabı veya akademik kaynak gibi, tartışılsın, etrafında beyin fırtınaları yapılsın diye değil, âlemlerin Rabbi tarafından, anlaşılsın ve hayata hâkim kılınsın diye inzal olunmuştur. Dolayısıyla Kur'an'ın, mezhebî, meşrebî, kavmî vs. önyargılardan arınmış olarak muttaki bir yönelişle kendisine yönelenleri, farklı istikametlere sevk etmesi düşünülemez.

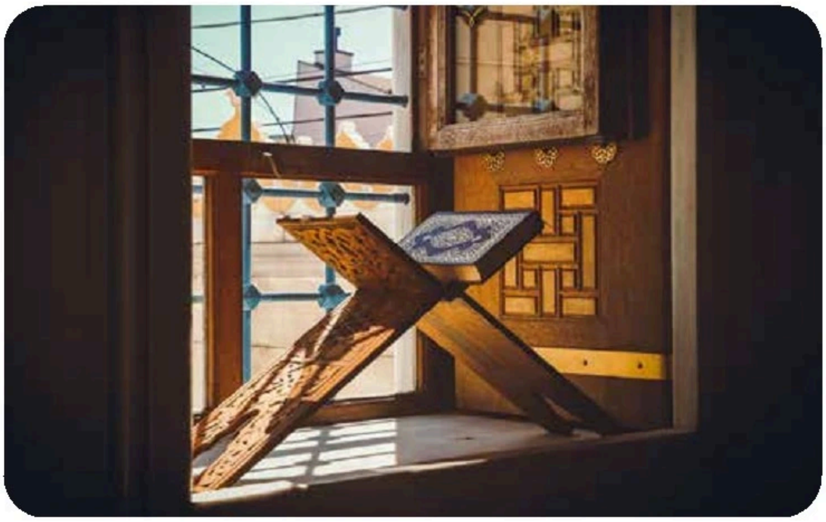

Kur'an herkese aynı anda aynı şeyi söyleyen, içinde çelişki bulunmayan, kendisine iman edenlere tefrikaya düşmeyi yasaklayan inşa edici bir kitaptır. Bir felsefe kitabı veya akademik kaynak gibi, tartışılsın, etrafında beyin fırtınaları yapılsın diye değil, âlemlerin Rabbi tarafından, anlaşılsın ve ***hayata hâkim kılınsın diye inzal olunmuştur.***

Tabii ki Kur'an'ın kimi ayetleri Müslümanlar arasında farklı anlaşılıp yorumlanabilecektir. Sahabe arasında bile zaman zaman ayetleri anlama konusunda farklılıklar ortaya çıkmış, ancak Rasulullah *Aleyhi's Selam*'ın veya O'nun bulunmadığı ortamlarda içlerinden konuya vakıf bir sahabinin devreye girmesiyle doğru anlama ulaşılmıştır. Bakara Suresi 195. ayette geçen **"Kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın!"** ifadesinden neyin kastedildiği konusunda sahabe arasında yaşanan tartışma ve Ebu Eyyub El-Ensari'nin izahıyla konunun açıklığa kavuşması buna örnek olarak verilebilir.

Fakat bu durum Müslümanları farklı istikametlere yöneltecek bir yorum ve anlayış farkına yol açmamış, birtakım yorum farklılıkları, Kur'an'ın muhkemiyatı ışığında ve Allah Rasulü'nün hayatta iken doğrudan, vefatından sonra ise sünnetinin öğreticiliği ışığında ortak İslâmi aklın işletilmesiyle çözüme kavuşturulmuştur. Ta ki Kur'an dışı etkileşimler başlayana dek… Bugün, Müslümanların 14 asırlık kültürüne ve bugünkü durumlarına bakıp, ortaya çıkmış olan farklılıkların faturasını Kur'an'a çıkarmak son derece yanlış bir okuma ve büyük bir haksızlıktır. Müslümanlar arasındaki mevcut ihtilafları, tarihsel süreçte belirleyen olmaktan çıkarılıp önemli ölçüde belirlenen bir konuma mahkûm edilen Kur'an'a fatura etmek, eli ayağı bağlanmış bir kişiyi o hâliyle cinayet işlemekle itham etmekten farksızdır.

Ne Hariciliğin Bağlamsızlığı Ne Post-modernizmin Hakikatsizliği

Kur'an'a yaklaşımımızı belirleyen, yine Kur'an'da Rabbimizin Kur'an'a dair yaptığı tanımlamalar, ona nasıl yaklaşılması ile ilgili ölçüleri ve bu çerçevede, bizim için usvetun hasene (en güzel örnek) kılınan[17] Rasulullah Aleyhi's Selam'ın örnekliği olmalıdır. Farklı kültürlerin metinlerini anlama ve yorumlama ihtiyacıyla üretilmiş yöntemleri, kalkıp Rabbani bir hitap olan Kur'an'a uyarlamaya çalışmak son derece yanıltıcıdır. Kur'an'ı nesneleştirecek, onun hayatı inşa eden belirleyicilik ve bağlayıcılık vasfını zayıflatacak, perdeleyecek yaklaşımlardan titizlikle kaçınmak gerekir.

Tarihsel süreçte Harici okuyuş biçiminin yaptığı gibi, ayetleri Kur'anî bağlamından kopararak eldeki keskin bir kılıca dönüştürmek nasıl ki Kur'an'a yapılan bir haksızlık ise Kur'an'ı "Ondan herkesin anladığı kendine!" ölçüsüzlüğüne mahkûm etmeye kalkışmak da en az onun kadar haksızlıktır, Kur'an'a yapılan bir zulümdür. Katolikliğin kilise yorumlarını nasslaştırmasına benzer bir ölçüsüzlükten de Protestanlığın nassları izafileştirip, tamamıyla yoruma indirgenmiş sabitesiz bir din üreten ölçüsüzlüğünden de titizlikle sakınmak gerekir.

Kur'an'ın, dileyenin ona dilediğini söyletebileceği bir nesne değil, âlemlerin Rabbi'nin insanlık için vahyettiği apaçık sözleri taşıyan inşa edici bir özne olduğunu, onun furkan oluşunun ve mesajının bağlayıcılığının altını ısrarla çizmemiz gerekir. Hele de "hakikatin göreceliği" anlayışıyla her şeyin flulaştırılmak istendiği, net olmanın, itiraz etmenin, iddia sahibi olmanın, bir hakikatten söz etmenin "totalitarizm" yaftasına muhatap kılındığı bu post-modern çağda... Yegâne hak dinin, insanlığa dünya ve ahiret saadeti vadeden sadasının, âlemlerin Rabbi'nden gönderilmiş son kurtuluş reçetesi Kitâb-ı Kerim'in apaçık mesajının post-modern gürültüler altında ezilmemesi, bizlerin bu sofistike gürültülere pabuç bırakmamamıza bağlıdır.

Sözün özü olarak şunu söyleyebiliriz ki tarih boyunca insanların çoğu (ekserun nas) ve özellikle de toplumları sevk ve idare eden müstekbir odaklar, kendilerine sınır çizen değil, kendilerinin sınırını çizdiği, hevalarına uygun, hâkim değil mahkûm bir din arzulamıştır. Bu sebepledir ki Rabbimizin bildirdiği hayat nizamına, Hududullah'a "işittik ve itaat ettik" teslimiyetiyle tâbi olmak yerine, ya "işittik ve isyan ettik" tuğyanına yönelmiş ya da "kitabına uydurma" yaklaşımıyla, Allah'ın dinini kendi hevaları çerçevesinde tahrife, hevaları Allah'ın ölçülerine tâbi kılmak için gelen dini, hevalara tâbi kılmaya çalışmışlardır.

İşte, "Tanrının ölümünü" ilan ederek, insanı kendi kendisinin rabbi ve ilahı olma tuğyanına tahrik eden, gerçekte ise egemen odakların hevalarına tâbi, kula kulluğa mahkûm bir nesne hâline getiren modernist tuğyanın tıkandığı noktada, onun krizini çözmek üzere gündeme getirilen post-modern tuğyanın "hakikatin göreceliği" yaklaşımı ve bu yaklaşımın İslâm'ın ölçülerini belirsizleştirmeye ve bağlayıcılıktan uzaklaştırmaya yönelik boyutu olan "Kur'an ayetlerinin göreceliği" iddiası, Kitaba uymak yerine kitabına uydurmaya çalışma tutumunun son versiyonu, virüs gündemi literatürüyle ifade edecek olursak, son varyantıdır.

الٓرٰ كِتَابٌ اَنْزَلْنَاهُ اِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَا[
[تِ اِلَى النُّورِ بِاِذْنِ رَبِّهِمْ اِلٰى صِرَاطِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِۙ

"Elif, Lâm, Râ. Bu Kur'ân, Rablerinin izniyle insanları karanlıklardan (zulümattan) aydınlığa (nûra), güçlü ve her övgüye layık olanın yoluna çıkarasın diye sana indirdiğimiz bir kitaptır."[18]

Bu ve benzeri ayetlerde dikkat edilirse bâtıl "zulümât" kelimesiyle çoğul olarak, hak ise "nûr" kelimesiyle tekil olarak zikredilmektedir. Aynı şekilde Fatiha Suresi 6. ayetinde "sırat-ı mustekîm" terkibinde olduğu gibi, İslâm'ı, çoğulu olmayan "sırat" kelimesiyle nitelendirmektedir. Tüm bu Kur'ani vurgular, rölatizivm/görecelilik yaklaşımıyla insan teki kadar hakikat üretmeye kalkışan post-modern tuğyanın aksine, hakikatin biricikliğine yapılan Rabbani vurgulardır.

Evet, hakikat biriciktir ve o da Rabbimizin Muhammed SallAllahu Aleyhi ve Sellem ile insanlığa bildirdiği son risâlet, yegâne hak hayat nizamı olan İslâm'dır.[19] Post-modernizm, yegâne hak din/hayat nizamı olan İslâm'ı, bu niteliğinden uzaklaştırarak onu dinlerden bir din, kültürlerden bir kültüre indirgemeye çalışmaktadır.

Bizler, Kitaba uymakla mükellef olduğumuzun bilincindeki müminler olarak, Kitâbullah'ı her alanda ve her konuda temel belirleyici, asılların aslı, ölçüler üstü ölçü, her şeyin kendisine arz edilip onayından geçmesi icap eden furkan ve hakem olarak biliyor, öylece iman ediyoruz. Dolayısıyla ona modern veya post-modern tuğyanın öncülleriyle, onların çizmiş olduğu fasit çerçeve ile yaklaşmak yerine, bâtıl Batı menşeli bu tuğyan anlayışlarını Kitâbullah'ın muhkem ölçüleriyle ele alıyor ve Rabbimizin yol göstericiliğine ittiba etmek yerine müstağnileşip müstekbirleşmeyi, yeryüzünde rablik ve ilahlık taslamayı ifade eden bu tuğyan biçimlerini temelden reddediyoruz.

....

1 Bkz: Bakara, 2/285; Nisâ, 4/46
2 Bkz: Nisâ, 4/46
3 Hûd Suresi 87
4 Yunus Suresi 15
5 Fussilet Suresi 26
6 Bkz: A'raf, 7/54
7 Bkz: Yusuf, 12/40; Kehf, 18/26
8 Bkz: Bakara, 2/229, 230; Nisâ, 4/14; Tevbe, 9/112; Talâk, 65/1
9 Prof. Dr. Mustafa Tekin, Postmodernizmin "Din" Sorunu, Milel ve Nihal Dergisi, Temmuz-Aralık 2015 sayısı, Sh. 14
10 Prof. Dr. Mustafa Tekin, A.g.m, Sh. 16
11 Prof. Dr. Mustafa Tekin, A.g.m, Sh. 17, 19
12 Bkz: Yusuf, 12/1; Hicr, 15/1; Şuarâ, 26/2; Neml, 27/1
13 Bkz: Bakara, 2/185
14 Bkz: Bakara, 2/213; Nisâ, 4/105; Mâide, 5/49
15 Bkz: Âl-i İmran, 3/103
16 Bkz: Âl-i İmran, 3/103
17 Bkz: Ahzab, 33/21
18 İbrahim Suresi 1
19 Bkz: Âl-i İmran, 3/19

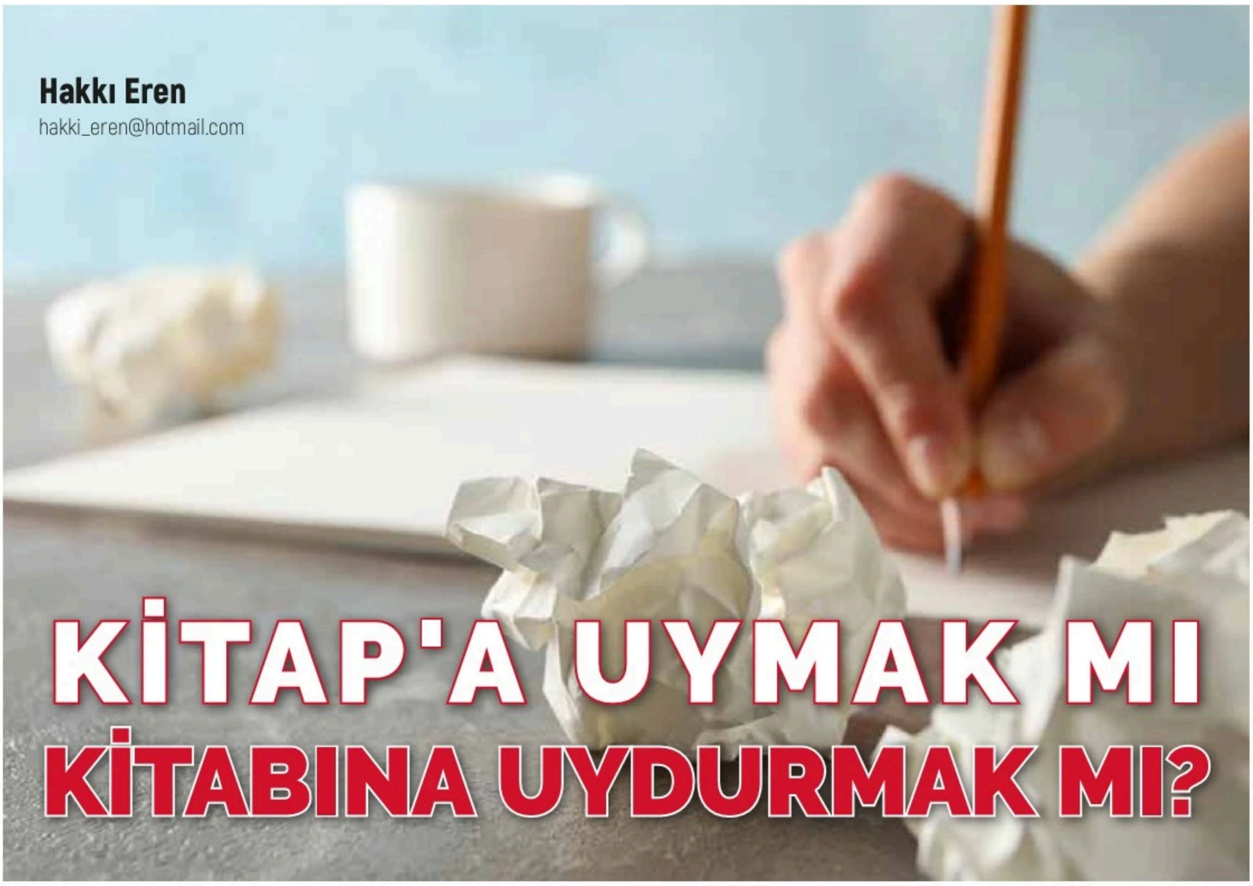

Hakkı Eren
hakki_eren@hotmail.com

KİTAP'A UYMAK MI KİTABINA UYDURMAK MI?

Bu başlığı okuyan bir kişinin ilk olarak aklına muhtemelen son yüzyılda Müslümanların içinde bulunduğu genel durum ve hastalıklı ruh hâli gelecektir. Zira uzun zamandan beri Müslüman halklar İslâm'a inanmakla birlikte, İslâm'dan uzak laik ve seküler toplumlar içerisinde yaşamaktadırlar. Batılı hayat tarzını benimseyip, yaşamlarını gayri İslâmi mefhum, ölçü ve kanaatler üzerine sürdürmektedirler. Bir yandan İslâm akidesine olan inançları ve diğer yandan İslâm dışı hüküm ve kanunlar altında yaşamaları Müslümanlar nezdinde büyük bir ikilem ve zihnî bunalımlara neden oldu. İnançlarının ve hayatlarının birbirine zıt olması onlar nezdinde büyük bir vicdani kargaşaya sebep oldu. Bu karmaşık ruh hâli ve ikilem içerisindeki kimselerin önünde ise iki seçenek vardı; ya her şeye rağmen iman ettikleri İslâm'a sarılacaklar ve hayatlarını İslâmi hükümlere göre yeniden düzenleyip İslâm dışı tüm fikir ve hükümlere karşı mücadele edecekler ya da inançlarına ve tüm değerlerine zıt olan Batılı hayat tarzını benimseyip, vicdanlarından gelen seslere kulak tıkayıp hiçbir şey yokmuş gibi hayatlarına devam edecekler.

İşte tam bu noktada şeytani akıl devreye girdi ve bu ikilemi yaşayan Müslüman halkların önüne üçüncü bir yol ve seçenek koydu. Bu seçenek, eğer Kitaba uyamıyorsan kitabına uydur seçeneğiydi. Yani yaşanılan bu İslâm dışı hayatın aslında İslâm'a zıt olmadığı aksine İslâm'ın da böyle bir hayatı talep ettiği, Batılı yaşam tarzının Kitabın ruhuna uygun bir hayat olduğu ancak Sünnet, hadis, fıkıh gibi Arap örfü ve Emevî anlayışından kaynaklanan şeylerden dolayı İslâm'ın bozulduğu(!) fikrini Müslümanlara kabul ettirmekti.

İşte tamamen şeytani bir aklın ürünü olan bu proje ilk etapta oryantalizm/şarkiyatçılık çalışmaları olarak ortaya çıktıktan sonra özellikle Hint alt kıtası denilen Hindistan, Pakistan ve Mısır bölgelerinde Kuraniyyun hareketi olarak vücut buldu. Arkasındaki Batı sermayesi desteğiyle kısa bir süre içerisinde bölgeye yayılan bu çalışma, daha sonraları "modern İslâm düşüncesi" adı altında tüm İslâmi beldelerde devreye sokuldu.

İlk etapta bu projeye sarılanların büyük bir kısmı laik ve seküler yaşam tarzını benimsemiş kimselerdi. Zira bu anlayış onların mevcut yaşam şekillerinde hiçbir değişikliği talep etmediği gibi aslında en doğru ve Kur'an'a uygun(!) yaşam şeklinin kendilerininki olduğunu söylüyordu. Zaten yapmadıkları namaz, oruç gibi ibadetleri aslında yapmalarına gerek de yoktu! Hac ve umre, küp şeklindeki

bir yapının etrafında dönmek(!) demek değildi! Servetlerine servet kattıkları faiz haram değildi çünkü Kur'an'da riba denilen şey bugünkü faiz değildi! Eşlerinin ve kızlarının örtünmesine gerek yoktu! Göğüslerinin büyük bir kısmını göstermemeleri yeterliydi. Akşamdan akşama içtikleri birkaç duble yasaklanmış falan da değildi. Yine Müslüman olmaları sebebiyle inanmaları gereken bilim ve Batı felsefesine aykırı şeylere inanmak zorunda da değillerdi. İslâm; demokrasi, laiklik, milliyetçilik ile çatışmadığı gibi, materyalizm, determinizm, natüralizm ve evrim teorisiyle de çatışmazdı. Velhasıl Kur'an, bugünkü Batı düşüncesini ve Batılı hayat tarzını önermekte(!) bunun dışındaki şeyler ise yobazların İslâm'a soktukları uydurmalardı!

İşte Batı kültürüne hayran laik ve seküler kesimlerin arayıp da bulamadığı çözüm, altın tepside önlerine sunulmuştu. Hem İslâm'a ve Müslümanlara istedikleri gibi saldırıp tahkir edebilecekler hem Müslüman mahallesinde rahatlıkla salyangoz satabilecekler hem de tüm bunları gerçek İslâm'ı koruma adına(!) yapacaklardı.

Diğer taraftan İslâm'a kindar Batı da böylece hedeflerine daha rahat ulaşabilecekti. Çünkü Batı, yıllardan beri İslâm'ın tüm fikir ve hükümlerine saldırıyor ancak büyük oranda halk kitlelerinin arasında büyük bir tesir oluşturamıyordu. Küçük ve elit bir kesim dışında Müslüman halklar İslâm'a sıkı sıkıya bağlıydılar.

Evet bir bütün olarak İslâm ümmetinin içinde bulunduğu siyasi düşüklük, fikrî ve maddi gerilik ve ruhi çöküntü inkâr edilemez. Yine İslâmi ilişkilerin tamamıyla alt-üst olduğu, onların yerini kapitalist ilişkilerin yani küfür nizamına ait ilişkilerin aldığı da inkâr edilemez. Müslüman halklar arasındaki İslâmi kardeşlik bağlarının parçalanıp yerine milliyetçiliğin ve ulusçuluğun geçtiği, İslâm'a ilişkin bir kısım ibadetler ve ruhi kıymetler dışında hiçbir İslâmi fikir ve anlayışın kalmadığı da inkâr edilemez. Ama bütün bunlara rağmen ellerinde Kitap ve Sünnet'in apaçık nassları olan, şanlı ve izzetli bir tarihe, kütüphanelere sığmayan İslâm kültürü servetine ve hiçbir milletin sahip olmadığı üstün ve yüce özelliklere sahip olan bir ümmet; er ya da geç kendilerine tahakküm eden küçük bir azınlığın tasallutundan kurtulduğu zaman, yeniden eski izzet ve ihtişamına kavuşacaktır. İşte bu akıbet, Batı'nın en çok korktuğu akıbettir. Bu sebeple köklü İslâm ümmetinin tüm üstün ve yüce özelliklerini tamamen silecek, yeniden dirilme unsurlarını yok edecek, kendi değerlerine, kaynaklarına ve tarihine onları düşman edecek öldürücü darbeyi vurması gerekiyordu. Ancak bu darbenin dışarıdan olduğunun belli olmaması, içeriden olması, tabiri yerinde ise milli ve yerli olması gerekiyordu. Böylece Müslümanlar bunu dışardan bir saldırı olarak algılamayacaklar, içerde gerçekleşen ilmi(!) tartışmalar olarak göreceklerdi.

Böyle de oldu ve yıkım projesi adım adım uygulandı. İlk olarak birer Yahudi ya da Hristiyan olan ve İslâm'a açıkça düşman olan oryantalistlerin fikirleri İslâm dünyasında büyük hakikatler olarak pazarlandı. Oysaki bu kimselerin düşmanlığı o kadar barizdi k, şunları açıkça yazmaktan çekinmiyorlardı:

1921'de ölen, Avusturyalı Yahudi Müsteşrik (oryantalist) Agnas Goldziher[1] "İslâmi Araştırmalar" kitabında şunu yazmıştı:

"Kültür tarihi açısından Muhammed'i kendi halkı nazarında bir Peygamber olarak yapan öğretilerinde icat ediciliğin ve dâhiliğin var olması bizi ilgilendirmez. Bizi ilgilendiren husus; Muhammed'in kendi öğretilerinin tümünü Yahudilikten ve Hristiyanlıktan almasıdır."

Diğer bir oryantalist Maksim Rodenson[2] ise şöyle yazmıştı:

"Bir grup insanların Rasul'deki durumu vahiy olarak saymaları idraksizlikten ileri gelir."

Volteir[3] ismindeki meşhur oryantalist de Hz. Muhammed *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'e açık bir şekilde saldırıyordu. Bunların dışında kalan birçok oryantalist/müsteşrik, Hz. Muhammed'in peygamber olmadığını, kendisine gelenin vahiy olmadığını ve kendisine vahyedilmediğini göstermeye çalışıp, O'na karşı saldırıya geçtiler. Hz. Muhammed *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in Peygamberliği veya O'ndan gelenlerin (Sünnet) vahiy olup olmaması hakkında şüphe ve kuşku meydana getirmek için birçok yazı kaleme aldılar.

İşte İslâm düşmanı bu oryantalist kalemlerin yazdıkları safsatalar, ilmî ve bilimsel araştırmalar olarak nitelenip, meseleye objektif bir şekilde baktıkları iddia edildi. Hâlbuki yaklaşımları ilmî araştırmalardan ve objektiflikten çok çok uzak olduğu gibi onları bu işe iten asıl neden İslâm'a karşı besledikleri kin ve nefretten başka bir şey değildi. Çünkü onların hedeflerinde İslâm'ı tamamen yok etmek vardı.

Aslen Yahudi ve Hristiyan olan bu oryantalistlerin kitap ve yayınları ortalıkta pazarlanırken diğer taraftan söz-

"Batı, yıllardan beri İslâm'ın tüm fikir ve hükümlerine saldırıyor ancak büyük oranda halk kitlelerinin arasında büyük bir tesir oluşturamıyordu. Küçük ve elit bir kesim dışında Müslüman halklar İslâm'a sıkı sıkıya bağlıydılar."

de Müslüman olan ve Kur'an'ı savunan tipler ortaya çıktı. Bu da projenin ikinci aşaması olarak sahnelendi. Özellikle Mısır, Pakistan ve Hintli reformist ve Kurancı(!) şahsiyetler açıkça niyetlerini ve hedeflerini ortaya koymaya başladılar. Bunların bir örneği Mısır'daki Kuraniyyun (Kurancılar) sözcüsü Osman Muhammed Ali'nin bizzat kendi yaptığı açıklamadır. O şöyle açıkladı:

"Sünneti kaldırmakla eskiden günah sayılan, sabit şey olarak itibar edilen ve tam teslimiyetle kabul edilen hususlar, zaten hepsi birer iddilardır, artık bunlar tartışılır, tekrar araştırılır hâle getirilir, kötülükleri ortaya çıkartılır, ifşa edilir, bunların adamları (âlimleri) de teşhir edilir. Böylece bunların hatasından ders alırız, İslâm ile Müslümanlar arasında ayrım yaparız, Kur'an'daki ile Müslümanların uyguladıklarını birbirinden ayırırız. Böylece hak yanında nasıl duracağımızı öğreniriz, velevki Sahabeler, Tabiin ve fakihler gibi görünüşte iyi kimseler olarak saydığımız adamlar aleyhine olsa bile bu çalışma yapılmalıdır."[4]

Sözde, İslâm'ı müdafaa eden ve sadece Kur'an'a uymaya çağıran bu grubun başkanı, Ahmed Subhi Mansur isimli Mısırlı ve Ezher Üniversitesi'nde İslâm Tarihi hocalığı yapan bir kişiydi. 1980'lerde Sünnet'i inkâr edince Ezher Üniversitesi'nden kovuldu. Mısır'da laik fikirleri yaymaya çalışan İbni Haldun Merkezi gibi Amerika hesabına çalışan fikrî kuruluşlarla ve laik zihniyetli kimselerle beraber çalışıyordu. Sonra Amerika'ya gitti ve orada "Demokrasi için Amerikan Vatancı Vakfı"nda öğretmenlik yapmaya başladı. Ardından Yahudi Jerusalim Post gazetesinde yazarlık yapan Oryantalist Yahudi asıllı Amerikan vatandaşı olan Daniel Pipes'in Başkanlığı altında Kur'an-ı Kerim Evrensel Merkez'inde çalışmaya başladı. Sünnet inkârı düşüncesi üzerine yaptığı bir dizi konferanstan sonra hızını alamayıp "Kuran'ı tenkit etmek" adlı konferanslar düzenlemeye başladı.

Dışarıda bu çalışmalar tüm hızıyla devam ederken Türkiye'de de bu misyonu Ankara ilahiyat üstlenmiş, ilmî ve akademik çalışmalar adı altında İslâm'a ait ne varsa açıkça saldıran yayınlar yapmaya başlamıştı. En bariz özelliği Sünnet ve fıkıh inkârı olan ve İslâm kültürüne yönelik şüpheler oluşturmayı hedefleyen bu çalışmalar neredeyse akademik ve elit camianın tamamında yayılmış olsa da yine de büyük bir sorun vardı. Bu tarz çalışmalar hep akademik camiada kalıyor ve geniş halk kesimlerine yayılmıyordu. İşte bu noktada ABD kogresinin desteklediği, başta ABD olmak üzere Batılı ülkeler için sosyal ve toplumsal projeler üreten Rand Araştırma Merkezi[5], iki yıl art arda Müslümanlar üzerinde uygulanacak iki büyük çalışma yayınladı. Bunlardan birincisi 2003 yılında yayınlanan "Sivil ve Demokratik İslâm Projesi" ikincisi ise 2004'te yayınlanan "Hadislerle Savaşmak" başlıklı projelerdi.

2003'te yayınlanan "Sivil ve Demokratik İslâm Projesi" başlıklı makalede yapılacak çalışmalar tek tek sıralanırken, bir tespit ve öneri dikkat çekiyordu. Kısaca ve mana olarak şöyle diyordu:

"Müslümanları radikalleştiren ve Batı'ya düşman eden öğretiye karşı yapılan çalışmalar sadece akademik camiada sınırlı kalıyor ve yayınların dili çok akademik olduğu için halk ve avam Müslümanlar bunları anlamıyor. Bu durum da sivil, ılımlı ve demokratik İslâm düşüncesinin, halk kesimleri arasında yayılmasının önüne geçiyor. Bu sebeple bundan sonra bu tarz çalışmaların daha sade dille ve halk arasında yayılmasını hızlandıracak üsluplarla devam etmesi gerekmektedir."

Görüldüğü gibi 2003 yılında yapılan bu öneriden sonra, gerek Sünnet ve hadis inkârı düşüncesi gerek modern İslâm düşüncesi hızla yaygınlaşmış hatta çeşitli vakıf-dernek-stk çalışmaları ile halk tabanı oluşturmaya başlamış; sosyal medyanın da etkili kullanılması ile birlikte artık sadece belirli akademik camialarda değil geniş halk kesimlerinde de yer bulmuştur.

Yine aynı Rand Araştırma Merkezi 2004'te yayınlanan "Hadislerle Savaşmak" başlıklı dosyada ise İslâm'la savaşmak için değişik tavsiyelerde bulundu. Sözde, İslâm'ı aşırılıktan kurtarıp düzeltmek istiyorlardı! Bunun için hadisle savaşmanın gerekli olduğunu vurgaladılar. Zira Kur'an genellikle tenkitten uzaktır, dediler, öyleyse çok tehlikeli bir kaynak olan Sünnet'le savaşmak gerekliliğini ortaya koydular. Buhari gibi kabul görmüş kitaplar hakkında şüpheler getirerek, çelişkili hadisleri Müslümanlar arasında yaymanın gerekli olduğunu da söylediler. Böylece Müslümanların hadislere güveni sarsılır, dediler. Hatta hadisin İslâm için ne kadar tehlikeli olduğunu, hadisi İslâmi bir kaynak olmaktan hemen kaldırmak gerektiğini ve yalnız Kur'an'ı bir kaynak ve merci göstermek gerektiğini söylediler.

Başta Rand Araştırma Merkezi gibi Batılı araştırma grupları ve sözde ilmî çalışma yapan üniversitelerin talimatları neticesinde şekillenen bu proje, bugün geldiğimiz noktada Türkiye'de de büyük bir yaygınlık kazanmış, özellikle lise-üniversite gençliği arasında neredeyse nesli yok edecek öldürücü etkilerini göstermeye başlamıştır. Hiçbir usûl ve ölçü tanımayan, sadece modern Batılı değerleri meşrulaştırma ve İslâmi değerleri karalama amacı güden bu çalışmalar özellikle "Yalnız Kur'an - Kur'an Bize Yeter" sloganı etrafında şekillenmektedir.

İlk günden beri kitaba uymak gibi bir dertlerinin olmadığı ortada olan, asıl kasıtlarının kitabına uydurmak olduğu apaçık olan bu yeni seküler Kur'ancı yaklaşım mensupları, daha bir kaç yılda onlarca farklı mezhebe ayrıldılar bile. İslâmi mezheplere sabah akşam ağız dolusu küfürler eden ve mezhepler arasındaki farkların Sünnet'ten kaynaklandığını söyleyen bu güruhun, en temel konularda bile farklı onlarca mezhep ortaya çıkartması herhâlde bu kimselerin en ironik yanlarından biri olsa gerek. Birinin içtihadına göre namaz 3 vakit iken, diğerleri 2, 4 ya da 5 vakit olarak içtihat etmişler! Tabii ki bu durum onların tabiriyle ritüel şeklinde bir namazı kabul edenlere ait görüşler. Bir de böyle bir namazın Kur'an'da olmadığını söyleyen mezhepleri var. Bu mezheb, namazın, bir toplumsal destek ve yardımlaşma eylemi olduğunu, insanlara faydalı işler-

de çalışanların ayrıca bir namaz kılmasına da gerek olmadığını söylemekte!

Hac ise karşılıklı fikirlerin tartışıldığı büyük bir konferans ameli. Evet, yalnış duymadınız, öyle belirli bir vakitte milyonlarca insanı Kâbe'nin etrafında toplayıp döndürmek(!) gibi bir uygulama Emevîlerde çıkmış bir sapkınlıktan ibaretmiş. Aslında Kur'an'da geçen hac, kelime itibarıyla karşılıklı hüccetleşme anlamına geldiğinden, istenilen şey büyük bir tartışma platformu oluşturmakmış.

Faize gelince; bakmayın siz şöyle haram, böyle haram diyenlere! Haram olan ribadır. Riba ise haksız kazançtır. Bir kişinin ev almak için bankaya gidip kredi çekmesi, sonra da çektiği bu krediyi belirli oranlardaki faiz ile geri ödemesi neden haram olsun ki?! Neticede ne faizli kredi alan kişi haksız bir kazanç elde ediyor ne de kredi veren banka. Hatta yıllarca kira ödemektense kredi ile ev almak daha evla imiş. Bankaların gözü aydın!

Kadınların örtünmesi ya da birden fazla evliliğe hiç deyinmiyorum bile. Bunlar tamamen Arap örfü!

İslâmi ceza sistemi denilen şey ise tam bir Emevî barbarlığı. Peki Kur'an'da zina ve zina iftirası için celde, hırsızlık için ise el kesme geçiyor diye sormayın sakın! Bunlar da ya tarihsel yani geçmişte bir dönem uygulansa da bugün uygulanmayacak şeyler ya da yanlış meal ve tefsirin sonuçları!

Sadece bunlar mı? Tabii ki değil. Bu güruhun seküler Kur'an anlayışından nasibini almayan neredeyse hiçbir şey yok. Örneğin, Müslümanların kâfirlere karşı duydukları buğz ve Müslümanlara karşı besledikleri sevgi dahi bunlara göre Kur'an'a aykırı. Zira bu dinî bir taassuptur. Sevseler de sevmeseler de insanlar birbirine kardeştir. Bir Müslümanla bir Yahudi ya da Hristiyan'ın farkı yoktur. Dinler arasında üstünlük yarışı yapmak Kur'an'ın ruhuna aykırıdır. Herkesin bir dini olduğu gibi, herkes farklı bir görüşe sahip olabilir. Hiçbir kimseye dininden ve inancından dolayı buğz edilemez!

Ne kadar hümanistçe bir yaklaşım öyle değil mi? Farklı din mensuplarına böyle yaklaşan bu kimseler diğer tarafta söz konusu Müslümanlar olunca nedense aynı yaklaşımı göremezsiniz. Araplara ya da farklı milletlerden Müslümanlara karşı sırf giyim kuşamlarından dolayı dahi büyük bir buğz beslerler. Batılı ülkelerin zulüm ve katliamlarına, ahlaki yozlaşmalarına, saptırıcı felsefi görüşlerine karşı çok müsamahakâr olan bu kesimi, başta Osmanlı olmak üzere geçmiş İslâmi toplumlara yönelik ise hiç de müsamahakâr göremezsiniz. Aynı şekilde Kur'an'a, Allah Rasulü'ne ve Sahabelere karşı her türlü tenkit ve kötülemeyi yapan Batılı yazarlara hoşgörülü olmayı öğütleyen ve "bunlar ilmî konular" diyen bu güruh, aynı hoşgörünün binde birini dahi İslâm âlimlerine karşı göstermezler.

Tüm bunlarla birlikte kendilerine "Kur'an İslâm'ı savunucuları" diyen bu kesim laiklik, demokrasi ve cumhuriyet gibi Batılı/kapitalist yönetim şekillerini Kur'an'a uygun bulurken, İslâmi hükümleri tatbik edecek bir İslâm Devleti anlayışını Kur'an'a aykırı bulurlar. Milliyetçilik ve ulusçuluk Kur'an'a uygunken, İslâm ümmeti anlayışının Kur'an dışı olduğunu söylerler. Yani Batı kültürüne ait ne varsa Kur'an'a uygun, İslâm kültürüne ait ne varsa Kur'an'a aykırı.

İşte İslâm'ın anlaşılması ve yorumlanmasında yalnızca Kur'an'ın kaynak olarak alınması ve başta hadis/Sünnet olmak üzere tüm İslâm kültürünün Kur'anî bir bakışla topyekûn hesaba çekilmesini öngören "Kur'an İslâm'ı" projesinin geldiği nokta budur. Esas itibarıyla Batı'nın modern değerleriyle İslâm'ı ve Müslümanları uzlaştırma gayretidir. Basitçe bir kaynak tartışmasından çok daha ötesinde modern dünyanın şartlarına ve kabullerine elverişli olmadığından, başta hadis olmak üzere tüm İslâm kültürünü tasfiye etmeyi amaçlamaktadır. Kur'an'ı tek kaynak olarak kabul etme iddiasının arkasına sığınan bu akım tek vahiy olarak gördükleri Kur'an'ın hükümlerini tatbik etmeyi değil, usûlsüz bir okumayla, tarihselci ve pragmatist yorumlarla İslâm'a, sömürgeci devletlerin politikalarına uygun bir form kazandırmayı amaçlamaktadır.

Ve maalesef birçok samimi kimseler de Batı destekli bu projenin içinde figüran olarak yer alıyorlar. Ne yaptıklarını ve neye hizmet ettiklerini bilmeksizin cahilce bu selin önünde sürüklenip gidiyorlar. Kur'an'a uymak gibi samimi bir niyetle yola çıkıp bir müddet sonra İslâmi farzlara ve haramlara karşı duyarlılıklarını yitirip, her şeyden şüphe eden bir ruh hâline bürünüp bir müddet sonra da deist, ateist ya da agnostik olduklarını ilan etme noktasına geliyorlar. Özellikle gençleri inkâr dehlizlerine atıp, tüm değerlerinden sıyırıp Batı kültürünün kucağına atan bu zehirli projenin yürütücüleri ise Kitaba uyduklarını söyleyip büyük bir yalan söylüyorlar. Bunca zamandır onların Kitabın hiçbir hükmüne uyduklarını görmedik. Onlardan gördüğümüz tek şey kitabına uydurmaktır. Yine tabiri yerinde ise bu kimseler 14 asırdır İslâm ümmetinin yöneldiği kıbleyi terk edip, Batıyı kendilerine yeni kıble edinmişlerdir. Allah hidayet ve selamet nasip eylesin.

[وَكَذٰلِكَ جَعَلْنَاكُمْ اُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَٓاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًاۜ وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّت۪ي كُنْتَ عَلَيْهَٓا اِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعُ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلٰى عَقِبَيْهِۜ وَاِنْ كَانَتْ لَكَب۪يرَةً اِلَّا عَلَى الَّذ۪ينَ هَدَى اللّٰهُۜ وَمَا كَانَ اللّٰهُ لِيُض۪يعَ ا۪يمَانَكُمْۜ اِنَّ اللّٰهَ بِالنَّاسِ لَرَؤُ۫فٌ رَح۪يمٌ] **"İşte böylece sizin insanlığa şahitler olmanız, Rasul'ün de size şahit olması için sizi vasat (hayırlı ve adaletli) bir ümmet kıldık. Senin yöneldiğin kıbleyi biz ancak Peygamber'e uyanı, ökçeleri üzerinde geri dönenden ayırt etmek için kıble yaptık. Bu, Allah'ın hidayet verdiği kimselerden başkasına elbette ağır gelir. Allah sizin imanınızı asla zayi edecek değildir. Zira Allah insanlara karşı şefkatli ve merhametlidir."**[6]

....

1 Ignác Goldziher
2 Maxime Rodinson
3 François Marie Arouet, Voltaire
4 Kuranıyyun sitesi
5 Rand Corporation
6 Bakara Suresi 143

Esad Mansur

TARİHSELCİLİK VE EVRENSELCİLİK KISKACINDA KUR'AN

18. yüzyılın sonlarına doğru, Fransız düşünürleri Tabii/Doğal kanun teorisini çıkardılar. Alevlendirdikleri devrim ile bunu benimseyip Fransa anayasasının ve kanunlarının kaynağı yaptılar. Bu kanun ve hukuku aklın gösterdiği sabit temellere dayandırıp insanların doğuştan özgürlük, eşitlik ve yaşama hakkı gibi temel haklara sahip olduğunu, bu hakların mekân ve zamana göre değişmeyeceğini savundular.

Evrenselcilik, Batı'dan da gelen felsefi, dini bir teoridir. *"Bütün dünya dinlerinde var olan ana prensipler birdir!" deyip* sair dinleri kabul eder. Ahlaki yasaların her zaman ve her mekânda geçerli olduğunu savunur. 1804'te ölen Immanuel Kant adlı Alman düşünür evrenselciliği savunanların başında gelir.

Tarihselcilik de Batı'dan geldi, fakat evrenselciliği reddettiği gibi doğal kanun ve hukuk teorisine tepki olarak ortaya çıktı. Friedrich Carl von Savigny başta olmak üzere birçok Alman hukukçu tarihselciliği savunup durdular. Bütün insanlar için tek sabit kanun ve hukuk bulunmadığını, her asırda her halkın âdetlerine ve geleneklerine göre kanun ve hukuk var olduğu, toplumun gelişmesine ve ihtiyaçlarına göre de geliştiğini savundular.

Bu teori tarihî dönemlerde var olan şartlara itibar eder, insanlar her tarihî süreçte gelişirler. Bu Batılı teoriyi savunanlara göre Kur'an belli bir süreçte vardı, dolayısıyla o zamanki insanları ilgilendirir, diğer insanları ilgilendirmez. Sadece o çağdaki insanlara hitap eder. O insanların problemleri için gelmiştir. Onların örf ve âdetlerine uygun fakat bugün biz farklı problemlere sahibiz. Biz insan olarak üstün seçkin varlığız, aklımız var ve bize yeter, gökten gelen bir kitaba, bir vahye ihtiyacımız yoktur. İşte bunları iddia ederler. Suriye ve Irak'ta iktidarı kanlı darbelerle ele geçiren Baas Partisi'nin kurucusu Hristiyan Mişel Eflak 1976'da İslâm'a inandığını ilan etti. Çünkü *"İslâm Arapların tarihsel kültür gelişmesinin bir parçasıdır."* hezeyanındaydı. *"Bir Arap Hristiyan olsa da Müslümandır."* diye de ekledi. Ona göre *"İslâm sadece o asır için geçerlidir. Fakat şimdi yeni kültürel geliş-*

meler oldu, dini hayattan ayırma (laiklik) ve sosyalizm fikirleri ortaya çıktı." Böylece Baas partisi Arap milliyetçiliği yanında bu fikirleri benimsedi.

Tarihselcilikten etkilenip Müslümanlık iddia edenler Kur'an'ı bu çağın şartlarına, hukuk ve kanunlarına göre açıklamaya çalışırlar, uydururlar. Mısır'da bunu yapan birkaç kişi çıktı, tekfir edildi, Ezher ve sair âlimler tarafından reddedildi, toplum da onları kabul etmedi ve bu şekilde hiçbir tesir bırakamadılar. Pakistan'da benzerleri çıktı. Türkiye'de bunlara benzer hatta onlardan iktibas eden bazı kişiler ortaya çıktı, toplumda gürültü yaptılar. Böylece kendilerini meşhur etmeye çalıştılar.

İşte Batı düşünürlerin bir kısmı tarihi gelişme ve şartları düşüncelerinde esas tuttular. Hatta sosyalist komünizmi çıkaran Marks kendi fikrini tarihi gelişmeye dayandırdı. Ama maddi tarihî gelişmekten söz etti. Buna *"Tarihsel Materyalizm"* adını verdi. Taş devri, derebeylik (feodalite) devri, kapitalizm, sosyalizm ve komünizm gibi tarihi merhalelere böldü. Her devirde toplum sisteminin farklı olduğunu üretim araçlarına bağladı. Toplumdaki ilişkilerin üretim araçlarına göre şekillendiğini; insanlar kazmayı kullanırken derebeylik sistemi doğduğunu, makine icat edilince kapitalist sistem meydana geldiğini iddia etti. Oysa kapitalist memleketlerde kullanılan üretim araçları sosyalist memleketlerdekine benziyor! Batı'da derebeylik ve ondan sonra kapitalizm varken İslâm dünyasında böyle şeyler yoktu, bambaşka bir sistem uygulanıyordu ki o İslâm'dır. Fakat Marks ve onu izleyenler, sair Avrupa düşünürleri ve taklitçileri sadece Avrupa tarihini esas sayıp bütün dünyaya benimsetmeye çalıştılar. Diğer insanların tarihini saymadılar, kendilerinin üstün ırk olduklarını gördükleri için diğerleri hiçe saydılar, kibirlendiler ve mağrur oldular. Bu nedenle diğer memleketlere saldırıp sömürdüler, halklarını soydular ve kendilerini de haklı gördüler. İçten içe İslâm'ın kendilerinden daha üstün olduğunu hissettiler. İlimleri Müslümanlardan aldıklarını bildikleri hâlde de bunu örttüler, İslâm'a ve Müslümanlara kin beslediler ve gerçekleri saptırdılar. 1300 senelik muhteşem İslâm sistemi ve şanlı tarihini hiçe saydılar. Oysa Müslümanlar her alanda üstün iken Batılılar tam bir karanlıkta yaşıyorlardı. Orta çağ kendilerine karanlık, Müslümanlara altın bir çağ idi. İslâm dünyasındaki taklitçi Batı hayranları akıllarını Avrupa tarihine hapsettiler. Kendi memleketlerinin tarihini kendi kaynaklarına dönerek serbestçe hiç araştırıp düşünmediler. Ancak İslâm tarihi hakkında Batılıların saptırma dolu düşüncelerini öğrendiler. Kendi dinlerini bile Batılıların açıkladıkları gibi anlıyorlar, hatta orada olduğu gibi alıyorlar.

"Batı'da derebeylik ve ondan sonra kapitalizm varken İslâm dünyasında böyle şeyler yoktu, bambaşka bir sistem uygulanıyordu ki o İslâm'dır. Fakat Marks ve onu izleyenler, sair Avrupa düşünürleri ve taklitçileri sadece Avrupa tarihini esas sayıp bütün dünyaya benimsetmeye çalıştılar."

Batı'dan gelen bu tür teori ve düşünceler hem İslâm'a aykırı hem de akla aykırıdır. Samimi düşünür Müslüman Batı fikir ve teorilerine bakmaz, çünkü onlar dini hayattan ayırma esasına dayanır, bu ise Müslümanın benimsediği İslâm akidesine taban tabana zıttır. Müslüman ancak onları çürütme çalışması yapabilir, aslında onları bir kenara atıp onlara hiç ilgi duymaz; sadık imandan hareket ederek sadece Kur'an ve Sünnet'e bakar, davet eder ve onun devletini kurmaya çalışır. Dinine inanan ve güvenen Müslüman ancak bu şekilde hareket eder. Fakat Batı'nın akıllarını çelmiş olduğu kimseler Kur'an'ı Batı'nın teorilerine göre açıklamaya çalışır ve Sünnet'i inkâr eder.

İnsan her asırda aynıdır. Zira Allah her insanda aynı içgüdü ve uzvi ihtiyaçları yarattı. Bütün insanların istekleri ve arzuları birdir. Sadece bunları tatmin etmek ve doyurmak için yeni araç, gereç ve üslup geliştirir. Araba, uçak, tren, telefon, televizyon, radyo, internet gibi araçlar icat eder, uçak, tank, füze ve atom bombası gibi yeni silahlar geliştirir; tıp, eczalık, fizik, kimya ve her alanda değişik keşifler gerçekleştirir. İslâm bunları icat etmesinde insana müsaade eder hatta Müslümanlara farz kılar. Bundan dolayı Müslümanlar her alanda gelişip ilerlediler, en muhteşem hadarat ve medeniyeti kurdular, dünyadaki en büyük devlete sahip oldular. Bütün dünya onlara özeniyordu, hayranlıkla bakıyordu ve onlardan etkileniyordu hatta onları taklit ediyorlardı.

İslâm insanın içgüdüleri ve uzvi ihtiyaçları hakkında hükümler verdi. Bu içgüdüler ve uzvi ihtiyaçlar değişmediğinden dolayı hükümleri değişmez. Nitekim bu hükümleri bunları yaratan Allah verdi, onları yattığı için ancak O doğru hüküm verir. İçgüdüler ve uzvi ihtiyaçları doyurmaya yönelik insan bir davranışta bulu-

nur, bir amel yapar. Bu amel yapılmadan önce onun şer'î hükmünü bilmek gerekir. Zira amellerde asıl olan şer'î hükümlere bağlanmaktır. Yeni bir mesele çıkınca da içtihat edilir. Çünkü şer'î delillerde aslı vardır. Misal olarak beka içgüdüsünden mülk edinme görünüşü vardır, Âdem *Aleyhi's Selam*'dan kıyamet gününe kadar insan mülk edinmek ister. İslâm'da mülk edinme sebepleri sabittir, sadece işlemlerin şekilleri değişebilir. Mülk edinme sebeplerinden çalışma vardır. Çalışma türlerinden şirket kurmak vardır; İslâm'daki şirketlerle ilgili sözleşme mahiyeti sabittir; Ebdan, Mudarebe, İnan, Vücuh ve Mufavada şirketleri vardır. Asrımızda kapitalizme dayalı anonim şirket çıktı. Şer'î delillere göre araştırıldığında İslâm'daki şirket sözleşmelerine ters olduğu görülür ve bu şekilde reddedilir.

Araçlar ve gereçler eşyalardır, tahrim hükmü geçmedikçe eşyalarda asıl olan mubahlıktır. Bu nedenle İslâm yeni icatlar ve keşifleri kabul eder, Müslümanlar da yeni araç ve gereçleri kullanabilirler.

Kur'an bütün insanlara Allah'ın mesajıdır. Belli zaman ve belli mekân için gelmemiştir. İhtiva ettiği hükümler kapsamlıdır, insanın ameli ne kadar değişik olursa olsun onu kapsar. Bunu anlamak isteyen kimse, Kur'an'ın dili, hitap tarzı, ifade, tabir ve açıklama keyfiyetini, hakikati, mecazı, kinaye ve benzerlerini öğrenmeli, Arapların üsluplarına da vakıf olmalıdır.

Esbab-ı nüzul, münasebetler ise tarihî şartlar değildir, tarihselciliğe de delalet etmez. Zira belli bir münasebette ayet iner, ama manası kapsamlıdır. Bu nedenle şer'î kaide şöyledir:

[العِبْرَةُ بِعُمُومِ اللَّفْظِ لا بِخُصُوص السَّبَب] "**Önemli olan sebebin hususiliği değil lafzın umumiliğidir.**"

Bir kişi hırsızlık yapınca onunla ilgili hırsızın cezasını açıklayan ayet geldi, fakat bu hüküm o kişiye has değildir, geneldir. Bu nedenle ayet kapsamlı geldi:

[وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوٓا اَيْدِيَهُمَا جَزَٓاءً بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِنَ اللّٰهِ وَاللّٰهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ] **"Erkek olsun kadın olsun hırsızlık edenlerin işledikleri suçtan dolayı ve Allah tarafından bir ibret verici olarak ellerini kesin. Allah üstündür, güçlüdür, hakimdir."**[1]

Bu ayet her yerde ve zamanda uygulanır. Ancak bu ayet mutlak ve genel manalar içerir. Allah Rasulü vasıtasıyla bu mutlak ve genel ifadelere kayıtlar ve tahsisler getirdi. Açlıktan dolayı hırsızlık yapan kimsenin eli kesilmez, ancak kilitli ve kapalı bir yerden çalarsa el kesilir, açık yerden çalarsa hapis gibi başka ceza verilir, el bilekten kesilir, sadece sağ el kesilir, bir daha hırsızlık yaparsa sol eli kesilmez, hapis cezası verilir, çeyrek dinardan fazla değeri olan şey çalarsa kesilir, daha az ise el kesilmez, başka ceza verilir, her dinar 4,25 gram saf altındır, gibi…

Kur'an'da geçen ayetlerin hükümlerine Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* Allah'ın vahyiyle açıklama getirdi ve uygulama yaptı.

Allahu Teâlâ şöyle buyurdu:

[وَاَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ اِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ] **"İnsanlara, kendilerine indirileni açıklaman için ve düşünüp anlasınlar diye sana bu Kur'an'ı indirdik."**[2]

Tarihselciliği savunanlar eski asırlarda cariye köle vardı, bu asırda yoktur, deyip bunu tarihselciliğe bir delil olarak getirirler. Oysa bu hüküm kalkmadı, cariye ve köle olursa uygulanır. Nitekim Afrika'nın bazı memleketlerinde kölelik devam ediyor.

Yine II. Râşid Halife Ömer *RadiyAllahu Anh* Irak fethedilince toprakları Müslümanlara ganimet olarak dağıtmamasını, ahalinin ellerinde bırakmasını şartlara göre, zaman ve yere göre hükümler değişir, diyerek tarihselciliğe bir delil olarak getirdiler. Oysa Ömer *RadiyAllahu Anh* Haşr Suresi 7-10 ayetlere göre içtihat ettiğini açıkladı.

Yine tarihselcilerin iddialarına göre, Ömer *RadiyAllahu Anh* "muellefe-i kulub"a zekât vermedi. Oysa Tevbe Suresi 60. ayette geçtiği gibi zekât 8 sınıfa da verilir. Halife ihtiyaca göre hepsine veya bir kısmına verebilir.

Ayetler, haram aylarla ilgili detaylar getirdi, eğer kâfirler Müslümanlarla savaşıyorlarsa, onları dinlerinden saptırmaya çalışıyorlarsa, diyarlarından çıkarmışlarsa bu aylarda savaşılır, yoksa savaşılmaz. Haram ayların hürmeti devam eder.

Kur'an'da geçen maruf kelimesi müşterek lafızdır; emr-i bi'l maruf şeklinde geçerse Allah'ın emri manasında olur, tersi münker, O'nun nehyidir. Eğer kadın muamelesi ile ilgili geçerse kadına

***Kur'an bütün insanlara Allah'ın mesajıdır.** Belli zaman ve belli mekân için gelmemiştir. İhtiva ettiği hükümler kapsamlıdır, insanın ameli ne kadar değişik olursa olsun onu kapsar. Bunu anlamak isteyen kimse, Kur'an'ın dili, hitap tarzı, ifade, tabir ve açıklama keyfiyetini, hakikati, mecazı, kinaye ve benzerlerini öğrenmeli, Arapların üsluplarına da vakıf olmalıdır.*

iyilik yapmak, onu ezmemek ve yaşadığı çevreye göre nafaka vermektir. Marufa göre ücret verin dendiğinde onun gibi çalışan kimsenin aldığı ücret kadar verin, demektir. Bundan hareketle hükmün yer ve zamana göre değiştiği anlamı çıkmaz. Sadece verilecek nafakanın miktarının yaşadığı çevreye göre olacağı anlaşılır. Nafaka hükmü sabittir, fakat miktarı geçinme ihtiyacına göre değişir.

Mesela Enfal Suresi 60. ayette geçtiği gibi düşmanı korkutmak için elden gelen güç ve savaşa bağlanmış atları hazırlayın emrinde atlar bir örnektir. O asırda atlar en güçlü silahtı, bu nedenle düşmanı korkutacak en güçlü silah hazırlamak gerekir; tank, uçak füze, atom bombası vs.

İstihsanı şer'î delil olarak kabul edenler şer'î deliller dairesinde kalmaktadırlar. İstihsanı "Müçtehidin içinde, zihninde parlayan bir delil olup da onu bir ifadeyle açıklayamadığından dolayı onun ne olduğunu gösteremiyor." veya "Bir sebepten dolayı bir kıyastan vazgeçip daha kuvvetli bir kıyasa geçmektir." veyahut "Kendisinden daha kuvvetli olan bir delile binaen bir kıyası tahsis etmektir." gibi tarif ederler. Burada tarihselcilik yoktur. Müçtehit şer'î deliller çerçevesinde içtihat yapmaya çalışır.

Evrenselcilik de batıldır. İslâm Allah'tan gelen hak dini olup diğer dinleri küfür sayar. İslâm'daki ahlak ve prensiplerin çıkışları ve kavrayışı da farklıdır. Zira İslâm hükümleri vahye dayalıdır, Allah'tan geldiğinden dolayı Müslümanlar bağlanırlar.

[وَمَن يَبْتَغِ غَيْرَ الإِسْلاَمِ دِينًا فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ] **"Kim İslâm'dan başka bir din ararsa (bilsin ki o din) ondan asla kabul edilmeyecek ve o ahirette hüsrana uğrayanlardan olacaktır."[3]**

Ayrıca İslâm'daki ahlak kuralları diğer İslâmi hükümlerden ayırılamaz ve onlara bağlanmaktan gaye Allah'ın rızasını kazanmaktır. Zira İslâm şümullü bir dindir; akaidi ve ibadeti kapsayan insan ile rabbi; ahlak, yiyecek, içecek ve giyimi kapsayan; insan ile zatı, yönetim, iktisat, eğitim, harbi, iç ve dış siyaset gibi muamelat ve ukubatı; insan ile diğer insan arasındaki ilişkileri düzelmek üzere Allah'ın Muhammed *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'e indirdiği dindir.

Doğal hukukçuluk veya evrenselcilik veyahut tarihselciliği savunanlar İslâm şahsiyetine sahip olmayan ve kendi dinlerinin üstünlüğüne güvenmeyen Batı'nın taklitçileri ve hizmetçileri olurlar. Bu tartışmalardan amaç, İslâm'ı yürürlükten kaldırmak, geçersizliğini ispatlamak, onu uygulamaya çalışan Müslümanların yoluna bir engel koymak, onun Hilâfet Devleti'ni kurmaya çalışmasına karşı set koymaktır. Bu Batı'nın İslâm'a karşı ilan ettiği fikir savaşından bir parçadır. Zira askerî olarak Müslümanlara karşı kazanamadıklarını ilan ederken kelime oyunu yaparak radikal ve aşırı İslâmcılarla fikren savaşacağız, dediler. Planı uygulamada da etkilediği veya satın aldığı Müslümanları kullanmak vardır.

Bunlar, Amerika ve Batı'ya uyan Sisi, Erdoğan, İbni Salman, İbni Zayid gibi yöneticiler, profesör, doktor, hoca unvanı taşıyan, değişik cemiyet ve partilerle ve "dini hitabı yenilemek" "İslâmı güncelleştirmek" "dinlerarası diyalog" "Kur'ancılık" "Ilımlılık" gibi sloganlar altında çalışırlar.

Onlar gerçek İslâm'ı radikal ve aşırılıkla itham ederek Batı değerlerine, Yahudilerle ve Hristiyanlarla uzlaşıp ılımlı İslâm'a çağırıyorlar. Ilımlı İslâm gerçek İslâm'dan sıyırmaktır, laikleşme ve demokratikleştirme hareketidir. Oysa İslâm'da radikallik, aşırılık veya ılımlılık yoktur. İslâm kaynakları Kur'an ve Sünnet'tir. Sahabe icması Sünnet'ten bir parçadır, şer'î kıyas ise Kur'an ve Sünnet'teki illetlere göre yapılır. Böylece şer'î deliller Kur'an ve Sünnet ile özetlenir. Yeni mesele olunca bu delilleri kuşatan ve kavrayan, Arapçaya vakıf olan ve fıkıh usûllerini bilen müçtehit sıfatlarına sahip olan kişi meselenin vakıasını iyice kavrar, onunla ilgili ayet ve hadisleri araştırır, son zihinsel çabayı sarf ederek zann-ı galiple şer'î hükmü çıkarır. Başka fikirlerden etkilenmez, çıkar ve çağdaşlığa uydurmaz, Batıyı, Yahudileri, Hristiyanları memnun etmeye çalışmaz, yöneticilerin ve sair insanların arzularına uymaz. Sırf Allah'tan korkarak ve O'nun rızasını hedef edinerek şer'î hükmü çıkarmaya çalışır.

Bazıları "Siz Batı'dan sanayi ve teknoloji alıyorsunuz, neden Batı'nın fikirlerini reddediyorsunuz?" derler. Misal olarak 1984'te Erdoğan Refah Partisi'nin Fatih ilçesinin başkanı iken onunla tartışıp demokrasiyi çürütürken demokrasiyi savundu ve bana *"Batı'dan gelen elbise giyiyorsun! Sen de Batıdan bir şey aldın!"* dedi. Ona medeniyet ve hadarat arasındaki farkı izah etmeye çalıştım. Eğer bu elbise Batı mefhumlarına dayalı olursa onları giymek haramdır. Demokrasi ise Batı'dan geldi, onun manası halkın hakimiyetidir, halk kendi kanunlarını çıkarıp bu kanunlarla kendi kendini yönetir. Bu ise İslâm'a zıttır, İslâm'da şeriatın hakimiyeti vardır, Müslümanlar tarafından biat edilen halife Kur'an ve Sünnet'ten çıkarılan şer'î hükümleri benimseyip kanun haline getirir. Bu nedenle Batı'dan, Doğu'dan ve her yerden ilim, sanayi ve teknoloji alırız, fakat fikir, kanun, hukuk, yönetim, ekonomi, eğitim, yargı, ceza kanunları ve sair sistemleri hiçbir şekilde almayız, sadece Kur'an ve Sünnet'ten alırız.

....

1 *Maide Suresi 38*
2 *Nahl Suresi 44*
3 *Ali İmran Suresi 85*

Muhammet Hanefi Yağmur
muhay06@yahoo.com.tr

KUR'ANCILAR

[أَلَا إِنِّي أُوتِيتُ الْكِتَابَ وَمِثْلَهُ مَعَهُ أَلَا يُوشِكُ رَجُلٌ شَبْعَانُ عَلَى أَرِيكَتِهِ يَقُولُ عَلَيْكُمْ بِهَذَا الْقُرْآنِ فَمَا وَجَدْتُمْ فِيهِ مِنْ حَلَالٍ فَأَحِلُّوهُ وَمَا وَجَدْتُمْ فِيهِ مِنْ حَرَامٍ فَحَرِّمُوهُ] ***"Şunu iyi biliniz ki bana kitap ile birlikte onun bir benzeri de verilmiştir. Dikkatli olun koltuğuna kurulan tok bir adamın: Sadece şu Kur'an size yeter, onda bulduğunuz helali helal, haramı da haram kabul ediniz, diyeceği günler yakındır."***[1]

Sünnet inkârcıları, Muhammed *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'e itaat etmenin farziyetini kabul etmeyen, bunun için de hadis metinlerini, ravilerini ve tedvini gibi hususları eleştiren, karalayan, cehalete, sapıklığa dalmış kimselerdir. Bunların bir kısmı Sünnet'i açık bir şekilde inkâr ederken bir kısmı ise hadisleri Kur'an'a arz edecekleri ve buna göre kabul ya da reddedecekleri gerekçesine sarılarak ve uydurma bir hadisi de delil olarak gösterip kendilerini perdelemek suretiyle Sünnet'i inkâr etmektedirler. Her iki grup da *"Allah'ın kitabı bize yeter!"* sloganını kullanmaktadırlar. Ancak ikinci grupta olanlar diğerlerinden daha tehlikelidirler. Zira birinciler Sünnet'i doğrudan reddetme yoluna giderken ikinciler herhangi bir kurala bağlı kalmadan Sünnet'i kendi anlayışlarına göre Kur'an'a arz ettikleri ve kendi istedikleri şekilde sonuçlar çıkartmak suretiyle birçok kimsenin aklını karıştırmaktadırlar.

Farklı gerekçelerle ortaya çıkmış olmalarına rağmen "Kur'an'cılar" olarak isimlendirilen bu tür düşünce sahiplerinin kökleri İslâm'ın ilk asrına kadar uzanmaktadır. Yakın tarihte ise Hindistan'ı işgal eden İngilizler, Hindistan halkının İslâm'a ve Osmanlı halifesine olan bağlılıkları karşısında şaşkına döndüler. Özellikle Sultan Abdülhamid'in 1876 yılında tahta çıkmasının ve Hilâfet kurumu üzerinden İslâm ümmeti arasındaki bağları daha da kuvvetlendirmek için faaliyetlere başlamasının ardından[2] İngilizler, Hindistan Müslümanlarını bir taraftan İslâm'dan

diğer taraftan da Osmanlı Hilâfeti'ne itaatten uzaklaştırmak için oryantalistler, misyonerler ve siyaset adamları[3] aracılığıyla çalışmaya başladılar. 19. yüzyılın son çeyreğinden itibaren Seyyid Ahmed Han başta olmak üzere Abdullah Cekrâlevî, Ahmedüddîn Amritsarî ve Gulam Ahmed Perviz gibi kişiler bu akıma öncülük ettiler. Kur'ancılar, mealciler veya Sünnet inkârcıları olarak isimlendirilen bir fitnenin ortaya çıkmasına yol açtılar.

Sünnet'e gerek olmadığı, tek başına Kur'an'ın her hususta yeterli olacağı iddiasında olan bu kimselere göre Sünnet, Allah'tan gelen bir vahiy değildir. Sadece insanların Allah Rasulü'ne nispet ettikleri sözler olup bunların aslı yoktur. Çünkü Allah sadece Kur'an-ı korumayı vadetmiştir, Sünnet'in korunacağını ise vadetmemiştir.[4] "*Biz ancak Allah'ın vahiy ile indirdiğine tabi olmakla emrolunduk. Bazı hadislerin Allah Rasulüne nispetinin şüpheye yer bırakmayacak kadar kesin olduğunu varsaymış olsak dahi yine de ona tabi olmamız gerekmez. Çünkü Sünnet vahiy değildir.*"[5] demek suretiyle Cekrâlevi ve takipçileri hiçbir hâlde Rasulullah'a tabi olunamayacağını iddia etme gafletine düşmüşlerdir. Sünnet'e tabi olunması ve gereğince hüküm verilmesi hâlinde Allah'a şirk koşulmuş olacağı gibi saçma bir iddiaya sarıldılar.[6] Sünnet'i inkâr cihetindeki düşüncelerini desteklemek için Kur'an ayetlerini istedikleri gibi yorumladılar ve daha birçok iddialar ortaya attılar.

Gerçekte onların bu düşüncelerinin arkasında yatan temel faktör İngilizlerin, Osmanlı Hilâfeti'nin yıkılması, İslâm ümmetinin param parça edilmesi ve İslâm'ın tahrif edilmesi hususundaki aşırı istekleridir. İkinci önemli husus ise Yahudilik ve Hristiyanlıkta olduğu gibi İslâm'ı, yaşanması mümkün olmayan, hayattan, insanın problemlerini çözmekten uzaklaştırılmış, tahrif edilmiş bir din, Müslümanları da kâfirlerin hükümlerine boyun eğen topluluklar hâline getirmektir.

Sünnet aynen Kur'an gibi vahiydir ve teşri kaynağıdır. Müslüman olarak bizler Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in sözüne, fiiline ve takririne uymak mecburiyetindeyiz. Çünkü Sünnet, Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem'e ait söz, fiil ve ikrarlardır. Sahabeden mevkuf olarak varit olanlar da Sünnet'ten sayılır. Sünnet olmadan Kur'an'ın anlaşılması ve yaşanması mümkün değildir.

Ancak durum kesinlikle onların söyledikleri gibi değildir. Zira Sünnet aynen Kur'an gibi vahiydir ve teşri kaynağıdır. Müslüman olarak bizler Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in sözüne, fiiline ve takririne uymak mecburiyetindeyiz. Çünkü Sünnet, Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'e ait söz, fiil ve ikrarlardır. Sahabeden mevkuf olarak varit olanlar da Sünnet'ten sayılır.[7] Sünnet olmadan Kur'an'ın anlaşılması ve yaşanması mümkün değildir. Bu husus birçok ayetle sabittir.

Allah *Subhânehû*, Sünnet'in Allah'tan gelen bir vahiy olduğunu bildirmektedir:

[قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ مِن رَّبِّي] **"De ki: Ben ancak Rabbim tarafından bana vahyolunana uyarım!"**[8]

[وَمَا يَنْطِقُ عَنْ الْهَوَى إِنْ هُوَ إِلا وَحْيٌ يُوحَى] **"O hevâsından bir şey söylemez, O'nun söylediği ancak vahiydir."**[9]

[قُلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُم بِالْوَحْيِ] **"De ki: Ben ancak vahy ile uyarıyorum!"**[10]

Allah *Azze ve Celle* Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'e Kur'an ile birlikte hikmetin de indirildiğini bildirmektedir:

[كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولاً مِّنكُمْ يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ] **"Size ayetlerimizi okuyacak, sizi arındıracak, size Kitap ve hikmeti öğretecek kendinizden bir elçi gönderdik!"**[11]

[وَأَنْزَلَ اللهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ]

"Allah sana Kitab'ı ve hikmeti indirdi."[12]

Taberî, Bakara Suresi 151. ayette geçen "**hikmet**" kelimesi hakkındaki bazı görüşlere yer verdikten sonra şöyle demiştir: "*Bize göre bu görüşler arasında doğru olan şudur: Hikmet, Rasulullah SallAllahu Aleyhi ve Sellem'in açıklamaları ve bilgisi dışında insan aklının bilmesi mümkün olmayan Allah'ın hükümlerine ait ilimdir.*"[13]

Allah *Azze ve Celle* birçok ayette Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'e itaat edilmesini emrediyor.

[قُلْ أَطِيعُوا اللهَ وَالرَّسُولَ] **"De ki Allah'a ve Rasul'e itaat edin."**[14]

[يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ] **"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin! Rasul'e de itaat edin!"**[15]

[مَن يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللّهَ] **"Kim Rasul'e itaat ederse Allah'a itaat etmiş olur."**[16]

[وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانتَهُوا ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ] **"Rasul size neyi getirdi ise onu alın, size neyi yasak ettiyse onu da terk edin. Allah'tan korkun. Şüphesiz ki Allah'ın azabı şiddetlidir."**[17] buyurmak suretiyle Sünnet'in aynen Kur'an gibi olduğunu bildirmektedir.

Kur'an'ı Kerim, Rasulullah'ın vermiş olduğu hükme teslim olmanın imanın gereği olduğunu bildirmektedir.

[فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا] **"Hayır; Rabbine and olsun ki aralarında çekiştikleri şeylerde seni hakem tayin edip, sonra senin verdiğin hükmü içlerinde bir sıkıntı duymadan tamamen kabul etmedikçe inanmış olmazlar."**[18]

Kur'an-ı Kerîm, Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*'in emrine muhalefet edilmesine karşı ikazda bulunuyor.

[فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ] **"Artık onun emrine muhalefet edenler, başlarına bir belanın gelmesinden veya elem dolu bir azaba uğramaktan sakınsınlar!"**[19]

Allah *Subhânehû*, Rasul *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* tarafından verilen hükme mümin erkek ve kadının muhalif bir tavır alma haklarının bulunmadığını belirtmekte ve şöyle buyurmaktadır:

[وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَن يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا] **"Allah ve Rasulü bir iş hakkında hüküm verdikleri zaman, hiçbir mümin erkek ve hiçbir mümin kadın için kendi işleri konusunda tercih kullanma hakları yoktur. Kim Allah'a ve Rasulü'ne karşı gelirse şüphesiz ki o apaçık bir şekilde sapmıştır."**[20]

İlim ehlinin tümüne göre Sünnet, Kur'an'ın, mücmelini beyan eder, mutlak olanını mukayyet, genel olanını tahsis eder, müşkil olanını netleştirir. Sünnet; namaz, oruç, zekât ve hac ibadetlerine ait ayetlerdeki genelliği detaylandırmış, tatbik keyfiyetini beyan etmiştir. Bu hususta birçok örnek vermek mümkündür. Bunlardan bazıları şunlardır:

Sünnet, Kur'an'daki müşkil lafızları açıklar.

[الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُم بِظُلْمٍ] **"İman edip de imanlarına zulmü bulaştırmayanlar var ya…"**[21] ayeti indiği zaman sahabeler, Arapçayı çok iyi biliyor olmalarına rağmen ayette geçen "zulüm" kelimesinin anlamı nedeniyle endişelendiler ve: *"Ey Allah'ın Rasulü' hangimiz nefsine zulmetmez ki?"* dediklerinde Allah'ın Rasulü bu kelimenin zulüm anlamında olmadığını, şirk anlamında olduğunu onlara açıklamıştır.[22]

Kur'an-ı Kerîm birçok ayette namaz kılınmasını farz kılmış fakat bunu detaylandırmamıştır.

[إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا] **"Şüphesiz ki namaz insanlara belli vakitlerde farz kılınmıştır."**[23] ayeti bu vakitlerin sayısını ve zamanlarını belirtmemiştir. Oysa Allah'ın Rasulü [صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي] ***"Benim nasıl namaz kıldığımı gördüyseniz siz de öyle kılınız!"***[24] buyurmak suretiyle namazın kılınış keyfiyetini, namazın vakitlerini, rekâtlarının sayısını ve rükünlerini göstermiştir.

Kur'an-ı Kerîm, zekâtı farz kılmış fakat hangi mallardan ve ne şekilde ve miktarlarda zekât verileceğini belirtmemiştir. Bu nedenle zekatla ilgili tüm detaylar Sünnet tarafından açıklanmış ve uygulanmıştır.

[وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ] **"Fecrin beyaz ipliği, gecenin siyah ipliğinden sizce seçilinceye kadar yiyin, için."**[25] ayeti indiği zaman sahabeler yanlarına beyaz ve siyah iplik alıp yastıklarının altına koydular ve gece boyunca bunların birbirlerinden ayırt edileceği anı gözetlediler. Bu durum Rasulullah'a ulaşınca onlara: [إِنَّمَا ذَلِكَ سَوَادُ اللَّيْلِ وَبَيَاضُ النَّهَارِ] ***"Ayette bahsi geçen siyah ve beyaz iplik, gecenin karanlığı ile gündüzün aydınlığından ibarettir."***[26] şeklinde açıklama yapmıştır.

Kur'an-ı Kerîm,[وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا] **"Allah alışverişi helal faizi ise helal kılmıştır."**[27] buyurmuş, Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* ise [الذَّهَبُ بِالذَّهَبِ، وَالْفِضَّةُ بِالْفِضَّةِ وَالْبُرُّ بِالْبُرِّ وَالشَّعِيرُ بِالشَّعِيرِ وَالتَّمْرُ بِالتَّمْرِ وَالْمِلْحُ بِالْمِلْحِ مِثْلاً بِمِثْلٍ، يَدًا بِيَدٍ فَمَنْ زَادَ أَوِ اسْتَزَادَ فَقَدْ أَرْبَى الآخِذُ وَالْمُعْطِي فِيهِ سَوَاءٌ] ***"Altına karşılık altın, gümüşe karşılık gümüş, buğdaya karşılık buğday, arpaya karşılık arpa, hurmaya karşılık hurma, tuza karşılık tuz, eşit miktarda ve peşin olarak satılır. Her kim daha fazla verir veya alırsa muhakkak faiz uygulaması yapmıştır. Alanla veren bu hususta eşittir."***[28] buyurmak suretiyle faizli malları beyan etmiştir.

Kur'an, Nisa Suresi 23 ve 24. ayetlerde kendileri ile evlenilmesi helal olan ve haram olan kimseleri genel olarak beyan etmiş, [وَأُحِلَّ لَكُم مَّا وَرَاءَ ذَٰلِكُمْ أَن تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُم مُّحْصِنِينَ غَيْرَ مُسَافِحِينَ] **"Bunların dışında kalanlar ise iffetli yaşamak ve zina etmemek şartıyla mallarınızla (mehirlerini verip) istemeniz size helal kılındı!"** buyurmak suretiyle diğer kadınlarla evlenilmesinin helal olduğunu belirtmiştir. Sünnet ise [لاَ يُجْمَعُ بَيْنَ الْمَرْأَةِ وَعَمَّتِهَا ، وَلاَ بَيْنَ الْمَرْأَةِ وَخَالَتِهَا] ***"Bir kadınla halası, yine bir kadınla teyzesi birlikte nikâhlanamaz!"***[29] buyurmak suretiyle kadın ile halasının ve teyzesinin aynı anda aynı erkeğin nikâhı altında bulunmasını haram kılmıştır. Yine Efendimiz *SallAllahu Aleyhi ve Sellem* [يَحْرُمُ مِنَ الرَّضَاعَةِ مَا يَحْرُمُ مِنَ الْوِلاَدَةِ] ***"Doğum (kardeşlik) nedeniyle haram olan (evlilik) süt emme nedeniyle de haramdır!"***[30] buyurmak suretiyle aynı anneden süt emen kimselerin birbirleriyle evlenemeyeceklerini belirtmiştir. Yine bir başka hadisinde ise ***"Mirasçıya vasiyet yoktur!"***[31] buyurmak suretiyle, öl-

meden önce mirasın taksimi konusunda bazı kayıtlar getirmiştir.

Kur’an-ı Kerîm bir taraftan ölü etini ve kanı haram kılarken[32] aynı zamanda deniz avını ve yenmesini helal kılmıştır.[33] Sünnet ise [هُوَ الطَّهُورُ مَاؤُهُ الْحَلَالُ مَيْتَتُهُ] **“Denizin suyu temiz, ölüsü de helâldir!”**[34] hadisi ve [أُحِلَّتْ لَنَا مَيْتَتَانِ وَدَمَانِ فَأَمَّا الْمَيْتَتَانِ فَالْحُوتُ وَالْجَرَادُ وَأَمَّا الدَّمَانِ فَالْكَبِدُ وَالطِّحَالُ] ***“Bize iki ölü (hayvan) ile iki kan helal kılındı. İki ölü, balık ve çekirge; iki kan ise karaciğer ve dalaktır.”***[35] hadisiyle ölü eti ve kan hakkındaki umumi ifadeyi tahsis etmiştir.

Yine Kur’an, mirasta erkeğe kadının iki katı verilmesini[36] emretmiş ve bu hususta herhangi bir ayrım yapmamıştır. Oysa sünnet ise [لاَ يَرِثُ الْمُسْلِمُ الْكَافِرَ وَلاَ الْكَافِرُ الْمُسْلِمَ] “***Müslüman, kâfire mirasçı olamaz ve kâfir de Müslüman’a varis olamaz!”***[37] buyurarak kâfir olmayı ve [الْقَاتِلُ لاَ يَرِثُ] ***“Katil, (öldürdüğü kimseye) mirasçı olamaz!”***[38] hadisiyle de katil olmayı mirasa engel olan hususlardan saymıştır.

Kur’an, hırsızlık nedeniyle elin kesilmesine[39] hükmetmiş ve fakat bununla ilgili herhangi bir detaya yer vermemiştir. Sünnet ise çeyrek dinar (1,0625 gram altın) değerinden daha fazla olan hırsızlık nedeniyle ancak elin kesileceğini[40] ve bunun nereden ve hangi elden yapılacağını beyan etmiştir.

Kur’an-ı Kerîm [لَا اَجِدُ فِي مَا اُوْحِيَ اِلَيَّ مُحَرَّماً عَلٰى طَاعِمٍ يَطْعَمُهُ اِلَّا اَنْ يَكُونَ مَيْتَةً اَوْ دَماً مَسْفُوحاً اَوْ لَحْمَ خِنْزِيرٍ فَاِنَّهُ رِجْسٌ اَوْ فِسْقاً اُهِلَّ لِغَيْرِ اللّٰهِ بِهٖ] **“Bana vahyolunanda, leş, akıtılmış kan, domuz eti ki pistir ve günah işlenerek Allah’tan başkası adına kesilen hayvandan başkasını yemenin haram olduğuna dair bir emir bulamıyorum.”**[41] ayetiyle geride kalan tüm hayvanların etleri hakkında genel bir ifade kullanmıştır. Sünnet ise evcil eşeklerin,[42] azı dişi olan yırtıcı hayvanların ve avını pençesiyle parçalayan kuşların yenilmesini yasaklamıştır.[43]

İslâm âlimlerine göre Sünnet ile Kur’an arasında çok kuvvetli bir ilişki bulunmaktadır. *Evzâî’ye göre Sünnet’in Kur’an’a olan ihtiyacından daha fazla Kur’an’ın Sünnet’e ihtiyacı bulunmaktadır. Sünnet’i inkâr etmenin ne kadar tehlikeli bir husus olduğu hususunda İmam Suyûtî şöyle diyor:* ***“Her kim usûlde hüccet olarak bilinen Nebi SallAllahu Aleyhi ve Sellem’in hadisini söz ya da fiil olarak inkâr ederse kâfir olur, İslâm dairesinden çıkar.”***

Bu konuda örnekleri çoğaltmak mümkün olmakla birlikte daha fazla detaya girmek bu makalenin hacmi bakımından uygun olmadığı için bu kadarı ile yetinmek istiyoruz.

İslâm âlimlerine göre Sünnet ile Kur’an arasında çok kuvvetli bir ilişki bulunmaktadır. Evzâî’ye göre Sünnet’in Kur’an’a olan ihtiyacından daha fazla Kur’an’ın Sünnet’e ihtiyacı bulunmaktadır.[44] Sünnet’i inkâr etmenin ne kadar tehlikeli bir husus olduğu hususunda İmam Suyûtî şöyle diyor: *“Her kim usûlde hüccet olarak bilinen Nebi SallAllahu Aleyhi ve Sellem’in hadisini söz ya da fiil olarak inkâr ederse kâfir olur, İslâm dairesinden çıkar.”*[45]

Makalemizin başlangıcında olduğu gibi Rasulullah *SallAllahu Aleyhi ve Sellem*’in hadisi ile sözümüzü noktalamak istiyoruz.

[لَا أُلْفِيَنَّ أَحَدَكُمْ مُتَّكِئًا عَلَى أَرِيكَتِهِ يَأْتِيهِ الْأَمْرُ مِنْ أَمْرِي مِمَّا أَمَرْتُ بِهِ أَوْ نَهَيْتُ عَنْهُ فَيَقُولُ لَا نَدْرِي مَا وَجَدْنَا فِي كِتَابِ اللَّهِ اتَّبَعْنَاهُ] ***“Dikkat edin! Sizden birinizi; emrettiğim veya yasakladığım konulardan birisi kendisine ulaşınca koltuğuna yaslanmış durumda iken, bilmiyoruz Allah’ın kitabında ne bulursak ona uyarız (hadisleri tanımayız derken) bulmayayım!”***[46]

1 Ebû Davûd, Kitabu’s-Sünne.
2 Özcan, Azmi, Hilâfet Maddesi, TDV
3 Birışık, Abdülhamit, Kur’âniyyûn, TDV
4 Ebu’l-Kemal, er-Raddü Alâ men yünkir hucciyyetü’s-Sünne, s. 403
5 İlahibahş, Hadım Hüseyin, el-Kur’âniyyûn ve Şübühatuhüm Havle’s-Sünne, S. 214.
6 A.g.e, s.219.
7 En-Nebhâni, Takiyyüddîn, İslâm Şahsiyeti C1, S169. Köklü Değişim Yayıncılık, Ankara 2020.
8 Araf Suresi 203
9 Necm Suresi 3-4
10 Enbiyâ Suresi 45
11 Bakara Suresi 151
12 Nisâ Suresi 113
13 Taberi, Muhammed b. Cerir, Câmiu’l-Beyan An Te’vîli Âyi’l-Kur’ân, C2, S577
14 Âl-i İmran Suresi 32
15 Nisâ Suresi 59
16 Nisâ Suresi 80
17 Haşr Suresi 7.
18 Nisâ Suresi 65
19 Nûr Suresi 63
20 Ahzâb Suresi 36
21 Enâm Suresi 82
22 Müslim, İman
23 Nisâ Suresi 103
24 Buhârî, Ezân, 18
25 Bakara Suresi 197
26 Buhârî, Savm, 16
27 Bakara Suresi 275
28 Müslim, Müsâkât, 82
29 Buhârî, Nikâh, 28
30 Müslim, Radâ’’, 2
31 Nesâî, Vesâyâ, 5
32 Mâide Suresi 3
33 Mâide Suresi 96
34 Nesâî, Sayd, 35
35 İbn Mâce, Et’’ıme, 31
36 Nisâ Sures; 11
37 Buhârî, Ferâiz, 26
38 Tirmizî, Ferâiz, 17
39 Mâide Suresi 38
40 Buhârî, Kitabu’l-Hudud.
41 Enâm Suresi 145
42 Buhârî, Sayd, 28
43 Müslim, Sayd, 16
44 Şevkânî, İrşâdu’l-Fuhûl S. 33
45 Es-Suyûtî, Miftâhu’l-Cenne Fi’l-ihticâci bi’s-sünne, S.5
46 İbn Mâce, Mukaddime, 2. Ebû Davûd, Sünnet, 17

Musa Bayoğlu
musabayoglu@hotmail.com

GELENEKÇİLER İLE MODERNİSTLERİN ORTAK NOKTALARI

Hayatın doğası gereği hak ile batıl arasındaki mücadele Âdem *Aleyhi's Selam* zamanına kadar geçmişe giden kadim bir meseledir. Bazı dönemlerde Allahu Teâlâ, Müslümanların güçlü olmalarını bazı dönemlerde ise kâfirlerin güçlü olmalarını takdir etmiştir. İslâm'ın hakim olduğu dönemlerde vahyin anlaşılması kolay olmuş ve Müslümanlar arasındaki ihtilaflar rahmet vesilesi olarak görülmüştür. Hadis, tefsir, usûl, fıkıh gibi konulardaki birçok fürudaki ihtilaf Müslümanlar arasında fitne nedeni değil bir zenginlik olarak anlaşılmış ve İslâm kültürünün bir parçası olarak kabul edilmiştir. Bununla birlikte zaman zaman bazı ihtilaflar Müslümanlar arasında fitne unsuru hâline gelmiş, İslâm Devleti'nin varlığı ile bu sorunlar ıslah edilmeye çalışılmıştır.

Hilâfet Devleti'nin kaldırılmasından sonra beşerî hükümlerin uygulanması, İslâmi hükümlerin yasaklanması ve Müslümanlara yapılan baskılar Müslümanların İslâm'ı anlamalarının önüne engeller oluşturmuş ve bu yüzden ihtilaflı konular zamanla fitne unsuru hâline gelmeye başlamıştır. Başta kâfirlerin planlı ve programlı fitne çalışmaları, Müslümanların İslâm'ı anlamada yaşadıkları sorunlar, âlimlerin sessizliği, İslâmi camiaların fikrî ve siyasi çalışmadaki eksiklikleri ve benzeri nedenler bu ihtilafların fitneye dönüşmesinde etken unsurlardır. Bu ihtilafların son dönemde en öne çıkanlarından bir tanesi de gelenekçi olarak kendini tanımlayan kesim ile modernist olarak kendilerini tanımlayan kesim arasında yaşananlardır. Biz bu makalede esasları itibarıyla birbirine zıt olan ve kendilerini gelenekçiler ile modernistler olarak tanımlayan bu kesimlerin farklı düşüncelerini, siyasi tavırlarındaki ortak noktalarını, beşerî rejimler ve kâfirlere karşı duruşları ve düşüncelerini hayata hakim kılmada ortaya koydukları mücadele yöntemlerini yazmaya çalışacağız.

Konunun esasına geçmeden önce gelenekçiler ve modernistler hakkında kısa bir tanımlama yapmak istiyorum. Gelenekçilik, İslâm kültürünü kabul eden,

Kur'an, Sünnet, icma, kıyas, usûl, fıkıh, tefsir, siyer gibi kaynakların İslâm'dan olduğunu, geleneğe bağlı kalmanın şer'î bir gereklilik olduğunu; akide, ibadet, nizam ve ahlak konularında çalışmalarını nasslara bağlı kalarak yapmaya çalışan kesimdir. Müslümanların geneli bu şekilde inanıyor ve amel etmeye çalışıyor. Modernizm ise Avrupa'da ortaya çıkmış, geleneksel kültürün ve sosyal hayatın artık ömrünü tamamladığını, bundan dolayı sanattan edebiyata, dinden hukuka kadar her şeyde, eskiye ait olanı bir kenara bırakıp yeni bir kültür inşa etmenin gerekliliği esasına dayanır. Modernizm, insanların tarih ve gelenekle tüm bağlarının koparılması gerektiğini ve sonra modern bir toplum kurulabileceğini söyler. Modernizm esaslarını İslâm aleyhine yüzyıllardır çalışmalar yapan oryantalizmden alır. Kur'an'ın tahrif edilmesi, hadis inkârcılığı, İslâm kültürünü temsil eden usûl, fıkıh, tefsir gibi kaynakları reddeden bir anlayıştır. Yahudi ve Hristiyan din adamları ile ajanlar tarafından başlatılan bu çalışma maalesef zamanla İslâm beldelerinde planlı şekilde bazı insanlar tarafından benimsenmiş ve yıllar içerisinde halk arasında da yayılmaya başlanmıştır. Şüphesiz Batılı devletlerin İslâm beldelerinde bir proje olarak uyguladığı bu anlayış zamanla büyük bir tehlike hâline dönüşmüştür.

Gelenekçiler ile modernistler arasında gündeme gelen tartışma konularına ve bu konuların içeriğine baktığımızda bu tartışmaların Müslümanlar arasında İslâm'ın anlaşılmasına katkı sunmaktan ziyade zihinlerde var olan sorunlara yenilerini eklediğini ve kafaların daha da karışmasına neden olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü bu tartışmaların çoğu ilmî metinlerin sıhhati üzerinden yapılan ancak esas ve usûl kurallarına uymadan akli çıkarım ve mantık ile doğru neticelere ulaşması mümkün olmayan teorik tartışmalardır. Bu zeminde ve esaslar ile tartışmaların bir neticeye varması, sorunları çözmesi imkânsız bir durumdur. Netice itibarıyla takım veya parti tarafgirliğine benzer bir yaklaşım ile tartışmalar uzayıp gitmiş ama çözüm üretmekten ziyade insanların gereksiz konularda gündemlerini meşgul etmiştir. Bu tartışmalardan kârlı olarak çıkanlar ise bu tartışmaları Müslümanların gündemine sokan Batılı kâfirlerdir. Çünkü bu tartışmalar insanların inandıkları şeylere karşı şüphe ile yaklaşmasına, yeni bir din anlayışının oluşmasına, vahiy merkezli değil akıl, mantık merkezli bir anlayışa zemin oluşturmuştur. Burada yapılması gereken ise İslâm'ın, Kur'an ve Sünnet'e göre belirlenen usûl üzere anlatılması ve bu anlattıklarımızın hayat ile bağının kurulmasıdır. Çünkü İslâm, insanın bütün sorunlarını çözen mükemmel bir akide ve nizamlar toplamıdır.

Modernistlerin, Allah'ın hüküm koyması, Kur'an ve Sünnet'in nizamlarının tatbik edilmesi ve beşerî hükümlerin batıl olduğu konusunda bakış açıları İslâm'a taban taban zıttır. Gelenekçiler ise bütün usûl kitaplarında hakim olan Allah iken ve *"Allah'tan başkasının kanun koyması kabul edilemez!"* şeklinde özetlenen inançlarına rağmen insanların kanun koymasına sessiz kaldılar hatta farklı gerekçeler ile bunu savunanlar bile oldu. Her iki kesim de Allah'ın hükümlerinin uygulanmadığı bir sistemin değiştirilmesi ve İslâm'ın hakim olması için değil aksine bu sistemlerin daha da meşru hâle gelmesi için bazıları kasıtlı bazıları ise kasıtsız düşünce ve amellere yöneldiler. Çalışmalarını İslâmi bir hayatın başlamasına odaklamaları gerekirken maalesef çalışmalarını bireysel ve teorik konulara odakladılar. Bu da beşerî sistemlerin varlığına etki değil katkı sağladı.

Modernistler, bilim ve teknik konusunda Batıyı taklit ederken, insan hakları, özgürlük, barış, laiklik, demokrasi gibi konularda bile Batı'nın değerlerini savundular. Laik, demokratik beşerî rejimler ile asla sorun yaşamadılar. Aksine sürekli desteklediler, desteklendiler. Gelenekçiler, İslâm'ı referans kabul ettiler, insan hakları, demokrasi konusunda tedrici bir değişim yaşadılar. Taviz tavizi doğurdu ve sonuçta modernistlerin söylediklerine benzer şeyleri tekrar ettiler. Gelenekçiler, beşerî sistemlere karşı bir duruş ortaya koysalar da sonuçta beşerî rejimler karşısında İslâm'ı savunamadılar. Çoğu beşerî rejimler ile sorun yaşamadılar hatta zamanla desteklenmesi gerektiğini bile savunacak hâle geldiler. Şer'î hükümlere bağlanmada menfaati, ehven-

> “
> **Gelenekçiler ile modernistler arasında gündeme gelen tartışma konularına ve bu konuların içeriğine baktığımızda bu tartışmaların Müslümanlar arasında İslâm'ın anlaşılmasına katkı sunmaktan ziyade zihinlerde var olan sorunlara yenilerini eklediğini ve kafaların daha da karışmasına neden olduğunu söyleyebiliriz.**
> ”

-i şeri, zaruretler kaidelerini modernistlerin usûlsüzlüğü ile yorumladılar. Usûlü kabul eden gelenekçiler ile reddeden modernistler farklı düşünmüş olsalar da siyasi partileri destekleme kosunda aynı şekilde amel ettiler. Modernistler, demokrasi ile şura ayetlerinin aynı olduğunu söylediler gelenekçilerin de büyük bir kısmı demokrasinin İslâm'dan olduğunu söylediler. İnsan hakları, barış, özgürlükler konusunda Batı'dan etkilendiler. Bu şekilde İslâmi bir hayatın varlığından her iki kesim de bahsetmediler.

Modernistler İslâm'ın kültürünü oluşturan hadis, usûl, tefsir, tarih ve benzeri esasları ya inkâr ettiler ya da çoğunu tevil ederek aldılar. Bunun yerine İslâm'ın kültür kaynaklarından daha zayıf olan Batı'nın kaynaklarını doğru kabul ettiler. Gelenekçiler tefsir, usûl, fıkıh, hadis kaynaklarını modernistlerin saldırılarına karşı savundular ancak o kültürün hayatta uygulanmamasına gereken tepkiyi göstermediler. Bir hadisin veya ayetin metni ve manası konusunda gösterilen gayreti bu hadis ve ayetin hayatımıza etkisinin nasıl olacağı konusunda gösteremediler. Böyle olunca metinleri kesin olarak ispatlanmış İslâm'ın kültürü veya şüpheli hâle gelen kültür(!), hayatımızda hiçbir şeyi değiştirmeye yeterli olmadı. Sonuçta geleneğe bağlı olanlar, modernistlerin söylediklerine verdikleri tepkiyi onların söylediklerini uygulayan sistemlere göstermediler. Modernistler ise insanları helaka götüren sistem ile değil İslâm'ın kültür kaynakları ile mücadele ettiler. Sanki insanlığın bu hâle gelmesinin kaynağı bu sistemler değilmişçesine bu konuda üç maymunun rolünü üstlendiler. Her iki kesim de sistemin gerekleri konusunda farklı düşünseler de sistem karşısında aynı sessizliğe büründüler.

Modernistler İslâm'dan değil Batı kültüründen beslendiler, onların tarihlerini, liderlerini, çözümlerini örnek aldılar. Düşünme biçiminden, çözümlere kadar her şeyde Batı'nın değerleri ile hareket ettiler. Onlar Kur'an, Sünnet ve diğer kültür kaynaklarını eleştirirken çok cesur davrandılar. Tüm enerjilerini geleneksel anlayışı ve bu anlayışın sahipleri olan Sahabeleri, âlimleri, muhaddisleri, tefsircileri, usûlcüleri kötülemek, karalamak için harcadılar. Ancak modernistler bugün bütün insanlığı kaos, kargaşa ve huzursuzluğa sürükleyen beşerî rejimlere karşı sessiz kaldılar. Masa başında üretilen tarihi, nesilleri ifsat eden eğitim sistemini, birey, aile ve toplumu felakete sürükleyen sosyal hayattaki sorunları ve bunları uygulayanları asla eleştirmediler. Geçmişe söverken bugünün hakikatlerini görmeye zaman bulamadılar. Hatta hiçbir esasa bağlı kalmadan yaptıkları teviller ile kendi savundukları düşünceler ile ters düştüler. Gelenekçiler ise düşünce olarak her ne kadar sistemi kabul etmediklerini söyleseler de beşerî sistem karşısında gözleri kör, kulakları sağır, dilleri lal bir anlayış ile hareket ettiler. Laik, demokratik beşerî rejimlere karşı duruşlarını ortaya net bir şekilde koyamadılar. Bir çoğu bu beşerî rejimleri kabul ettiler, desteklediler, içinde yer aldılar. Öyle oldu ki modernistler ve gelenekçiler taban tabana zıt görüşlere sahip olmalarına rağmen beşerî ideolojinin, bu ideolojiyi savunan güç sahiplerinin desteklenmesi konusunda aynı şeyleri tekrarladılar. Yolları, varolan rejimleri temsil eden iktidarlarda sürekli birleşti. Bu tavırları da modern(!) beşerî sistemleri her zaman razı etti.

İslâm'ı, inanç ve ahlak olarak gören modernistler, İslâm'ın hayat nizamlarını reddettiler veya Batı'ya göre şekillendirdiler. Kur'an'ın hayat nizamından bir

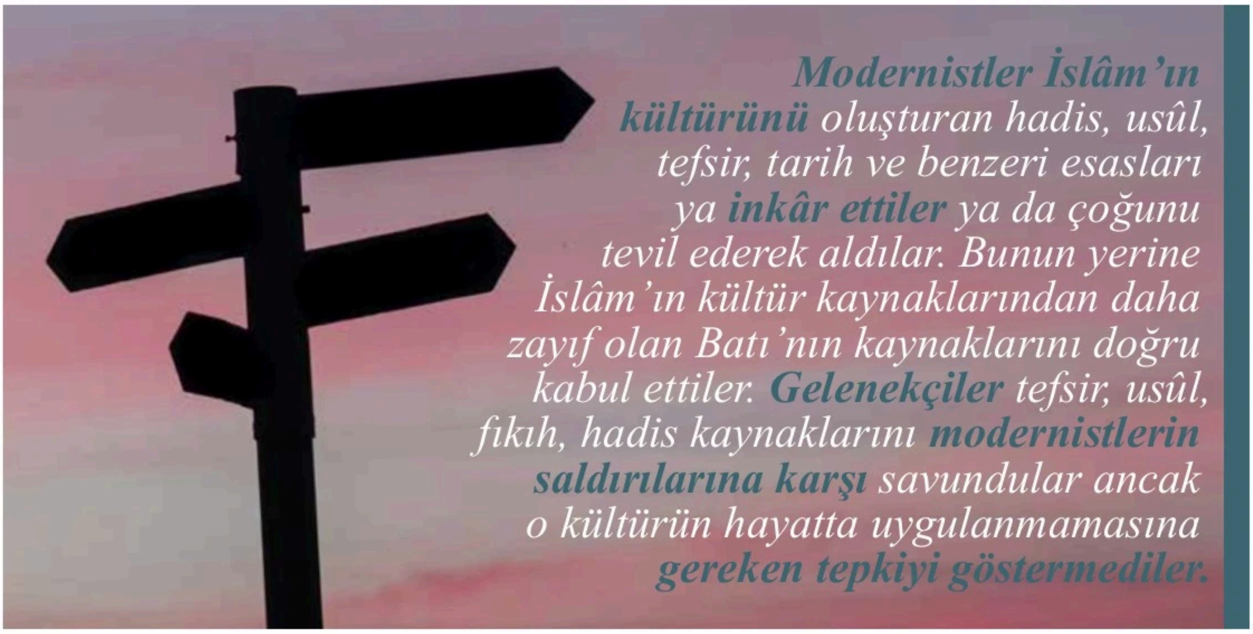

kırıntı dahi içermeyen beşerî nizamları savundular. Geçmişe söz söyleyenler bugüne dair ölüm sessizliğini korudular. İslâm'ın bir hayat nizamı olduğunu kabul eden gelenekçilerin birçoğu ise bu konunun konuşulmasını, anlatılmasını, savunulmasını tehlikeli, hatalı, gereksiz, aceleci hatta fitneye vesile olarak gördüler. Önce iman ve ahlak mantığı ile aslında modernistlerin inandıklarını tekrar ettiler. Biri inanmadığı hâlde diğeri inandığı ancak anlamadığı ya da korktuğu için bu şekilde davrandılar. Bu bakış açıları insanların sistemi meşrulaştırmasına ve desteklemelerine neden oldu.

Modernistler, değişim konusunda Batı'dan bağımsız hareket edilmemesi gerektiğini söylediler. Menfaati ölçü alarak İslâm'a ve Müslümanlara düşmanlık eden, ülkelerimizi işgal ederek milyonlarca Müslümanın ölümüne, yaralanmasına neden olan kâfirler ile birlikte hareket etmemiz gerektiğini menfaat ve onlara olan bağlılıklarından dolayı savundular. Kâfirlerin yüz yıldır yaptıklarına rağmen Müslümanların ilim ehline olan düşmanlıklarını kâfirlere gösteremediler. Gelenekçiler değişimin İslâm ile olacağını söylediler ve kâfirlere karşı her zaman düşmanlık beslediler. Ancak milli menfaatler, maslahat-zaruret gibi ölçüler, ilmi siyaset gibi kavramlar ve benzerlerini gerekçe göstererek kâfirler ile yapılan anlaşmalara sessiz kaldılar, uluslararası anlaşmaları belli gerekçeler ile savundular. Sonuç itibarıyla Allah ve Rasulü'ne düşmanlık eden kâfirlere karşı Müslümanların göstermesi gereken tavrı gösteremediler, onlar ile birlikte hareket eden liderlere nasihat etmediler hatta desteklediler. Bu da Suriye, Filistin, Irak, Doğu Türkistan gibi beldelerdeki Müslümanların sahipsiz kalmasına ve kâfirler ile onlara hizmet eden yöneticilerin rahat hareket etmesine neden oldu.

Gelenekçiler şeyhlerini, destekledikleri siyasi parti liderlerini taklit ettiler, İslâm'a aykırı olduğu açık olan konularda bile farklı gerekçeler ile hataları tevil ettiler. Modernistler, geleneksel düşünceye sahip olanları sert bir dille eleştiriken ilmi ve bilgiyi vahyin önüne geçirerek vahyin getirdiği esasları tartışmaya açtılar. Şeyhler veya liderleri eleştirirken kendileri Batılı ideologların söylediklerini, yaptıklarını bütün rezilliklerine ve hatalarına rağmen sorgusuz sualsiz doğru kabul ettiler ve taklit ettiler. Esasta tartışılmaması gereken tek merci Allah'ın Kitabı ve Allah Rasulü'nün Sünneti'ydi. İnsanların hata yapabilecekleri ve kimsenin kusursuz olmadığını anlamaları ve bu şekilde hareket etmeleri gerekiyordu.

Modernistler, sistemi o kadar kabullendiler ki kabul ettiklerini söyledikleri Kur'an'ın açık, tartışmasız hükümlerinin dahi uygulanmamasına itiraz etmediler. Kur'an'ın yönetim, siyaset, iktisat, sosyal hayat, eğitim ve inanç ile ilgili konulardaki ayetlerin uygulanması konusunda hiçbir çalışma yapmadılar. Tavsiye niteliğinde olsa bile Kur'an'ın hükümlerinin uygulanmasını gündeme taşımadılar. Namaz, ahlak, faiz, içki, kumar, tesettür gibi konularda bile sistem ile karşıtlık oluşturabiliecek söylemlerden uzak durdular. Beşerî sistem içinde teorik bir inanç yaşamayı kendilerine hedef edindiler ve insanları buna davet ettiler. Gelenekçiler ise Kur'an ve Sünnet'in hükümlerini savundular ancak bu hükümlerin bireysel boyutunu hep gündeme getirdiler. Toplumsal ve devletsel konularda bir davet, gündem çalışması yapmadılar. Yaptıklarında ise tevil, takıyye ve benzeri söylemler ile hak ile batılı birbirine karıştırdılar. Böyle olunca bireylerin istedikleri zaman yaşayabilecekleri bir din algısı oluşmuş oldu. Toplumu ve devleti ilgilendiren ve yönetim, siyaset, eğitim, iktisat gibi alanlarda İslâm'ın çözümleri bilinmeyen hakikatler olarak kitapların ve tarihin altın sayfalarında kalmış oldu. İnsanların bunalım, kriz yaşadığı günümüz insanlarına rahmet olacak İslâm'ın çözümlerinin üzeri kapatılmış ve insanlar beşerî zulüm sistemlerine mecbur edilmiş oldu.

Modernistler, Asr-ı Saadet yerine Batı'nın orta çağ reform dönemini ve onların liderlerini, aydınlarını ve fikir adamlarını örnek aldılar. Mücadele yöntemi olarak ise zamanın şartlarına göre fikirleri anlatmayı tercih ettiler. Gelenekçiler ise Asr-ı Saadeti, Sahabeleri ve âlimleri örnek aldılar ve ona göre hareket edilmesi gerektiğini savundular. Ancak hem gelenekçiler hem de yenilikçiler düşüncelerini hayatta hakim kılmak için köklü ve kapsamlı bir mücadele yöntemi kullanmadılar. Bu şekilde günün şartlarına uygun hareket edenleri taklit ettiler. Bu da onların etkilenmesine ve sisteme entegre olmasına neden oldu. Böylelikle birbirlerine karşı mücadele ederken İslâm'ın önündeki Batı ve onların fikirleri ile mücadele etmediler.

İslâm hem akide hem de nizamları olan mükemmel bir din/düzendir. Bugün var olan bütün sorunların tek çözümü İslâm'dır. Bütün Müslümanların görevi İslâm'ın belirlediği Kur'an, Sünnet, icma ve kıyas ölçülerinde esas ve usûllere uygun şekilde hayata hakim kılmaktır. İnsan ile ilgili her konuda İslâm'ın belirlediği çözümleri geçmişin birikimlerinden istifade ederek, zamanın gereklerine uygun şekilde vahiy merkezli çözümler ile aydınlatmaktır. Kur'an'ın metodu teorik tartışmalardan ziyade pratik insan ile ilgili akide ve nizamların çözümüdür. Bu yüzden biz İslâm'ı hayatın tüm sorunlarını çözecek bir dava olarak taşımalıyız ve İslâm dışında bütün düşünce ve nizamları reddetmeliyiz. Elbette dün, bugün ve yarın insanların mutlu ve huzurlu yaşayabilecekleri hayat İslâmi hayattır. Bu da ancak Râşidî Hilâfet ile mümkündür.

Muhammed Emin Yıldırım
m.eminyildirim80@gmail.com

FITRATA SAVAŞ AÇAN MÜFSİT BATI DÜŞÜNCESİ

İnsanı, hayatı ve kâinatı yaratan Allah *Subhânehû ve Teâlâ* yarattığı tüm şeylerde belirli bir fıtrat var etmiştir. Fıtrat kavramı, İslâm literatüründe üzerine yoğun anlamlar yüklenen Kur'an ve Sünnet kaynaklı bir kavramdır. Yaratılışın özünü, ilke ve esaslarını ifade etmek için fıtrat kavramı kullanıldığı gibi her bir varlığın yaratılıştan getirdiği maddi görünüm ve manevi kabiliyetlerini ifade etmek için de bu kavram kullanılır. Bilindiği gibi yaratılmışlar içinde hayvanlar, bitkiler ve diğer canlı cansız varlıklar gayri iradî olarak fıtrat üzere varlıklarını sürdürürler. İnsan ise akıl nimeti sayesinde diğer canlılardan üstün kılınarak eşref-i mahlûk sıfatını kazanmış ve yeryüzünü imar etme görevini yüklenmiştir. Bu görevi hakkıyla yerine getirebilmesi için gökteki ve yeryüzündeki varlıklar Allah tarafından insanın hizmetine verilmiştir. Bu varlıklardan faydalanırken onların fıtratlarına saygı gösterilmesi dünya ve ahiret saadeti için elzem bir durumdur.

Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

[فَاَقِمْ وَجْهَكَ لِلدّ۪ينِ حَن۪يفًاۜ فِطْرَتَ اللّٰهِ الَّت۪ي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَاۜ لَا تَبْد۪يلَ لِخَلْقِ اللّٰهِۜ ذٰلِكَ الدّ۪ينُ الْقَيِّمُۗ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَۗ] **"O hâlde (Rasulüm) sen yüzünü bir hanif (muvahhid) olarak dine çevir. Allah'ın insanları yaratmasında esas aldığı fıtrata uygun hareket et. Allah'ın yaratmasında hiçbir değiştirme yoktur. İşte bu dosdoğru dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler."**[1]

Ayetten anlaşılacağı üzere hayatın anlamını idrak etmenin, fıtrata uygun yaşamanın yegâne yolu Allah'ın dinine yönelmek, yeryüzünde Allah'ın indirdikleriyle hükmetmektir.

İslâm'ın son hak din ve mütekamil bir hayat nizamı olarak gönderilmesiyle birlikte insanlığın küfrün ve cahiliyenin karanlıklarından vahyin aydınlığına kavuştuğu, geçmişten bugüne bilinen ve hissedilen bir gerçektir. Rasulullah *Sallallahu Aleyhi ve Sellem*'in Medine'de kurduğu ilk İslâm Devleti, 30 yıl içerisinde Arap Yarımadası'nın tamamına, peşi sıra Orta Asya ve Çin sınırına, 100 yıl gibi

kısa bir süre içerisinde ise Fransa'ya güneyden komşu olacak şekilde Endülüs'e ulaştı. İnsanlık tarihinde eşi benzeri olmayan bu hızlı yayılma başarısı kuşkusuz İslâm'ın aklı ikna edip, kalbi tatmin eden bir fıtrat dini olmasındandır. Yeryüzünü hayır ve bereket ile dolduran İslâm'ın 13 asırlık bu hakimiyeti, 17. yüzyıldan itibaren İslâm'ı anlama ve tatbik etmedeki zafiyetten kaynaklanan gerileme ile birlikte fiilî olarak 3 Mart 1924'te Osmanlı Hilâfeti'nin yıkılmasına kadar devam etti. Daha sonra dünyanın liderliği kapitalist ideolojiyi benimseyen sömürgeci Batı devletlerinin eline geçti. Şimdi gelin fıtrata savaş açan müfsit Batı düşüncesini fikrî ve siyasi boyutlarıyla ele alalım.

Fikrî açıdan kapitalist Batı düşüncesi

Orta çağ Avrupası'nda toplumların içinde bulunduğu durum herkesin malumudur ki yaşanılan veya yaşatılan hayat çok düşük ve sefilce idi. 15. yüzyılda düşünür ve filozofların öncülüğünde başlayan değişim hareketi ve yüzyıllarca süren korkunç çatışmaların sonucunda kral ve kilisenin ortaklaşa sahip oldukları iktidarlar devrilip yerine laiklik akidesi üzerine bina edilen kapitalizm ideolojisi vücut buldu. Bu da doğal olarak dinin devletten ayrılması ile neticelendi. Özgürlük düşüncesi temelinde; ifade özgürlüğü, mülk edinme özgürlüğü, ibadet özgürlüğü ve şahsi özgürlük olmak üzere dört ana sahada kendisini gösteren bu yeni fikir ne dini inkâr etmiş ne de ona hayata müdahale hakkı vermiştir, ancak onu hayattan ayırmıştır. İşte böylece Batı'nın tamamının itikat ettiği akide, dinin hayattan/devletten ayrılışı olmuş ve bu akide hem tüm fikirlerin üzerine bina edildiği, esası üzerine insanın fikrî yönelişi ile hayata bakış açısının belirlendiği ve yine esası üzerine tüm hayat sorunlarının çözüldüğü **fikrî kaide** olmuş hem de Batı'nın taşıdığı ve dünyayı davet ettiği **fikrî liderlik** olmuştur.

Dinin devletten ayrılması düşüncesinin yanında demokrasi siyasi sistemi, kapitalizm ekonomik sistemi meydana getirirken bireysellik de içtimai nizam hâline gelmiştir. Böylelikle kapitalist demokratik sistem olarak kavramlaştırılan kapsamlı bir ideolojinin yapısı şekillenmiştir. Batı toplumları tahrif ettikleri Hristiyanlık dininin krallar ve din adamları tarafından istismar edilerek bir zulüm mekanizmasına dönüşmesine karşı dini hayattan ayırarak laik kapitalist düşünceyi icat etti. Fakat bu kez de insanın tanrılaşması gibi daha büyük şeytani bir sorun ile karşı karşıya kaldı. Özgürlük adı altında tüm kayıtlarından sıyrılan Batı dünyası, daha fazla kazanmak ve hayattan en ileri seviyede haz almak için aç gözlülüğü, ahlaksızlığı, şehveti ve sömürgeciliği din edindi. Kilise ve kralların otoritesi altında icra edilen zulüm el değiştirerek sermaye sahiplerince uygulanmaya başladı. Menfaat olgusu sorgulanamaz biçimde kapitalist ideolojinin tek kutsalı, güçlünün zayıfı ezmesi ise hayatın normali oldu. Kapitalizme bir tepki olarak Avrupa'da icat edilip Rusya'da uygulamaya konulan komünizm de materyalizme dayanan akıl dışı akidesi ve insan fıtratına muhalif olan bozuk hayat görüşü dolayısıyla beklenen kalkınmayı gerçekleştiremedi, nihayetinde kendi halkı tarafından terk edilerek tarih sahnesinden silindi. Dolayısıyla her ne kadar Batı menşeili olsa da bugün varlığını sürdüremediğinden yazımızın asıl muhatabı komünizm değil kapitalizmdir.

> Müfsit Batı düşüncesi olan kapitalizmin neden "vahşi" diye sıfatlandırıldığı sorusunun en iyi cevabını Batı'nın siyasi uygulamaları vermektedir. Kapitalizm, siyasi arenadaki yerini aldığında karanlık orta çağ kral ve kilisesinden şeytanın misyonunu devralmış oldu. İnsanın yaratılışında var olan mülk edinme güdüsüne hücum etti; insanı vahşileştirdi.

Siyasi açıdan kapitalizm

Müfsit Batı düşüncesi olan kapitalizmin neden "vahşi" diye sıfatlandırıldığı sorusunun en iyi cevabını Batı'nın siyasi uygulamaları vermektedir. Kapitalizm, siyasi arenadaki yerini aldığında karanlık orta çağ kral ve kilisesinden şeytanın misyonunu devralmış oldu. İnsanın yaratılışında var olan mülk edinme güdüsüne hücum etti; insanı vahşileştirdi. Şimdi bazı örnekler verelim:

Batılı halkların aç gözlülüğünün en acı ve en bariz göstergelerinden biri kuşkusuz köle ticaretidir. Yaklaşık 400 yıl süren bu gayri insani ticaret neticesinde 100 milyona yakın insan köleleştirilmiştir. Portekizliler ile başlayan köle ticaretinin boyutları korkunç derecelere ulaşmıştır. Nitekim Kongo'nun yarısı, evet neredeyse yarıya yakını, köleleştirilmiştir. O zamanki nüfusu 12,5 milyon olan Kongo'da 6 milyon insan kalmıştır. Tüm Batı Afrika'nın %60'ı köleleştirilerek Avrupa ve Amerika'da her türlü zor ve pis işlerde kullanılmışlardır. Hem de ücretsiz, ölmeyecek kadar yiyecek verilme karşılığında…[2]

Yeni sömürgecilik fikri ile kapitalizm de atalarının Afrika halklarını köleleştirmesine ilaveten başta İslâm beldeleri olmak üzere ayak bastığı her toprak parçasının yer altı ve yer üstü zenginliklerini sömürmüştür. Hatta Sanayi Devrimi ile birlikte karın tokluğuna köle gibi çalıştırılan kendi halkı dahi bu sömürüden kurtulamamıştır. Bugün Avrupa ve Amerika'daki görkemli şehirleri demokrasinin kalkınma başarısı zannedenler ciddi bir yanılgı içerisindeler. Zira bu kalkınma demokrasinin değil, ilim, ham madde ve iş gücünün bedavaya getirildiği hırsızlığın ve sömürgeciliğin başarısıdır.

Bu gerçeği Fransız düşünür Jean Paul Sartre, 1961 yılının Eylül ayında, Fransız Fanon'un "Yeryüzünün Lanetlileri" isimli kitabına yazdığı önsözde şöyle ifade ediyor:

"Hepiniz iyi biliyorsunuz ki biz sömürücüleriz. 'Yeni Dünyalar'ın önce altın ve gümüşünü, sonra da petrolünü aldık ve köhne şehirlerimize taşıdık. Neticeler mükemmeldi şüphesiz. Saraylarımız, katedrallerimiz, sanayi merkezlerimiz... dahası, herhangi bir kriz baş gösterecek olduğunda, sömürge pazarları, krizin zararlarını hafifletmek veya yönünü çevirmek için emre amadeydiler. Zenginliklerle patlayıncaya kadar tıkınmış Avrupa, hukuken kendi halklarının hepsine insanlık haklarını bağışladı. Avrupalı olmak, suç ortağı olmakla eşanlamlıdır, zira sömürünün nimetlerinden istisnasız hepimiz yararlandık. Bu şişko ve soluk benizli kıta, sonunda, Fanon'un son derece doğru biçimde değerlendirdiği gibi narsizm (kendine âşık olma) hastalığına tutulmuştur. Cocteau'ya (Fransız sanatçı) bile Paris'ten gına gelmiştir: 'Her zaman sadece kendinden bahseden bu şehir...' Avrupa sanki başka bir şey mi yapıyor? Ya Avrupa'nın yarattığı ve onu aşan canavar Kuzey Amerika'ya ne demeli? Ne safsata: Özgürlük, eşitlik, kardeşlik, aşk, namus, vatan ve daha bilmem neler! Bu büyük kelimeler bizi ırkçı bir söylemi sürdürmekten alıkoymadı; 'pis zenci', 'pis Yahudi', 'pis Arap' dedik durduk. Ahlaklılarımız, liberal ve ılımlı olanlar -hülasa yeni sömürgeciler- bu tutarsızlık ve çelişki karşısında sarsılmış gibi yaptılar. 'Hata' veya 'talihsizlik' dediler. Bizden ırkçı bir hümanizmden daha tutarlı bir şey beklemeyin boşuna! Zira Avrupalı ancak esirler ve canavarlar üreterek kendini adam yerine koyabilir. Dünyada bir 'yerli varlığı' olduğu müddetçe, bu sahtekârlığın saklı kalması mümkün değildir… Daha kötüsü; madem 'öteki' bize düşmandı, açıkça gösterdiğimiz gibi biz de insan soyunun düşmanı olmalıydık. Böylece seçilmiş, üstün bizler, kendi hakiki tabiatımızı ifşa ediyoruz: Biz bir çeteyiz! Üstün değerlerimiz ise kendilerini ufuklara taşıyan kanatlarını kaybediyor. Onlara yakından bakınca hiç kimse, kana bulanmamış bir şey bulamıyor!"[3]

Fransız düşünür Sartre'nin bu sarsıcı itirafı dünyaya insan hakları ve kalkınmışlık pazarlayan Batı düşüncesinin gerçek mahiyetini anlamak için yeterlidir. 50 yıl önce yazılan bu ifadelere kâfir Batı'nın yakın geçmişte ve günümüzde işlediği suçları da eklediğimizde sömürgeciliğin kişisel değil, fikirsel ve kurumsal olduğunu her akıl sahibi kabul eder.

Yine "Yaratıcı hayata karışamaz" diyerek insanı şeytanın hükümranlığına terk eden Batı düşüncesinin dünyayı nasıl felakete sürüklediğinin en can alıcı örneklerinden biri de mülteciler konusudur. Aylan bebek fotoğrafı hâlâ hafızlarımızda tazeliğini korumaktadır.

2017 yılına ait bir haberde şöyle geçiyor:

"Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (BMMYK) '2017 Küresel Eğilimler' raporunda savaş, şiddet ve zulüm nedeniyle zorla yerinden edilen kişilerin sayısının 68,5 milyon gibi çok yüksek bir rakama çıktığı belirtildi. Rapora göre, 2017'de savaş, şiddet ve zulüm yüzünden zorla yerinden edilen kişilerin sayısı bir önceki yıla göre yaklaşık 3 milyon artarak 68,5 milyona çıktı. Raporda dikkati çeken diğer bir unsur da yerinden edilenlerin yüzde 52'sinin 18 yaş altı çocuklardan oluşuyor olması. 178 bin 800 çocuk ise refakatiz ve ailelerinden ayrılmış durumda. BM Mülteciler Yüksek Komiseri Filippo Grandi, rapora ilişkin yaptığı açıklamada, sığınmacı kriziyle karşı karşıya kalan ülke ve toplumların kaderine terk edildiğini ve uluslararası toplumun soruna duyarsız kaldığını vurguladı."[4]

Evet 21. yüzyılda Batılı modern dünyanın insanlığa armağanı(!) yurtlarından çıkarılmış 68,5 milyon insan. Mültecilerin büyük çoğunluğunun başta Suriye olmak üzere Irak, Afganistan vb. gibi Batı'nın ve onlara kulluk yapan işbirlikçi diktatörlerin demokrasi adına kitlesel katliamlara imza attığı İslâm beldelerinden olduğunu herhâlde söylemeye gerek yok.

Ekinin ve neslin ifsat edilmesi

Bugün dünyayı yönetme iddiasındaki müfsit Batı düşüncesi, yazımızın başlığında da geçtiği üzere ekinin ve neslin genleriyle oynayarak fıtrata savaş açmış durumdadır. Gıda sektörüne hakim olan bu küresel şeytanlar ekilen ürünlerin tohumlarından beslenen hayvanların yemlerine varıncaya dek her türlü besin kaynağımıza müdahil olmuşlar ve bunları insan sağlığına zararlı bir hâle sokmak, böylece hasta insanları kapitalist tıp sektörünün müşterisi hâline getirmek için ellerinden geleni ardlarına koymamışlardır. "Genetiği Değiştirilmiş Organizma" adı verilen GDO'lu ürünlerin ne tür hastalıklara neden olduğu ve insan sağlığını ne denli tehdit altına aldığı izahtan varestedir.

Fakat bundan çok daha tehlikeli ve şerli olan nesillerin içine düşürüldüğü durumdur. Şeytanın fıtratı değiştirme sözünü hayata geçirebilmek için kolları sıvayan bu insi şeytanların din ve ahlak gibi tüm ruhi değerlere savaş açarak yok edebilmek için dört koldan faaliyete giriştikleri korkunç bir dünyada yaşıyoruz. Her gün ve her saat görsellerle tahrik edilen şehvet duygusu toplumda çocuk istismarı ve taciz gibi birçok yüz kızartıcı hadiseye sebep olmaktadır. Hizb-ut Tahrir'in kurucusu Şeyh Takiyyuddîn en Nebhânî bu vakıayı şu veciz sözlerle çok dakik bir şekilde tarif ediyor: *"Suç ender görülüyorsa insan, sık görülüyorsa nizam bozuktur."*

Yüce Rabbimiz ise bu konudaki şeytanın ifadesini bize anlatıp öğüt vermektedir:

[وَلَأُضِلَّنَّهُمْ وَلَأُمَنِّيَنَّهُمْ وَلَاٰمُرَنَّهُمْ فَلَيُبَتِّكُنَّ اٰذَانَ الْاَنْعَامِ وَلَاٰمُرَنَّهُمْ فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ اللّٰهِ وَمَنْ يَتَّخِذِ الشَّيْطَانَ وَلِياًّ مِنْ دُونِ اللّٰهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَاناً مُبِيناًۜ] **"(Şeytan Dedi ki): Onları mutlaka saptıracağım, mutlaka onları boş kuruntulara sokacağım ve onlara emredeceğim; hayvanların kulaklarını yaracaklar. Onlara emredeceğim; Allah'ın yaratışını değiştirecekler! Kim Allah'ın yerine şeytanı dost tutarsa elbette ki açık bir ziyana uğramıştır."[5]**

Tıpkı Rabbimizin buyurduğu gibi şeytan Allah'tan yüz çeviren insanları saptırdıkça saptırıyor. Bugün dünyanın her yerinde nesil ve ekin tarihte hiç olmadığı kadar ifsat ediliyor. Dünya Sağlık Örgütü (WHO) ve Guttmacher Enstitüsü'nün araştırmasına göre dünyada her yıl, hamile kalan her dört kadından biri kürtaj oluyor. Konuyla ilgili başka bir araştırmaya göre dünyada her yıl 56 milyon kürtaj yapılmaktadır. Allah'ı bırakıp da bilime tapan vahşi kapitalist ideoloji milyonlarca bebeği daha doğmadan anne karnında katletmekten imtina etmiyor. Çünkü şeytan onları rızık ile korkutup bencillikle aldatıyor.

İslâm'da Allah ve Rasulü'nün koruma altına aldığı bir kale olarak görülen aile kurumu, kapitalist Batı'nın bireyci yaşam zehrinin etkisinde dağılmaya yüz tutuyor. Köklü Değişim Medya tarafından *"Aile, Nesil, Toplum İslâm ile Korunur"* kampanyası kapsamında yapılan bir araştırmaya göre, boşanma oranları Belçika'da %70, Çek Cumhuriyeti'nde %67, Macaristan'da %55, İsveç'te %54, Almanya'da %52, Avusturya'da %50, Finlandiya'da %49, İngiltere'de %45'i bulmuş durumdadır. Yine aynı araştırmaya göre İzlanda'da dünyaya gelen çocukların %64'ü evlilik dışı birliktelik sonucu doğuyor. Bu oran Fransa'da %55, İngiltere'de %47 ve Almanya'da %33 olarak belirlenmiş. Halkı Müslüman olmasına rağmen Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte körü körüne kâfir Batıyı taklit eden Türkiye'de ise geçen yıl evlenen çift sayısı 541 bin 424, boşanan çift sayısı 155 bin 47 oldu. Evlenen çiftlerin sayısı 2019 yılında bir önceki yıla göre %2,3 azalırken, boşanan çiftlerin sayısı %8 artış gösterdi. Cinsel saldırı ve tecavüz suçlarında %400 gibi korkunç artışlar, kadın cinayetlerinde de aynı oranlarda artışlar maalesef yine ülkemizde yaşanıyor. Fuhuş %220 artarken bu bataklığa saplananların sayısı kat kat artarak on binler hatta yüz binlerle ifade ediliyor. Çünkü şeytan onlara en sevdiği "aileyi parçalamak" amelinin vesvesesini fısıldıyor.

İngiltere'de yayımlanan bir araştırmaya göre ülkedeki kadınların %80'inin, 18-24 yaş aralığındakilerin ise %97'sinin kamusal alanda cinsel tacize uğradığını ortaya koyuyor. Uluslararası Af Örgütü dünyadaki en yüksek tecavüz oranlarının cinsiyet eşitliği konusunda en ünlü olan İskandinav ülkelerinde oluğunu açıklayarak bu ülkelerde korkunç bir tecavüz kültürü olduğunu söylüyor. Çünkü şeytan onlara zinayı, hayasızlığı ve alçaklığı emrediyor.

Bugün dünyada milyarlarca insan Allah'a iman etmeden kâfir olarak bomboş bir hayat sürüyor. Yine milyarca insan batıl felsefe ve ideallerin peşinde koşuyor. Çünkü şeytan onları hakikatten saptırarak boş kuruntularla oyalıyor.

Bugün dünyada milyarlarca hayvan, doğal yaşam ve beslenme şartlarından mahrum ve fıtratlarına aykırı bir şekilde kapitalist gıda endüstrisinin elinde ıstırap çekiyor. Yüzlerce, binlerce çeşit hayvan, sırf kürklerinden faydalanmak hatta keyfî olarak öldürmeleri sebebiyle nesillerinin tükenmesi ile karşı karşıya. Çünkü şeytan onlara hayvanlara zulmetmeyi emrediyor.

Bugün dünyada milyonlarca insan LGBT olarak adlandırılan eşcinsellik sapkınlığının faili veya savunucusu durumunda. Birçok ülkede erkeğin erkek ile kadının kadın ile evlenmesi yasal güvence altında. Pedofili yani çocuğa karşı cinsel saldırı ve Ensestlik diye tarif edilen aile içi cinsel ilişki hızla yaygınlaşıyor. Çünkü şeytan onlara Allah'ın yarattığı fıtratı değiştirmelerini emrediyor.

İşte Allah'ın yarattığı fıtrata savaş açılmasından dolayı ortaya çıkan bu vahim tablo şeytanın insanlara emrettiği işlerdendir. Müfsit Batı düşüncesi şeytanın bu misyonunun temsilcisi ve uygulayıcısı konumundadır. İslâm beldelerindeki yönetimler ise ne yazık ki bu konuda Batı'nın yardımcısı olma yarışındalar. Lakin tablo ne kadar karanlık olursa olsun umutsuz değiliz. Zira ne kadar tesirli olursa olsun şeytanın hilesi, iman edip imanının gereğini yerine getiren müminler karşısında zayıftır. Öyleyse vakit, fıtrata dönme vaktidir. Vakit, Allah'ın dinine sımsıkı sarılma vaktidir. Vakit, İslâm'ı yeryüzüne yeniden hakim kılarak şeytani düzenlere son verme vaktidir. Vakit, Peygamberlik metodu üzere Râşidî Hilâfet'i kurmak için çalışma vaktidir!

[لِمِثْلِ هٰذَا فَلْيَعْمَلِ الْعَامِلُونَ] **"Çalışanlarişte böyle bir kurtuluş için çalışsınlar."[6]**

....

1 Rum Suresi 30
2 https://www.kokludegisim.net/makaleler/vahsi-kapitalizmin-panzehiri-hil-fet-tir
3 Kaçınılmaz Son: Hadaratlar Çatışması /sf. 7
4 ttps://www.aa.com.tr/tr/dunya/dunyada-zorla-yerinden-edilenler-68-5-milyonu-buldu-/1178661
5 Nisâ Suresi 119
6 Saffat Suresi 61

“İSLÂM VE BEN” EĞİTİM SERİSİ
1. Kitap
İMAN VE BEN
TÜKENMEDEN ALIN
ÇIKTI!

KD YAYINCILIK

5 kitaptan oluşan "İSLÂM VE BEN" Eğitim Serisinin 1. kitabı

"İMAN VE BEN" ÇIKTI!

Çocuklar ve gençler için hazırlanan bu önemli eseri

hemen sipariş edebilirsiniz...

+90 312 229 77 91

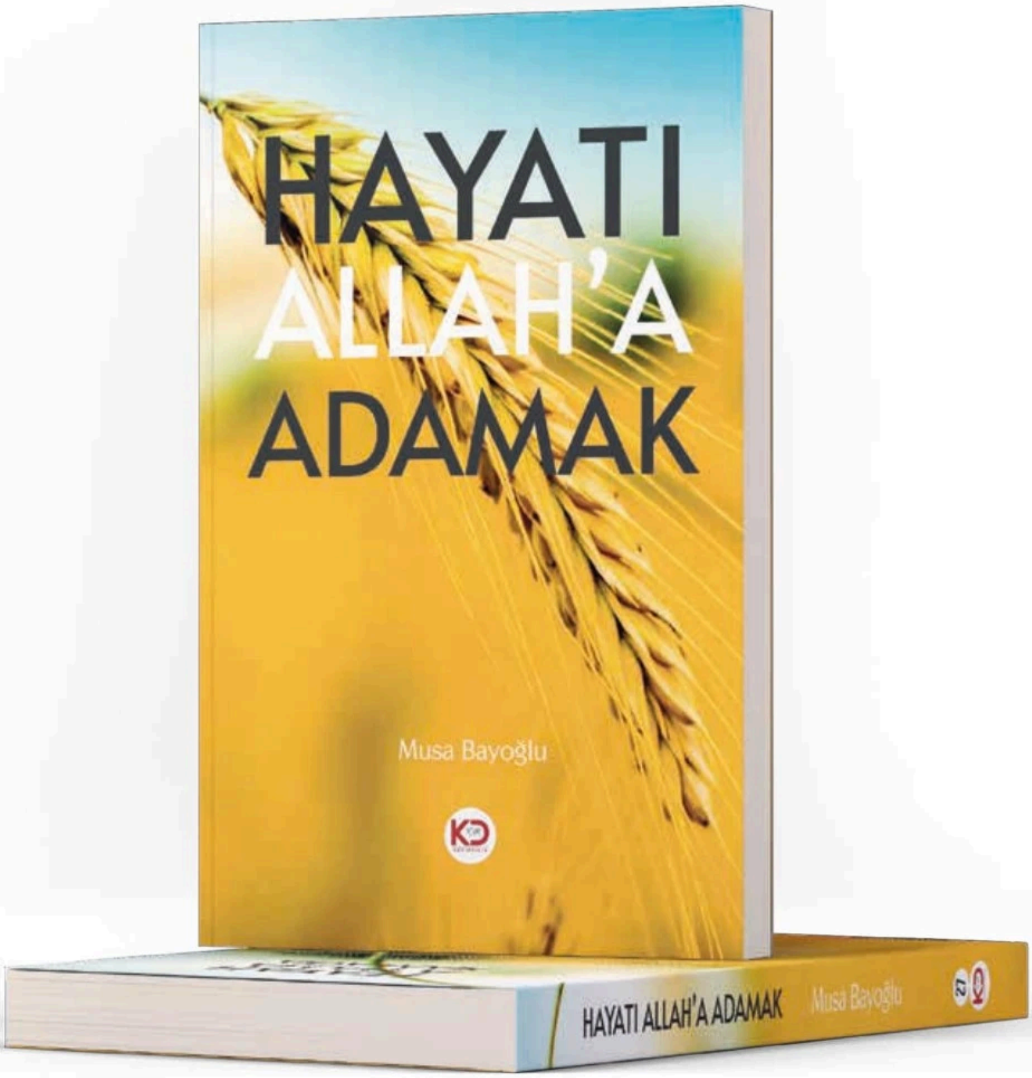

Musa Bayoğlu'nun

3. Kitabı Çıktı!

KÖKLÜ DEĞİŞİM
Suskunluğun Kırılma Noktası